

Tři armády – jeden prapor

Německá, nizozemská a česká armáda ladily ve výcvikovém prostoru Altmark přípravu praporečního úkolového uskupení vyčleněného do sil eFP v Litvě

1918
100
2018

Vojenský historický ústav připravil ve spolupráci se Správou Pražského hradu a dalšími organizacemi mimořádnou výstavu **Doteky státnosti**

Když se nás dotýká historie

Jednoznačným vyvrcholením letošní sezóny se pro Vojenský historický ústav Praha stala výstava **Doteky státnosti** v Jízdárně Pražského hradu. „Výstava má krásný název – Doteky státnosti, což znamená dotek minulosti, dotek naší historie za posledních sto let. Jsem ráda, že Vojenský historický ústav Praha tuto expozici připravil, a proto bych chtěla všem poděkovat za práci, kterou odvedli. Jsem pyšná, že jsem Češka, a že mohu oslavit sté výročí založení republiky. Věřím, že potomci naší generace zde budou za sto let opět stát a budou vzpomínat na toto výročí,“ řekla ministryně obrany Karla Šlechtová, která byla jedním z čestných hostů slavnostní vernisáže ve středu 9. května. Vernisáže výstavy se zúčastnil i nový náčelník Generálního štábu AČR generálporučík Aleš Opat.

Vývěsný štít Československé národní rady v Paříži v roce 1918.

Právě u příležitosti stého výročí vzniku Československa vybral Vojenský historický ústav z obrovského množství exponátů zhruba tisícovku artefaktů, které se nějakým způsobem váží ke vzniku našeho státu. Během přípravy výstavy musel jednat s celou řadou subjektů a legislativně ošetřit zápůjčky stovek exponátů. „Představujeme výběr z toho nejceněnějšího. Návštěvníci se mimo jiné seznámí s tím, jakým vývojem prošly státní symboly a uvidí i předměty, jež patřily významným i zapomenutým osobnostem, které utvářely naši novodobou historii,“ řekl hlavní autor výstavy a ředitel muzejního odboru Vojenského historického ústavu Praha plukovník Michal Burian.

Jednotlivé sekce jsou například věnovány vývoji českého státního znaku, státní vlajce, řádu Bílého lva či prezidentům. Celá řada těchto exponátů nebyla doposud nikdy vystavena. Patří mezi ně například pohraniční sloup z dvacátých let minulého století. Ten při obsazování moravského pomezí v roce 1938 vyvrátili rakouští vojáci a odvezli si jej jako kořist na své cvičiště. Jsou na něm patrné stopy po střelbě.

Mnohé z exponátů jsou ale podstatně starší než Československo. Mezi ně patří znak českého lva na dlaždici ze třináctého století pocházející z hradu Zvíkov, případně parléřovský dvouocasý lev z katedrály sv. Víta. Další z exponátů umožňují sledovat bouřlivý tvůrčí proces týkající se podoby státní vlajky. K těm nejzajímavějším exemplářům v této souvislosti patří prapor, který nesli čeští sportovci během úvodního ceremoniálu olympiády ve Stockholmu v roce 1912. V té době jsme sice ještě nebyli samostatnou zemí, ale díky tomu, že Jiří Stanislav Guth-Jarkovský byl velkým přítelem zakladatele olympijských her Pierra de Coubertina, nám bylo umožněno nastoupit pod samostatnou vlajkou. Jsou zde vystaveny ale i další varianty naší vlajky vzniklé většinou ještě před 28. říjnem 1918. K nim patří například ta z Chicaga z roku 1914, která spíše než tu naši současnou připomíná americkou vlajku. Zajímavý je rovněž návrh vlajky, s nímž přišel jeden ze zakladatelů samostatného státu Milan Rastislav Štefánik. I ten se výrazně odlišuje od finální verze.

Mezi exponáty známek s představiteli Československa nechybí ani ta, na které je vyobrazen Hitler, jak si prohlíží Prahu z okna Pražského hradu. Na druhou stranu jediný z našich prezidentů, který nebyl zobrazen na známce, byl Emil Hácha. V Poštovní sekci je umístěna i poštovní schránka první republiky provedená v národních barvách a se státním

Štefánikův návrh
československé vlajky
z roku 1919.

znakem. Dokladem událostí z podzimu 1938 je nahrazení tohoto znaku hákovým křížem. Mezi největší exponáty patří první československé letadlo Bohemia B-5. Vystaven je i osobní automobil značky ZIL, jehož vlastníkem byl ministr národní obrany a zeť Klementa Gottwalda Alexej Čepička. Tuto sovětskou limuzínu dostal darem od Josifa Vissarionoviče Stalina. Návštěvníci si mohou prohlédnout rovněž lafetu houfnice z dvacátých let minulého století, která posloužila při pohřbech dvou prezidentů. V roce 1937 vezla ostatky Tomáše Garrigua Masaryka, v roce 2011 Václava Havla.

Mezi drobnější předměty patří bomba Jana Kubiše, sbírka řádů a vyznamenání VHÚ, odbojový přívěsek s českým lvem, kresba Jana Husa od neznámého legionáře, která sloužila

jako výzdoba legionářského vlaku, Plečnickova čalouněná židle čajovka, fotbalový míč ze zápasu mezi výběrem spojeneckých armád a britské armády, jenž se konal v Londýně 15. března 1941, vlajka 312. čs. peruti RAF, Vládní návrh Ústavní listiny Československé republiky s rukopisnými opravami Antonína Švehly z roku 1919, falešná legitimace Václava Morávka, stejnokroj Otakara Jaroše, zkrvavená vlajka ze srpna 1968, odposlouchávací zařízení Státní bezpečnosti, kosmický skafandr Vladimíra Remka, tretry Emila Zátópka či talisman českých hokejistů v Naganu.

Exponáty budou v Jízdárně Pražského hradu vystaveny až do 31. 10. 2018.

Text a foto: Vladimír Marek

Blízko historickým změnám 2
S armádním generálem Petrem Pavlem jsme hovořili o třech letech strávených v Bruselu a o naší armádě

Tři armády – jeden prapor 6
Německá, nizozemská a česká armáda ladily ve výcvikovém prostoru Altmark přípravu praporečnického úkolového uskupení vyčleněného do sil eFP v Litvě

Ještě pět let práce 10
S velitelem Centra podpory speciálních sil podplukovníkem Tomášem Skácelem jsme hovořili nejen o výstavbě jeho nového útvaru

Splnil hlavní úkol 13
Mnohonárodní prapor vojenské policie NATO cvičil v Liptovském Mikuláši

Bronz pro Českou republiku 14
V českém týmu byli specialisté IT Armády České republiky

Pojmenovali po něm základnu 16
Galerie vojáků, kteří položili život za vlast

„Sedmnáctka připravena!“ 18
Závěrečná příprava velitelství 17. úkolového uskupení Armády České republiky k plnění úkolů v Afghánistánu

Doupovem hřměly Dany 20
Do cvičení Ground Fires 2018 se zapojilo celkem 450 vojáků se 140 kusy techniky

Přesná muška 22
Jubilejní ročník šampionátu odstřelovačů ovládly české týmy

Nejlepší z nejlepších bojovníků 24
Nejvýznamnější armádní soutěž Best Warrior v USA ovládl rotný Jan Hronek z Přáslavic

Příprava na zátěž: Fyziotréning 28
Manuál profesionálního vojáka

Stálá expozice 30
Hranická posádka prezentuje svoji historii i současnost

Díky, Ameriko! 32
Slavnostní památník v Plzni vstupuje do nové éry. Žulové pomníky opět stojí

Moderní padáky amerických výsadkářů 34
Američtí výsadkáři se řadí mezi elitní vojska

Po sedmnácti letech končí vývoj stíhačky F-35 Lightning II 38
Technika

Vylezli nejvýše 40
V Brně na Duru se uskutečnilo Mistrovství AČR a ostatních složek MO ve sportovním lezení

Lepší je bojovat s čertem 44
Za vítězství v bitvě o Samaru u Lipjag museli českoslovenští legionáři zaplatit třiceti padlými včetně velitele poručíka Jana Gayera

Rukávové znaky 46
Manuál vojenského profesionála

Období 1968–1988 48
Pohled na služební tělovýchovu a vývoj požadavků tělesné zdatnosti příslušníků armády

S armádním generálem Petrem Pavlem jsme hovořili o třech letech strávených v Bruselu a o naší armádě

Blízko historickým změnám

Tříletá mise armádního generála Petra Pavla ve funkci předsedy Vojenského výboru NATO se v těchto dnech blíží ke svému konci. A právě z tohoto důvodu jsme se ho rozhodli požádat o následující rozhovor.

Vracíte se po třech letech strávených v Bruselu v nejvyšší vojenské funkci NATO. Co všechno vám tato etapa vašeho života dala?

Byly to hodně intenzivní tři roky. A to i z hlediska změn v samotné Alianci. Pro mne bylo obrovské privilegium zastávat tuto pozici a být tak blízko historickým změnám, které se dotkly nejen NATO, ale i všech členských zemí. Umožnilo mi to nespočet kontaktů s členskými zeměmi, se všemi partnery a s řadou dalších zemí a institucí, s nimiž jsme za tu dobu jednali. Na jednu stranu tedy obrovská škola života, na druhou stranu velice intenzivní práce.

Jak moc se za ty tři roky Aliance proměnila?

Pokud bychom se vrátili do roku 2014 na summit ve Walesu, kde bylo rozhodnuto o posílení na východním a později i na jižním křídle, je naprosto zřejmé, že došlo k podstatným změnám. A to jak v rozmístění sil, tak v jejich vybavení, výcviku, v počtu a rozsahu cvičení. Patří sem i řada nových konceptů, které byly v té době rozpracovány, přijaty, schváleny a nyní jsou uváděny do života. Takovou na první pohled nejviditelnější novinkou je stěhování velitelství NATO ze staré budovy do té nové, velice moderní. Právě ta je výrazem toho, že Aliance je i nadále nejen relevantní, ale že se i výrazně modernizuje. Těch změn je tedy skutečně celá řada. Dotkly se všech činností NATO.

Jak dlouho vůbec trvá člověku, než se v takovéto funkci zapracuje a je již schopen dělat naplno, nejsou tři roky příliš krátká doba?

Ty tři roky jsou skutečně na první pohled relativně krátkou dobou. Když ale vezme v úvahu intenzitu činnosti v této funkci, jsou asi dobou odpovídající. Jak dlouho trvá odpovídající zapracování v této funkci, je vysloveně individuální. Každý adept na tento post vzejde z prostředí náčelníků generálních štábů. Všichni z nich jsou tedy do značné míry obeznámeni s agendou, kterou NATO má. Nezbytné pro informovaný výkon této funkce je projít si osobně všemi hlavními milníky Aliance. Jedná se například o účast na osobním řízení s veškerou odpovědností jednání náčelníků generálních štábů, jednání ministrů obrany, jednání ministrů zahraničí, příprava summitu, jednání s parlamentním shromážděním, návštěvy členských zemí atd. Na tyto záležitosti potřebuje člověk zhruba půl roku. Pak již se tato sekvence opakuje. Ta jednání probíhají potom ve větším klidu a s větší informovaností. Člověk se již necítí natolik stresován. Ten první půlrok je opravdu hodně intenzivní. Je nezbytné se neustále s něčím novým seznamovat. Přitom existuje velký rozdíl mezi tím být účastníkem tohoto jednání, anebo ho přímo řídit. Být tedy tím, kdo je odpovědný za dosažení konsensu a výsledku.

Jakého se vám dostalo přijetí v Bruselu? Nestalo se vám, že by se na vás jako na generála z malé země a ještě navíc z bývalého východního bloku díval někdo tak trochu skrz prsty?

Za celou tu dobu jsem nikdy takový pocit neměl. Naopak musím říci, že většina koaličních partnerů k tomu přistoupila velice konstruktivně, otevřeně a s nabídkou asistence. Možná existovala ovšem nevyslovená nějaká obava, jak si „relativně nový alianční člen“ poradí s takovou rolí. Nerad bych předjímal nějaký výsledek, ani nechci mluvit za státy, které by určité hodnocení měly udělat. Myslím si ale, že jsme rozhodně ostudu neudělali. Naše období určitě nebude hodnoceno jako slabé.

Co všechno se vám za ty tři roky podařilo udělat a co naopak budete předávat k dotážení svému nástupci?

Těch změn, jak jsem již zmínil, bylo hodně. Ve většině případů se ale jednalo o kolektivní rozhodnutí. Jen těžko se tedy něco dá připisat konkrétní osobě. Je to vždy kolektivní dílo. Byl jsem moc rád, že mnoho z těchto záležitostí se nám oproti dřívějšímu podařilo urychlit. Ale ani z hlediska rychlosti přijímání rozhodnutí ještě nejsme tam, kde bychom měli být. Za úspěch považuji i to, že na vojenské, a v rostoucí míře i na politické úrovni se začínáme bavit daleko věcněji a otevřeněji. To, co se v tom negativním smyslu nazývalo politickou korektností, tedy neřešit témata, která by mohla přinést nějaký nesoulad, je již za námi. Nyní naopak ta témata otevíráme, řešíme je a bavíme se o nich otevřeně. Za částečný úspěch považuji i to, že se dostává pozornosti vojenským řešením a vojenským doporučením. Ta by měla být základem každého zodpovědného politického rozhodnutí.

Jedním z největších témat NATO v tom vašem období byly vztahy s Ruskem. Bylo pro vás výhodou, že máme jisté zkušenosti s touto zemí a asi máme i blíže k pochopení mentality Rusů?

V tomto směru bych byl opatrnější. Naše osobní zkušenost s Ruskem se datuje do období před třiceti lety. Moje osobní zkušenost přitom skončila na úrovni velitele roty, kdy jsem měl možnost pracovat během výměnného výcviku s vojáky jak tehdy ještě ze Sovětského svazu, tak s vojáky z ostatních zemí Varšavské smlouvy. Za tu dobu udělalo Rusko skutečně v řadě věcí velký krok dopředu, a to včetně toho, jak vnímá svět. Takže se to asi nedá aplikovat. Na druhou stranu fakt, že stále ještě jsem schopen rozumět a částečně i komunikovat v ruštině, mi trochu zjednodušuje vnímání toho, jak se ruské vedení dívá na Západ, jak se dívá na opatření, která Aliance přijímá. A jaká opatření naopak přijímají oni, jaké jsou nálady ve společnosti atd. To určitou výhodou bylo.

Jak vidíte do budoucna možnosti spolupráce NATO s obranným projektem EU Pesco?

Pesco bylo zpočátku na půdě Aliance přijato s jistou nedůvěrou. Bylo totiž vnímáno jako možné soupeření, případně dublování našeho společného úsilí. Teprve postupně bylo objasňováno, jaký je vlastně záměr tohoto projektu. Po několika jednáních generální tajemník NATO zdůraznil tři parametry, jejichž prostřednictvím by mohlo Pesco výrazně obohatit i Alianci. Jedním z těchto argumentů je, že veškeré schopnosti, které na základě tohoto programu vzniknou, budou dostupné jak pro Alianci, tak pro EU. Dále by se neměly vytvářet žádné konkurenční iniciativy. Třetím

bodem je zásada, že tyto aktivity budou otevřené i pro nečleny EU. Tedy nejen pro Kanadu a USA, ale i třeba pro Turecko, Norsko a další spojence, kteří nejsou v Evropské unii. Pokud se podaří tyto principy dodržet, dá se předpokládat, že Pesco, které má sdružit jednotlivé elementy pro budování obrany, může vést k mnohem efektivnějšímu vynakládání prostředků na obranu a ke zvyšování obranných schopností evropských států, což v konečném důsledku přispěje i k posílení NATO.

Před časem jste prohlásil, že naše armáda jde správným směrem, ovšem příliš pomalu. Generál Bečvář na to reagoval slovy, že můžeme jít tak rychle, jak nám dovoluje vnější prostředí. Neexistuje skutečně možnost celý tento proces urychlit?

Zastávám názor, že pokud bychom se smířili s tím, že vše je dáno vnějším prostředím a my na to nemáme žádný vliv, pak ani nemá smysl, abychom tu práci dělali. Jsem přesvědčen, že vždy je prostor udělat změnu k lepšímu. Velice dobře si uvědomuji, jak omezené jsou nástroje náčelníka Generálního štábu k ovlivnění akvizičního procesu. Na druhou stranu ale nejsou omezeny jeho možnosti vyjadřování názorů a doporučení, jak tento proces zlepšit a napravit, aby více vyhovoval podmínkám. Vědomí nutnosti dávat více peněz na obranu, věnovat jí větší pozornost, je mnohem rozšířenější, než tomu bylo před nějakými pěti lety. Právě z tohoto pohledu tedy vnímám dnes podmínky jako příznivější. I z tohoto důvodu si myslím, že by tedy změny měly být rychlejší.

Naše politická reprezentace přijala před několika lety závazek, že do roku 2024 dosáhne dvouprocentní podílu vojenského rozpočtu na HDP. Zbývá tedy pouhých šest let na to, abychom v reálných hodnotách vojenský rozpočet prakticky zdvojnásobili. Považujete v tuto chvíli něco podobného vůbec za reálné?

Nechci předjímat, ale myslím si, že to bude hodně těžké. Když uvážím ten krátký horizont a úroveň startovací čáry k dnešku, pak by se jednalo o obrovský nárůst, který by se dalo možná zvládnout technicky napsáním správných čísel do rozpočtu. Otázkou je, zda by se pak dal takový nárůst prakticky zrealizovat. A právě s ohledem na akviziční a legislativní proces, na složitost, kterými akvizice, ale i další změny v našem státě probíhají, jsem velice skeptický, že se toho dá dosáhnout.

Před nedávnem jste převzal jedno z nejvyšších amerických vyznamenání Řád Záslužné legie. Co pro vás vůbec znamenalo, že jste získal takové ocenění?

Předně to pro mne bylo překvapení. Nebyl jsem totiž do detailu informován o tom, co se na mne chystá. Byla to ale ohromná čest. Vnímám to v kontextu toho, že na stejném místě, tedy nad Arlingtonským národním hřbitovem, jsem byl před nějakými šestadvaceti lety jako mladý major, když jsem jako jeden z prvních z naší republiky byl ve Washingtonu zařazen do programu pro vojenskou spolupráci. Kdyby mi tehdy někdo řekl, že o šestadvacet let později tam budu stát jako předseda Vojenského výboru Aliance, myslím bych si, že se zbláznil. Takže to mělo takovou zvláštní osobní příchut. Cení si toho ale především z toho důvodu, že zrovna Američané nejsou národem, který by rozdával takto vysoká ocenění jen na základě nějaké politické vůle či diplomatické zdvořilosti. Vnímám to jako ocenění práce pro Alianci.

Když o vás novináři spekulovali jako o případném kandidátovi na prezidenta, říkal jste, že politika pro vás není. Platí to stále ještě?

Platí to stále. Jsem konzistentní v tom, že vidím velký rozdíl angažovat se v politice a angažovat se jako občan. Rozhodně se nebudu bránit být angažovaným občanem, dokonce se na to chystám. Nechystám se ale nějak zapojovat do současného politického systému.

Funkce předsedy Vojenského výboru NATO je ale přece také hodně o politice a diplomacii. Udělal jste za tu dobu velký pokrok právě v těchto oblastech?

Musím říci, že jsem se k tomu dostával průběžně. Během působení ve Vojenském zpravodajství jsem byl součástí vojenské diplomacie. Tyto otázky jsem musel řešit i na dalších velitelských pozicích. Jako náčelník Generálního štábu jsem se pohyboval také na rozhraní mezi armádou a politikou. A to ať již se jednalo o jednání s ministrem obrany, vládou, Bezpečnostní radou státu či parlamentním výborem pro obranu. Takže má poslední funkce byla jen jakýmsi pokračováním. V každém případě mi to ale otevřelo obzory, abych si dokázal uvědomit záležitosti v širších souvislostech.

Vidět je nejen z čistě vojenského pohledu, ale i z pohledu politiků a diplomatů. To ale nic nemění na tom, že v jádru zůstávám vojákem a nemíním se transformovat do role politika.

Po návratu do Prahy byste měl až do listopadu letošního roku dělat poradce ministryně obrany. Bude to spíš takové loučení s armádou, anebo máte témata, na která se hodláte zaměřit?

Nevím, zda se dá jednoznačně hovořit o tom, že budu dělat poradce ministryni obrany. V jednom rozhovoru s Karlou Šlechtovou jsem připustil, že bude-li o to zájem, jsem připraven přispět radou. Zda tomu tak skutečně bude a v jaké pozici, o tom zatím žádná dohoda neexistuje. Nemáme ani napevno stanoveny, zda se tak určitě stane. To zhruba čtyřměsíční období po mém návratu vidím jako jistou možnost ještě k něčemu přispět,

A fakta

Generál Pavel zahájil vojenskou kariéru na Vojenském gymnáziu v Opavě. Po jeho skončení pokračoval ve studiu průzkumného oboru na Vysoké vojenské škole pozemního vojska ve Vyškově. V roce 1983 nastoupil ke speciálnímu pluku do Prostějova, kde se postupně propracoval až na velitele 6. speciální brigády. Počátkem devadesátých let se účastnil na území bývalé Jugoslávie mise UNPROFOR. V červenci 2002 se stal zástupcem velitele 1. mechanizované divize v Brně a v prosinci pak velitelem velitelství specializovaných sil. V letech 2003 až 2005 byl zástupcem velitele společných sil a následně zástupcem ředitele sekce MO – ředitelem operačního odboru.

Další léta strávil v zahraničí. Nejdříve jako zástupce vojenského představitele ČR při EU v Bruselu a poté jako národní vojenský představitel ČR v SHAPE v Monsu. V roce 2012 se stal náčelníkem Generálního štábu AČR. Do funkce předsedy Vojenského výboru NATO byl zvolen na zasedání tohoto výboru v litevském Vilniusu v září 2014. Do Bruselu nastoupil v červnu 2015. Jeho tříletá mise se v těchto dnech blíží ke konci.

tedy pokud o to bude zájem. Zároveň bych se ale také chtěl připravit na transformaci z celoživotního působení v armádě na civilní prostředí.

Už máte představu o tom, co byste chtěl dělat po definitivním odchodu z armády?

Zatím ne. Několikrát jsem říkal, že bych se nechtěl pustit do politiky, že bych nechtěl být součástí obranného průmyslu, spíš by mě asi lákalo, po těch letech strávených v organizované struktuře, být svým pánem a dělat věci podle svého.

Zůstanete v České republice, anebo se budete poohlížet někde v zahraničí?

Jak říkám, zatím nemám nějakou konkrétní představu o tom, co bych chtěl dělat, natož potom kde. Pokud by se naskytla nějaká zajímavá alternativa v zahraničí, pak bych o ní asi uvažoval. Ale vzhledem k tomu, že jsem strávil v zahraničí několik posledních let, uvítal bych, kdybych mohl být v klidu v České republice.

V armádě jste strávil dvačtyřicet let, nebude vám v listopadu letošního roku najednou chybět?

Asi by vyznělo velice nevěrohodně, kdybych řekl, že mně chybět nebude. Je to v podstatě celý můj dosavadní život. Uniformu jsem oblékl ve svých čtrnácti letech a od té doby byla mojí součástí. Nejsem ale nijak sentimentální, abych se od toho nedokázal odpoutat. Vždy jsem byl příznivcem dívat se na příležitosti, které jsou před námi. Těším se tedy na to pozitivní, co mně tato změna může přinést. Těším se na to, že se budu moci zabývat něčím jiným, co mne bude motivovat. Možná budu mít příležitost naučit se spoustu nových věcí. Je to možnost začít novou kapitolu života. Nejspíš mně bude chybět ta intenzita práce, ten tlak prostředí, samozřejmě kamarádi, ale věřím tomu, že se s tím dokáži vyrovnat.

Neuvažoval jste o další spolupráci s armádou, třeba i na bázi aktivní zálohy? Čtyřhvězdičkový generál jako součást AZ, to tady ještě nebylo...

O aktivní záloze jsem neuvažoval. Myslím si ale, že je mnoho způsobů, jak zůstat v kontaktu s armádou, jak jí nadále pomáhat. A to možná s větším efektem, než když je člověk

její součástí. Být v armádě znamená být součástí přísně strukturovaného celku, kde se předpokládá respektování všech pravidel, loajalitu nevyjímaje. Jako bývalý voják a občan tohoto státu mám právo vyjadřovat svobodně své názory. A pokud právě tímto způsobem budu moci přispět k nějakým změnám v armádě k lepšímu, pak to samozřejmě rád udělám.

Řada kvalitních generálů odešla do zálohy a mnozí z nich by možná měli zájem o určitou formu spolupráce. Není chyba, že aktivní zálohu vnímáme jako ty koncové jednotky a přitom nemáme v záloze podchycen ten vrcholový velitelský management?

Nemyslím si, že by bylo chybou nezapojení těchto lidí do aktivní zálohy. Část těchto generálů odešla z armády ne úplně v dobrém. Dá se tedy předpokládat, že nebudou mít velkou snahu s armádou nadále spolupracovat. Pokud ale odešli standardním způsobem a netrpí nějakou hořkostí, pak je zde určitý potenciál, který by se měl využít. Nechal jsem se takto inspirovat v řadě zahraničních zemí, které využívají bývalé vysoké důstojníky do tzv. Red týmů. Ty oponují například některá důležitá rozhodnutí, velká cvičení, případně koncepce vypracované generálními štáby. Generálové, kteří jsou již v civilu, mají poněkud jinou perspektivu, mohou tedy nabídnout jiný pohled na armádu, který je velice užitečný. Některé

země mají dokonce i neformální poradní sbor bývalých náčelníků Generálního štábu. Ten pomáhá tomu současnému náčelníkovi. To je forma, o níž bychom mohli uvažovat. Pokud vím, tak bývalí náčelníci Generálního štábu se sejdou jednou do roka na společenském setkání. To je samozřejmě chválné. Na druhou stranu proč ale nevyužít tento potenciál k tomu, aby tito lidé například řekli svůj názor na řadu důležitých věcí, které si on nemusí v tom denním návalu úkolů uvědomit, případně není schopen se na ně podívat právě z toho jejich úhlu pohledu. Těch možností je skutečně více, je to jen záležitostí dobré vůle.

Text: Vladimír Marek, foto autor a archiv

Německá, nizozemská a česká armáda ladily ve výcvikovém prostoru Altmark přípravu praporečního úkolového uskupení vyčleněného do sil eFP v Litvě

Tři armády – jeden prapor

Bojové drily při napadení, odražení útoku, zdržení nepřítele a rychlé přesuny jednotky na další palebnou čáru. To vše v neznámém terénu, v náročných klimatických podmínkách, nepřetržitě po dobu několika dnů, ve dne v noci. To vše si v květnu letošního roku v rámci zdokonalení tzv. „boje na zdrženou“ vyzkoušeli v rámci dvoutýdenního certifikačního cvičení v německém výcvikovém prostoru Altmark příslušníci 41. mechanizovaného praporu ze Žatce.

Jednotlivé armády, vyčleněné do praporečnického úkolového uskupení eFP, se na své nasazení v Litvě připravovaly téměř půl roku na svém území. Závěrečné společné certifikační cvičení za účasti německé, nizozemské a české armády proběhlo v první polovině května ve výcvikovém prostoru Altmark Spolkové republiky Německo. Sjednotit společné postupy, nadřítovat společnou taktiku a sladit společnou komunikaci v neznámém terénu. To vše byly zejména pro českou a nizozemskou armádu cenné zkušenosti pro nadcházející společné nasazení. První český kontingent by měl být v Litvě nasazen už během července letošního roku.

Jádro české jednotky tvoří vojáci 41. mpr ze Žatce

„Jádro naší jednotky tvoří vojáci jedné mechanizované roty našeho praporu ze Žatce, která je doplněna o ženijní četvu složenou zčásti z našich ženistů ze 41. mechanizovaného praporu a z 15. ženijního pluku, a družstvo dělostřeleckého průzkumu 13. dělostřeleckého pluku,“ informuje podplukovník Jiří Líbal, velitel žateckého 41. mechanizovaného praporu a zároveň velitel jednotky vyčleněné pro eFP v Litvě. Dodal, že celou jednotku pak doplňují další specialisté průzkumných a logistických prvků české armády.

Pro některé české vojáky je toto cvičení v Německu úplně první příležitostí, jak se sladit v mezinárodním prostředí, ať už s jednotlivými rotami německé a nizozemské armády, nebo s celým praporem. Pro mnohé naše vojáky to je také první příležitost pracovat v mezinárodním prostředí, protože nasazení v Litvě pro ně bude jejich první zahraniční zkušeností. V rámci této přípravy ve výcvikovém prostoru Altmark získali nejen cenné zkušenosti z výcviku taktiky a bojových drillů, ale zároveň museli prokázat i jazykové znalosti, protože veškerá komunikace v rámci jednotlivých armád se odehrávala v angličtině.

Pro řidiče Pandurů byl terén cennou zkušeností

Terén, který má německý Bundeswehr v tomto vojenském výcvikovém středisku, je velmi podobný tomu v Litvě.

„Je velmi rovinatý a pro nás je tento plochý a odkrytý terén něco nového, na co si musíme zvykat a přizpůsobit tomu náš výcvik,“ konstatuje kapitán M. S., velitel české mechanizované roty jednotky eFP. „Zároveň je tato zkušenost pro naše vojáky velmi cenná, protože naše půlroční příprava v domácím prostředí probíhala zejména v hornatém a členitém terénu vojenského prostoru na Doupově.“

Cvičení bylo náročné nejen pro vojáky pěchoty, ale terén byl náročný i pro řidiče Pandurů, kteří se museli vyrovnat nejen s neznámým terénem, ale i s jeho povrchem.

„Písčité podloží způsobuje velkou prašnost, takže jízda v koloně vyžaduje značnou pozornost a obezřetnost řidičů, kteří musí sledovat nejen povrch terénu, ale i mapu,“ pokračuje kapitán M. S. „To znamená, že celá osádka

bojového vozidla musí být neustále ve střehu, monitorovat okolí a být připravena na rychlé a nenadálé přesuny.“

V terénu ve dne v noci

Doba nasazení vojáků v terénu byla během certifikačního cvičení nepřetržitá. V neznámém terénu byli ve dne v noci.

„To si vyžádalo nejen fyzické vyčerpání vojáků, ale kladlo to na ně i psychickou zátěž,“ vysvětluje dále velitel mechanizované roty. „Postupem času se totiž u lidí logicky projevují spánková deprivace a únava. Na druhou stranu musím říct, že tyto náročné krizové situace nejsou pro naše vojáky neobvyklé a nejsou pro ně mimořádnou zátěží. Tyto krizové situace simulujeme v rámci našeho celoročního výcviku a jsou běžnou součástí každého cvičení. S tím souvisí i fakt, že naši vojáci jsou

vyčlenění působit v terénu několik dní i bez logistického zabezpečení.“

„Já osobně si velmi cením získání zkušeností s novým terénem, protože více zkušeností mám se zvládnutím kopcovitého terénu, což pro nás znamená zaměřování se na některé dominanty v terénu,“ konstatuje jeden z vojáků naší jednotky. „Zvládnout tento terén není jednoduché ani z taktického hlediska. Právě kvůli plochému a otevřenému terénu spolu nemáme vizuální kontakt, a to je pro nás velmi nová a velmi cenná zkušenost.“

Boj na zdrženou

Celé toto certifikační cvičení je zaměřeno na drilování taktiky tzv. boje na zdrženou. „To znamená neustálé stahování se ze zaujatých pozic a udržování kontaktu s nepřítelem, využívání velkého systému zátarasů, což je pro

nás relativně novinka," říká podplukovník Jiří Líbal, velitel jednotky. „Velkou mírou je do tohoto cvičení zapojeno i naše dělostřelectvo, což pro náš 41. mechanizovaný prapor není v tak velké míře zvykem. Proto je pro nás sladění všech našich prvků velmi důležité, a zároveň pak sladění s ostatními prvky zúčastněných armád Německa a Nizozemska.“

Logistické zabezpečení jednotky v bojovém poli

Svou roli v rámci bojového nasazení si vyzkoušela i logistická část jednotky. Dopřít proviant bez jakýchkoli ztrát do místa aktuálního nasazení jednotky, to je úkol logistiků. Strava a voda, to je základ přežití vojáka v bojovém poli.

„Naši logisticy si zde prověřili orientaci v neznámém terénu, komunikaci s nasazenými jednotkami, rychlé přesuny v nepříjemném terénu a zároveň i rychlé stažení z bojového pole," zdůrazňuje dále velitel. „Bojová pěchota však musí být v rámci přípravy svých osobních věcí, které má při nasazení u sebe, připravena i na to, že bude muset několik dnů přežít bez možnosti logistické podpory. Proto je každý náš voják v rámci výcviku drilován na přežití v terénu, včetně obstarání stravy a vody přímo v místě aktuálního nasazení.“

Pozice každého vojáka na monitoru

V terénu se mezi jednotlivými nepřátelskými a boj odrážejícími jednotkami pohybovali němečtí rozhodčí, kteří okamžitě zaznamenávali, vyhodnocovali a okamžitě odesílali do utajeného místa štábu hlavního velení jednotlivé výsledné postupy nasazených jednotek na dané palebné čáře.

Jedním z českých technických mentorů, kteří dohlíželi na to, aby hlavní rozhodčí německé armády měli informace o taktických postupech našich jednotek, byl i kapitán M. K. „Mým úkolem je v koordinaci s německými rozhodčími vydávat pokyny pro nepřítele," konstatuje nadporučík a dodává, že přes vysílačku monitoruje, jaké vojáci zaujali pozice. Operátoři mu pošlou zákres a on na základě těchto informací vybere trasu a přes vysílačku určí nepříteli, kam se má přesunout.

Všechny zúčastněné jednotky tady používají identifikační systém německé armády MAILES nebo AGNUS, který má na sobě každý voják a bojová technika. Na základě této identifikace jsou po celou dobu cvičení známy všechny jejich pozice. Němečtí rozhodčí v terénu na monitoru zjistí aktuální pozici každého vojáka a zároveň tyto informace putují i vyššímu stupni další skupiny rozhodčích, kteří jsou v operačním centru. „Na základě jejich vyhodnocení se k nám dostává okamžitá zpětná vazba," pokračuje český rozhodčí. „Proto mohu okamžitě cvičícím vojákům sdělit, jaké případné nedostatky v rámci

plnění jejich konkrétního úkolu nastaly a jaké mají slabiny. Při dalším plnění úkolu už odcházejí s touto zpětnou vazbou.“

Zásahem je paprsek laseru

Každá armáda používá v národním prostředí své identifikační systémy. To znamená německý, nizozemský a česká armáda používá americký systém. V rámci tohoto cvičení se používaly německé identifikační systémy.

„Funguje to tak, že každá zbraň má v sobě krabičku, která vysílá zasahující paprsky, které imitují municí,“ vysvětluje kapitán M. K. „Tento paprsek ale nevydává žádné zvuky, takže vojáci používají i cvičnou municí, aby vše bylo reálné a kontakt s nepřítelem byl doprovázen střelbou. U kolové a pásové techniky, konkrétně u našich Pandurů, je to tak, že při zásahu paprskem je zásah doprovázen zvukem zasaženého vozidla s následným výbuchem. Na krabičce identifikačního systému se ihned zobrazí informace, jaká část vozidla byla zasažena, například poškozený motor, poškozený zbraňový systém nebo třeba ztráta spojení.“

Řidič Panduru, který sedí uvnitř bojového vozidla, tak může na identifikačním systému sledovat, jaký má vozidlo problém.

„U zasaženého vojáka je hlášení zásahu jednodušší,“ vysvětluje dále český rozhodčí. „Systém umístěný na balistické vestě každého vojáka neustále vysílá zvukový signál, KILL, KILL, KILL, nebo případně hlásí konkrétní zranění. To vše okamžitě voják slyší.“

Cvičení prověřilo individuální přípravu armád

„Úkolem mezinárodní jednotky je především vybudovat a bránit prostor obrany praporu,“ vysvětluje podplukovník Líbal. „V případě útoku nepřítele se pak jedná o tzv. boj na zdrženou, což znamená odrazit útok, zastavit postup a rychle se stáhnout do dalšího prostoru obrany praporu. Pro vojáky je to náročné především v tom, že v obranných postaveních musí vydržet mnoho hodin a nesmí jim uniknout žádný pohyb nepřítele.“

Střelec operátor KVBP Pandur například musí neustále sledovat prostor přes

pozorovací přístroje vozidla a je připraven k okamžitému odrazení útoku nepřítele. „Jeho hlavním úkolem je ničit těžkou obrněnou techniku protitankovými řízenými střelami SPIKE a lehkou obrněnou techniku 30mm kanónem,“ podotkl velitel jednotky Líbal. Dodal, že závěrečné certifikační cvičení v Německu prověřilo nejen předchozí individuální přípravu armád jednotlivých států, ale zejména sjednotilo celé praporečné úkolové uskupení, aby společnými silami mohlo plnit své úkoly v Litvě.

Text a foto: Jana Deckerová

S velitelem Centra podpory speciálních sil podplukovníkem Tomášem Skácelem jsme hovořili nejen o výstavbě jeho nového útvaru

Ještě pět let práce

Velitel Centra podpory speciálních sil podplukovník Tomáš Skácel již druhým rokem buduje svůj útvar. A to doslova tak zvaně na zelené louce. A právě to byl jeden z důvodů, proč jsme ho požádali o následující rozhovor.

Pětkrát jste se účastnil mise v Afghánistánu. V čem se tyto operace lišily, která z nich vám dala nejvíc?

Ano, máte pravdu. Celkem pětkrát jsem byl nasazen do Afghánistánu, a musím říci, že každé z těchto nasazení bylo jiné. Ať už to bylo způsobeno zastávanou funkcí či rozdílným charakterem operace. První nasazení byly pod hlavičkou Enduring Freedom ve funkcích velitele skupiny až velitele roty speciálního určení, při dalším jsem zastával pozici zástupce velitele úkolového uskupení speciálních sil v operaci ISAF. Při posledním pak funkci styčného důstojníka mezi velitelem speciálních operací NATO a velitelem speciálních operací prováděných v Afghánistánu. Každé z těchto nasazení bylo unikátní, kdy jsem se jako voják, ale i jako člověk, hodně naučil. Za nejvíce komplikované a největší školu pak považuji právě to poslední.

V USA jste absolvoval kurz pro speciální jednotky. Jak na základě těchto zahraničních zkušeností hodnotíte naše speciální jednotky v mezinárodním měřítku, v čem jsou dobré a kde mají naopak rezervy?

V tomto případě si myslím, že speciální síly Armády ČR jsou plnohodnotným partnerem NATO. Navíc je třeba zdůraznit, že funkčnost

koncepte budování a rozvoje našich speciálních sil byla ověřena během bojových operací v zahraničí, a je pravidelně revidována v souladu s vývojem bezpečnostního prostředí a na základě zkušeností, znalostí a výcviku s partnery či jinými jednotkami speciálních sil NATO. Naším největším potenciálem jsou lidé a jejich výchova, která začíná už v průběhu kurzu základních dovedností, a prolíná se spolu s výcvikem po celou dobu jejich vojenské kariéry. Jestliže budu hovořit o rezervách, tak ty jsou z mého úhlu pohledu úzce spjaty s dynamikou vývoje bezpečnostního prostředí a s rizikem toho, aby se speciální síly nestaly pouze reaktivní složkou. A to nás opět vrací k personální práci, způsobu uvažování či hledání specifických řešení problémů.

Sloužit v 601. skupině speciálních sil je snem asi každé průzkumníka. Odcházelo se vám z tohoto útvaru snadno?

Je pravdou, že kromě pár výjimek byla celá má vojenská kariéra spjata se 601. skupinou speciálních sil (skss). V současné době jsou však speciální síly AČR tvořeny nejen 601. skupinou a ředitelstvím speciálních sil, ale i Centrem podpory speciálních sil, které je v celé

struktuře nejmladší jednotkou bojového charakteru. Ten bojový charakter bych chtěl zdůraznit, protože mnoho lidí si myslí, že je to hlavně o logistice a zabezpečení. Ne, jednoznačně se budují schopnosti, které vedou k navýšení bojových schopností speciálních sil jako celku. Proto, jako velitel Centra podpory speciálních sil, nepovažuji svůj odchod od 601. skupiny jako nějaké velké trauma, stále pracuji pro speciální síly.

Jak se vůbec buduje nový útvar takřkajíc na zelené louce, začínáte skutečně od nuly přebíráním první židle či kanceláře?

Geneze budování Centra podpory speciálních sil má celkem dlouhou historii. První návrhy na výstavbu jednotky typu „Commando“ pro podporu speciálních operací vyvstaly na základě operačního nasazení speciálních sil v roce 2009. Poté následovalo dlouholeté vyjednávání o struktuře, koncepci a úkolech jednotky, které v roce 2015 gradovalo rozhodnutím náčelníka Generálního štábu o výstavbě nového útvaru. Pak už věci nabraly rychlý spád, ředitelství vytvořilo projekt výstavby útvaru a identifikovalo nejvhodnější místo

selektivně pokračovat jen s týmy, u nichž to z taktického pohledu dává smysl. Nic speciálního, kulatý vrchlík, nížky a materiál. Hromada materiálu.

Jedním z vašich hlavních úkolů je podpora v oblasti informačních a psychologických operací. Odborníků na tuto oblast není v naší armádě příliš mnoho, jakým způsobem získáváte a školíte si potřebné specialisty?

Výběr příslušníků pro středisko psychologických a informačních operací StIPO je stejný jako pro ostatní příslušníky Centra podpory. Na základě dobrovolného přihlášení se jednotlivců do výběrových řízení dojde k selekci na osoby, které se hlásí ke službě u taktických psychologických týmů a k analytické části StIPO. Jedni prochází výběrem pro bojovou část, druzí pro štábní prvek. Po ukončení tohoto prvotního výběru je s nimi provedeno dodatečné řízení formou modelové hry. Po nástupu do funkce každý prochází přeškolovacím kurzem a potom už nastává výcvik v jeho specializaci. Ten je realizován formou kurzů v Armádě ČR, v zahraničí, jako součást součinnostních výcviků se 103. střediskem CIMIC/PSYOPS, popřípadě účasti na zahraničních cvičeních.

Již z vašeho názvu vyplývá, že byste měli podporovat speciální síly. Jak konkrétně by taková podpora během nasazení měla vypadat?

Na Centru podpory jsou dva typy jednotek. Rota bojové podpory se svými četami je předurčena pro podporu taktických prvků 601. skupiny, zejména pro zvýšení letálních efektů při kinetických operacích. Druhou jednotkou je středisko informačních a psychologických operací, jehož taktické prvky budou opět působit ve prospěch jednotek 601. skss, popřípadě ve prospěch ředitelství speciálních sil. A to poskytováním schopností pro působení v informačním prostředí.

Jakou výzbroj budete mít k dispozici, bude se jednat o těžší zbraně, než jaké má 601. skss, a větší palebnou sílu?

V současné době pracujeme na tom, abychom ujednotili základnu ručních zbraní v rámci speciálních sil, tedy stejný typ útočné pušky i pistole. V oblasti zbraní družstva jsme

pro dislokaci. V součinnosti se 601. skupinou speciálních sil bylo vytvořeno organizační jádro, převzata kasárna v Olomouci a k 1. červenci 2017 vznikl nový útvar. Vše je to o týmové práci. Musím zdůraznit, že bez lidí, které máme v současné době v našem Centru, by to nešlo. Každý si kvalitně odvádí svůj díl práce a výsledky jsou vidět.

V jakém stádiu je v současné době výstavba Centra podpory speciálních sil?

Začnu tím nejdůležitějším, a to jsou lidé. Za jedenáct měsíců se nám podařilo obsadit přes 35 % tabulkových míst. Jelikož se potýkáme se stejnými problémy jako ostatní útvary, tedy s nedostatkem personálu, tak v tomto roce otevíráme výběrové řízení i pro civilní uchazeče. Spolu s agenturou personalistiky právě promýšlíme co nejefektivnější nastavení systému pro otevřený nábor. A co se týká materiálu, tak s vydatným přispěním ředitelství, 601. skupiny a dalších útvarů armády máme potřebný počet techniky a materiálu pro výcvik, udržení základních logistických funkcí a mírový chod útvaru.

Co všechno vám ještě zbývá dobudovat, na co se budete zaměřovat?

Prioritně to bude budování schopnosti vedení psychologických a informačních operací speciálních sil. Paralelně s touto schopností budeme dále pokračovat v výstavbou roty bojové podpory. Zaměříme se také na přeškolovací kurz základních dovedností příslušníka speciálních sil, poskytování letální podpory vysoce přesných zbraní a na člunové operace

v prostředí kontinentálních vod. U speciálních operací záleží vždy na míře detailu, proto forma uvedených či dále budovaných schopností je neustále součástí diskuse v systému rozvoje schopností speciálních sil.

Budete i vy vysloveně výsadkovým útvarem, který bude v případě potřeby v plném rozsahu schopen nasazení do operace na padácích?

Centrum jako takové je koncipováno k operační podpoře 601. skupiny speciálních sil. Co se týče padákových výsadků, tak je to stále jeden z druhů přípravy, který cvičíme. Nemá však prioritu. Jde pouze o způsob, jak takřka-jíc přijít do práce. Důležitější pro nás je to, co děláme a jak se chováme na zemi. To jsou ty námi budované schopnosti ve prospěch speciálních sil a armády. A jestli chci být konkrétní, tak ve výsadkové přípravě budeme dále

na tom víceméně stejně jako 601. skss, kulometry v rážích 7,62 mm, 12,7 mm a 40mm granátometry. V procesu pořizování máme zbraně větších ráží na vozidlech, zbraně pro autonomní použití či protitankové řízené střely. Celý náš systém palebné podpory je postaven na efektivní kombinaci faktorů vysoké mobility a letálních účinků na cíl.

Je v současné době problém získat kvalitní personál, liší se něčím vaše výběrové řízení od toho, s jehož pomocí doplňuje svůj personál 601. skss?

Otázka naplněnosti útvaru personálem je na pořadu dne snad každého velitele útvaru. Cílová skupina osob je pro všechny ozbrojené složky stejná a armáda má této skupině co nabídnout, nejen finančně, ale i zajímavostí práce. A abychom nečerpali pouze z armádních zdrojů, zrušil jsem onu dvouletou praxi u vojsk a v září otevřeme první výběrové řízení i pro civilní zájemce. Požadavky výběrového řízení zůstanou beze změn, v této oblasti se nedá slevit. S těmi, co projdou, se poté bude intenzivně pracovat v přeškolovacím kurzu základních dovedností příslušníka speciálních sil. Pevně věřím tomu, že jsme schopni si kvalitu vybudovat sami s využitím armádních kurzů. Jinak výběrové řízení je podobné tomu, jaké má 601. skss. Není sice tolik fyzicky náročné, ale po psychologické stránce sledujeme stejné parametry.

Počítáte do budoucna i s vlastní jednotkou aktivní zálohy (AZ)?

Ano, budování jednotky AZ jsme zahájili a snažíme se aktivně podpořit armádu i v této oblasti. Prioritou pro mě však zůstává vytvořit vhodné podmínky pro vojáky profesionály, kterých potom využíváme právě při výcviku s příslušníky AZ. Naše zálohy jsou součástí „rodiny“ speciálních sil, proto se jejich výcvik snažíme nakombinovat v určitých druzích přípravy s výcvikem profesionálů. Je to motivační prvek, který zálohám dodává vyšší pocit soudržnosti.

Kdy předpokládáte dobudování vašeho útvaru a připravenost k plnému operačnímu nasazení?

Vznik nového útvaru znamená mravenčí práci na několik let. Musíte vhodně skloubit nábor personálu, vzdělávání, akvizice, rozvoj infrastruktury a hlavně plánovat do budoucna udržitelnost dosažených schopností. Jednotlivé jednotky budou dosahovat operačních schopností různě v čase, který se snažíme minimalizovat. Musím říci, že připravuji podmínky pro toho, kdo přijde po mně. Zatím se nám daří postupovat podle plánu a optimisticky věřím, že by výstavba útvaru mohla být ukončena v roce 2023. Ale to nás čeká ještě hromada práce.

Text: Vladimír Marek, foto: archiv CPSS

Kdo najde odvahu jít po cestě commandos?

Pro mnoho lidí v mnoha zemích jsou elitní jednotky speciálních sil spojovány ne zcela přesně se slovem „commandos“. V úzkém slova smyslu však jde jen o vybrané britské jednotky námořní pěchoty, které se začaly tvořit v roce 1940 v severním Skotsku v okolí zámku Achnacarry.

Jejich duchovní otec podplukovník Dudley Clarke se v názvu inspiroval u burských partyzánů v Jižní Africe v letech 1880–1902 a v koncepci boje hlavně u španělské guerilly v době napoleonských válek. Extrémně náročný výcvik „commandos“ byl záhy uplatňován i u dalších britských speciálních a výsadkových jednotek. Mimochodem nejeden z příslušníků „commandos“ absolvoval i výcvik v seskoku padákem. Legendární britská sabotážní a zpravodajská organizace Special Operations Executive (SOE) svůj úvodní bojový výcvik dobrovolníků ze zemí nacisty okupované Evropy, tzv. „assault course“, rovněž prováděla ve značné míře podle vzoru „commandos“.

V letech 1941–1945 se v severním Skotsku s tímto druhem opravdu tvrdého chlapského výcviku seznámilo téměř pět stovek vojáků

československé zahraniční armády. Někteří z nich jako dobrovolníci časem přešli do tehdejšího Sovětského svazu, aby se zúčastnili bojů na východní frontě. Při výcviku 2. čs. samostatné paradesantní brigády v ruském Jefremově tito vojáci uplatňovali zkušenosti získané ve Skotsku.

Někteří čeští vojáci ve Velké Británii absolvovali dokonce výcvik přímo u samotných „commandos“ a několik občanů nacisty okupovaného Československa sloužilo a bojovalo v jedné z nejzajímavějších a také nejutajovanějších speciálních jednotek ve 2. světové válce. Jednalo se o No. 10 (Inter-Allied) Commando, jehož příslušníci byli lidé z nacisty okupovaných zemí, a proto byli vybaveni falešnými britskými jmény a identitou.

Na tyto historické i výcvikové tradice po listopadu 1989 opět navázali naši vojáci od „běžných“ výsadkářů a průzkumníků až po speciální síly, kde významným pokračovatelem této tradice je nově vzniklé Centrum podpory speciálních sil v Olomouci.

Text: Jaroslav Láník, foto: archiv VHU

Mnohonárodní prapor vojenské policie NATO cvičil v Liptovském Mikuláši

Splnil hlavní úkol

Mnohonárodní prapor vojenské policie NATO (NATO MNMPBAT), složený z vojenských policistů České republiky, Slovenska, Polska a Chorvatska, absolvoval v Liptovském Mikuláši od 23. do 27. dubna štábní cvičení. Jeho smyslem bylo připravit nového velitele praporu na složité podmínky při rozhodování o činnosti praporu v místě nasazení.

Výsledkem týdenního úsilí mnohonárodního štábu bylo zpracování závazného dokumentu, kterým je rozkaz velitele praporu (OPORD), podle něž bude řízena činnost jednotky v místě fiktivní operace.

Praporu každý rok předsedá jiná členská země. V letošním roce předsednictví převzala Česká republika a prapor bude pracovat pod velením majora Radka Ocelky, příslušníka Velitelství ochranné služby VP. Na počátku cvičení major Ocelka obdržel od nadřízeného stupně operační rozkaz s konkrétním úkolem, který bude jednotka plnit v průběhu operace. Za vyhotovení OPORD praporu je odpovědný náčelník štábu praporu, který koordinuje činnost jednotlivých sekcí štábu dle pokynů velitele.

Paralelně se štábním nácvikem proběhlo na Slovensku setkání mnohonárodního plánovacího týmu (Multinational Core Planning Team – MCPT). Úkolem MCPT bylo doladit poslední detaily plánovaného cvičení s počítačovou podporou (CAX). „Scénář letošního cvičení je oproti minulosti poměrně nestandardní. Vzhledem k dynamicky se vyvíjející bezpečnostní situaci ve světě, a především v Evropě, implementoval plánovací tým do scénáře aktuální problematiku. To by mělo ověřit, jestli na tomto principu bude prapor v budoucnu schopen fungovat,“ okomentoval přípravu mnohonárodního praporu vedoucí mnohonárodního plánovacího týmu major Zdeněk Koreczki z Velitelství VP Olomouc.

„Jsem nejstarší člen praporu polské armády. Působím zde již deset let. Být součástí mnohonárodního praporu je výzva. Musíte překonat jazykovou bariéru a najít soulad mezi kulturními i taktickými zvyklostmi všech zemí – pracovat pro všechny vždy s tím nejlepším úmyslem. Výhodou je, že téměř devadesát procent členů praporu bylo nasazeno v bojových misích. Na základě těchto zkušeností jsme schopni v počátečním chaosu nalézt nejdůležitější opěrné body a vytyčit tak správnou cestu, kterou se prapor musí ubírat. Navzájem se od sebe učíme a předáváme zkušenosti nováčkům, kteří budou prapor řídit v budoucnu. Jsem rád, že si v letošním roce můžeme vyzkoušet situaci, která by mohla reálně nastat,“ vyhodnotil činnost praporu člen jeho štábu kapitán Tomasz Urbanek.

Štábní cvičení mnohonárodního praporu oživila praktická ukázka polských vojenských policistů. Ti v Liptovském Mikuláši představili spojovací prostředky, které prapor využívá, a jeho kompletní spojovací systém. Radiostanice Harris typového označení AN/PRC 150 C a AN/PRC 117F/H jsou schopny přenášet spojení na poměrně velké vzdálenosti bez nutnosti technicky složitého zázemí, což plně vyhovuje potřebám praporu.

Velící poddůstojník praporu nadrotmistr Marcel Fraňo, slovenský vojenský policista, stanovil zásadní myšlenku štábního cvičení jednoznačně. „Bylo zapotřebí, aby se vedoucí

jednotlivých sekcí soustředili na mentorování nových příslušníků praporu, kteří nemají zkušenosti se štábními funkcemi. Pokud bychom nebyli schopni zvládnout situaci po teoretické rovině, už vůbec bychom ji nebyli schopni zvládnout reálně. Štábní cvičení je stejně důležité jako cvičení jednotek v terénu,“ řekl nadrotmistr Fraňo, který na závěr, stejně jako velitel praporu major Ocelka, hodnotil cvičení velmi pozitivně.

Text a foto: Lenka Háberová

V českém týmu byli specialisté IT Armády České republiky

Bronz pro Českou republiku

Tisícovka účastníků a dvaadvacet týmů z třiceti států. Tak vypadalo největší a nejkompexnější technické cvičení kybernetické bezpečnosti – Locked Shields 2018. První příčku vybojoval tým NATO, stříbro si odvezl francouzský tým a třetí místo patří České republice.

Cvičení Locked Shields organizovalo v estonském Tallinu NATO Cooperative Cyber Defence Centre of Excellence (NATO CCDCOE), akreditované výzkumné a tréninkové zařízení NATO, které poskytuje vzdělávací služby, konzultace, předává zkušenosti a provádí výzkum a vývoj v oblasti kybernetické bezpečnosti. Český tým byl složený ze specialistů Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost (NÚKIB), resortu obrany, Centra CIRC, sdružení CESNET a CZ.NIC, Vojenského zpravodajství, BIS, NBÚ, Masarykovy univerzity a společnosti Red Hat. Přimo na místě v Tallinu bylo našich zástupců sedm. Dva příslušníci Centra CIRC byli z Green Teamu, jenž byl zodpovědný za kompletní běh cvičení. To obnáší například podporu infrastruktury, vizualizaci, gamenet nebo scoring. Dalších pět našich zástupců bylo z Národního centra kybernetické bezpečnosti, z toho tři byli členy White Teamu (po jednom za Medai, Injects a Legal), dva působili v Red Teamu, který vedl útoky. Dva další naši zástupci pak byli členy Blue týmu, který seděl v Brně, a měl za úkol zabránit útoku Red Teamu.

Úkolem bylo udržet 150 IT systémů

Cvičení bylo pojednáno jako Live-fire cvičení, kde proti sobě stály Red Team s Blue Teamem. Součástí cvičení je organizovaná i strategická hra pro politiky, právníky a média.

„Úkolem jednotlivých týmů bylo udržet v chodu 150 IT systémů,“ říká Radim Ošťádal, ředitel NÚKIB. „Součástí cvičení představovalo 4 000 vizualizovaných systémů a přes 2 500 útoků.“

Cvičení trvalo dva dny, ale jeho příprava začala už týdny před jeho začátkem.“

Scénář letošního cvičení se zaměřil na hlavního internetového providera a vojenskou leteckou základnu fiktivní země Berylie. Blue Teamy měly za úkol zabezpečit provoz kritické informační infrastruktury, která byla podle scénáře cvičení pod útoky hackerů – Red Teamu. Útoky se dále soustředily i na elektrickou

Domino

distribuční síť, 4G LTE síť, drony, elektronické systémy velení a řízení a další.

„Blue Team, pod záštitou NÚKIB, složený ze všech našich účastnických složek jež se zabývají kybernetickou bezpečností, operoval ze svého centra v Brně a snažil se zabránit probíhajícímu útoku,“ přibližuje práci českého týmu ředitel Ošťádal.

Kybernetická bezpečnost – týmová spolupráce

„Jelikož modrý tým cvičil v České republice na půdě Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost, tak tady také vše probíhalo pod jejich taktovkou. Konkrétně specialisté z našeho centra měli na starosti webové aplikace a linuxové prostředí. Cvičení Locked Shields je pro nás vždy velkým přínosem, kde máme možnost porovnat své praktické zkušenosti s ostatními týmy. Uvítali bychom, kdyby se v dalších ročnících naše pole působnosti rozšířilo na forenzní analýzu či monitoring,“ komentoval cvičení vojenský analytik kapitán Petr Hellar z Centra CIRC, který byl součástí Blue Teamu a dodává, že kybernetická bezpečnost není stavěná na jednotlivci, ale jde především o týmovou spolupráci různých specializací informačních technologií.

„Úspěch českého týmu je výsledkem skvělé spolupráce české komunity z řad státní, soukromé i akademické sféry a také obrovského nasazení jednotlivých členů týmů,“ konstatuje ředitel NÚKIB Radim Ošťádal. „Během uplynulých dvou dnů společně čelili sofistikovaným útokům při obraně rozsáhlé infrastruktury. Cvičení oficiálně sice probíhalo dva dny, ale příprava obrany a analýza získaných dat trvala v předstihu několik týdnů a během cvičení pokračovala až do pozdních nočních hodin. Tato společná snaha všech členů českého týmu pak přispěla k našemu kvalitnímu výkonu a skvělému umístění mezi dvaadvaceti týmy.“

Český tým nakonec neobhájil loňské první místo, ale jeho umístění na skvělém třetím místě je velkým úspěchem pro Českou republiku. Společně s cenným bronzovým umístěním si český tým stejně jako loni odvezl i jedno speciální ocenění za Scenario Injects.

*Text: Jana Deckerová a npor. Lucie Masaříková,
foto: Locked Shields*

V areálu energetického rozvodného zařízení Sokolnice vyvrcholila etapa operačního nasazení Pěší roty Aktivní zálohy Krajského vojenského velitelství Brno v rámci cvičení Hradba 2018. Příslušníci aktivní zálohy plnili úkoly při operačním nasazení v rámci ochrany a obrany důležitého objektu i při posílení Policie ČR formou smíšených hlídek v krajském městě Brně. Současně s tím se uskutečnil návštěvní den pro rodinné příslušníky, ale také pro zaměstnavatele vojáků. Rodiny vojáků se tak mohly osobně přesvědčit, co všechno účastníky čeká, když jsou povoláni na vojenském cvičení. Celého dne se účastnila i brigádní generálka Lenka Šmerdová, která ocenila sounáležitost, podporu a přátelství vojáků v aktivní záloze vůči svým profesionálním kolegům i celé Armádě ČR.

Historicky první součinnostní cvičení Armády ČR, Policie ČR a ČEZ se uskutečnilo v okolí Přerýpavacím vodní elektrárnou Dalešice. Stanovené úkoly prověřily spolupráci vojáků, policistů a provozovatele elektrárny při ochraně přehrady a dalších zařízení, které jsou důležité jak pro energetickou síť, tak pro provoz nedaleké Jaderné elektrárny Dukovany. Do cvičení se zapojili příslušníci Pěší roty Aktivní zálohy plukovníka in memoriam Jana Kubiše společně s vojáky KVV Jihlava, příslušníky 44. lehkého motorizovaného praporu Jindřichův Hradec a personálu 22. základny vrtulníkového letectva Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou.

Pavel Mauer
(15. 4. 1978 – 22. 5. 2003)

Pojmenovali po něm základnu

V červenci loňského roku zveřejnilo Ministerstvo obrany elektronickou databázi www.inmemoriam.army.cz, jejímž cílem je dát jména a tváře lidem, kteří položili život za naši vlast. A to ať již během služby doma v České republice, či během zahraničních misí. Také A report by rád přispěl k tomuto velice prospěšnému dílu. Postupně budeme zveřejňovat příběhy vojáků, kteří položili své životy během služby v Armádě České republiky. Čest jejich památce.

Když koncem března 2003 přistávalo šestnáct našich speciálů pod velením současného velitele 601. skupiny speciálních sil plukovníka Davida Franty na kuvajtském letišti, zuřila všude kolem poněkud nenápadná válka. Na území Kuvajtu totiž měla především podobu raketového ostřelování. Nikdo z vojáků přesto netušil, co je čeká. Mezi nimi byl i Pavel Mauer.

Narodil se v Brně. Zde také v letech 1992–1996 studoval obor operátor dřevařské a nábytkářské výroby na Středním odborném učilišti tradičních řemesel. Následovalo studium na lesnické a dřevařské fakultě Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity sídlící tamtéž. To však po dvou letech ukončil a v říjnu 1998 nastoupil základní vojenskou službu u 6. speciální brigády v Prostějově. Po jejím absolvování byl koncem listopadu následujícího roku přijat do další činné služby jako velitel stanice skupiny speciálního průzkumu 62. speciálního střediska 6. speciální brigády. Od října 2001 byl velitelem stanice skupiny speciálního určení č. 4 roty speciálních sil. V březnu 2003 byl vyslán do své první zahraniční mise Enduring Freedom v Kuvajtu. A to ve funkci velitele stanice 1. skupiny speciálního určení 3. odřadu speciálního určení.

Válka o Irák

Krátce předtím překročily spojenecké jednotky iráckou hranici a zaútočily na iráckou armádu. Předcházela tomu dlouhá a složitá diplomatická jednání, která nakonec selhala. Operace začala 20. března 2003 pod kódovým označením Irácká svoboda. Pavel Mauer v té době plnil společně s dalšími speciály úkoly ochrany naší chemické jednotky, a to jak na provizorním stanovišti na výstavišti v Mišrífu, tak i později na základně Doha. Hlavní útok spojenců byl veden na ropná pole v Rumajle. Od něj se oddělila skupina vyčleněná k obklíčení Basry. V konečné fázi se invaze soustředila na hlavní město Iráku Bagdád. V tomto okamžiku byl vyhlášen pro naši jednotku nejvyšší stav pohotovosti. Předpokládalo se totiž, že na tzv. červené linii by Saddám Husajn mohl použít chemické zbraně. Takže veškerá technika naší chemické jednotky byla připravena k okamžité letecké přepravě. Tento nejčernější scénář se ale naštěstí nenaplnil.

Mandát naší jednotky byl rozšířen i na území Iráku. Dne 17. dubna 2003 překročil náš průzkumný odřad včetně Pavla Mauera iráckou hranici. Jeho úkolem bylo prozkoumat situaci v Basře a vybrat zde vhodné místo pro vybudování naší polní nemocnice. Počátkem května obdrželi vybraní vojáci našeho kontingentu další úkol. Měli projet napříč Irákem do Bagdádu a vrátit se zpátky. Jejich zadáním bylo zjistit v metropoli, v jakém stavu se nacházejí budovy našeho a slovenského zastupitelského úřadu, a udělat celkovou rekognoskaci ve městě. Do Bagdádu měli přepravit spolupracovníka naší budoucí velvyslankyně v této zemi Janiny Hřebíčkové Petra Přebindu. Mezi vybranou šestici byl i Pavel Mauer. Ve dvou pancéřovaných toyotách měli vše potřebné pro nouzové přespaní

a potraviny a vodu na několik dní. Vyzbrojeni byli pistolemi a samopaly.

Tragická havárie

Vše probíhalo podle plánu. V pátek 9. května 2003 přišla informace, že skupina splnila svůj úkol a vrací se v pořádku zpátky na základnu. Jen o několik hodin později ale bylo všechno jinak. U osady Al Ad Kharba došlo k havárii. Je to zlé, údajně tam jsou těžce ranění, zněla první informace. Okamžitě byla zorganizována záchranná skupina, která vyjela na pomoc. Více informací přišlo až kolem jedné hodiny v noci, kdy se na základnu vrátila nejen skupina z Bagdádu, ale i vojáci, kteří ji jeli na pomoc.

„Všechno se seběhlo hrozně rychle. Jen jsem si stačil povšimnout, že vozidlo za námi začíná mít nějaké problémy. V okamžiku, kdy se převrátilo kolem své osy, se utrhly zadní dveře a Pavel Mauer sedící až doposud na zadní sedačce vyletěl ven,“ vzpomínal další příslušník průzkumného týmu podplukovník Ivo Musil. Ten také okamžitě poté, co jejich vozidlo zastavilo, rozvinul kuffříkový satelitní telefon IMARSAT a navázal spojení s velitelstvím na základně Doha. Mezitím další vojáci poskytovali první pomoc všem třem zraněným. „Nejhůře na tom byl Pavel Mauer. Byl v bezvědomí, kromě zraněné čelisti silně krvácel ze zadní části hlavy. Měli jsme obavu, zda nedošlo ke zlomenině spodiny lebeční. Navíc měl komplikovanou zlomeninu levé paže,“ popisoval další účastník této cesty podplukovník Rostislav Košuta.

I v této kritické situaci však při zraněném stálo štěstí. Se skupinou cestoval další z prostějovských speciálů, který se kromě jiných odborností zaměřoval na medicínské schopnosti. Ve voze byla rovněž velmi dobře vybavená profesionální záchranná brašna.

Boj o život

Pavel Mauer byl v bezvědomí a navíc začal zvracet. Vyčistil mu tedy ústní dutinu od zvratků, úlomků zubů a krve. Uvolnil tak dýchací cesty. S pomocí stetoskopu pravidelně kontroloval činnost srdce a tep. Po základním ošetření nasadil zraněnému infuzi. „Je až

neuvěřitelné, jak univerzální schopnosti tito elitní vojáci speciálních jednotek mají. Choval se vysloveně jako lékař,“ nešetřil chválou podplukovník Košuta.

Právě v tomto okamžiku si naši vojáci všimli, že několik Iráčanů se již dostalo do poškozeného vozidla a rabují tam. Dav se stával čím dál nevladatelnějším. „Vytáhl jsem samopal a několikrát vystřelil do vzduchu,“ vysvětloval podplukovník Musil. „Zloději se prakticky okamžitě dali na útěk na druhou stranu silnice, kde se ukryli v davu. Také ostatní lidé se na chvíli stáhli.“

Petr Přebinda se mezitím dozvěděl, že v neďalekém Alí al-Gharbí je nemocnice. Využil tedy chvilkového uklidnění situace a odjel pro lékařskou pomoc. Po několika desítkách minut se sice vrátil s úplně novou záchrannou dodávkou, ovšem bez jakéhokoliv lékařského vybavení. Nemocnice, kterou před chvílí navštívil, byla z lékařského hlediska v ještě horším stavu. A tak nezbyvalo, než dál čekat. Zdravotní stav zraněného vojáka se i přes veškerou péči neustále zhoršoval. Zpomaloval se mu tep, špatně dýchal. Bylo potřeba nasadit další infuzi. Podplukovník Musil musel opět použít zbraň k uklidnění agresivního davu a k udržení potřebného odstupu. To už ale naštěstí bylo slyšet vrtulník Black Hawk americké vojenské zdravotnické služby MEDEVAC. Stačilo jen na sebe upozornit odpálením červené dýmovnice. Vrtulník dopravil Pavla Mauera do kuvajtské nemocnice.

Ráno převezli vojáci na základnu i vrak vozidla, které bylo v podstatě na odpis. Dvanáctého května přiletělo neplánovaně letadlo pro zraněné vojáky. V Ústřední vojenské nemocnici v Praze na ně čekala ta nejlepší lékařská péče. Přesto ale o dva dny později, 22. května, Pavel Mauer svým zraněním podlehl. Posmrtně byl povýšen do hodnosti podporučíka a vyznamenán Záslužným křížem MO ČR I. stupně. Poslední odpočinek našel na hřbitově v Brně. Když si prostějovští speciálové zřídili během mise ISAF v Afghánistánu v roce 2004 svou základnu, pojmenovali ji právě po tomto vojákově kempu Mauer.

Text: Vladimír Marek,

foto: autor, archiv AR a www.inmemoriam.army.cz

Domino

V areálu československého opevnění v Dalkovičkách se uskutečnil 20. ročník vzpomínkové akce konané u příležitosti 80. výročí mobilizace a 73. výročí ukončení 2. světové války. K vidění byla soudobá i historická technika, uskutečnily se i ukázky bojů před třicetiletými lety a návštěvníci viděli dynamické ukázky profesionální armády a příslušníků Aktivní zálohy Krajského vojenského velitelství Ostrava. Novinkou letošního roku byla velkolepá prezentace Vzdušných sil s opakovanými průlety vrtulníků Mi-35 a Mi-171Š.

Starosta obce Kytín poděkoval veliteli 13. dělostřeleckého pluku plukovníku Ivanu Mrázovi za součinnost a ukázkou techniky české armády při oslavách 73. výročí ukončení 2. světové války v Kytíně. Dělostřelci pod velením kapitána Amlera obohatili a zpestřili oslavy v obci Kytín, jejichž vystoupení obyvatelé a návštěvníci obce velmi ocenili.

V dubnu oslavil 90. narozeniny generálmajor v. v. Ladislav Kebísek, bývalý náčelník topografického oddělení Generálního štábu a Vojenské topografické služby. U příležitosti jeho významného jubilea se s ním sešli v historické budově Vojenského zeměpisného ústavu zástupci Generálního štábu AČR, Geografické služby AČR, Klubu generálů České republiky, Českého úřadu zeměměřického a katastrálního a další jeho nejbližší spolupracovníci.

„Sedmnáctka připravena!“

Ve dnech 9. – 20. dubna 2018 se uskutečnila závěrečná příprava velitelství 17. úkolového uskupení Armády České republiky (17. ÚU AČR), určeného k plnění úkolů v zahraniční operaci Resolute Support (Rozhodná podpora) v Afghánistánu. Této přípravy se zúčastnily na tři desítky vojáků z jedenácti útvarů Armády České republiky, kteří budou působit na letišti HKIA (Hamid Karzai International Airport). Jádrem jednotky, včetně velitele podplukovníka Václava Maláta, tvoří příslušníci 53. brigády průzkumu a elektronického boje.

Příprava se konala na Velitelství výcviku – Vojenské akademie Vyškov a řídili ji příslušníci Centra přípravy do zahraničních operací. Dělíla se na dvě části. První proběhla již v lednu a byla zaměřena na seznámení s prostorem nasazení. Obsahovala přednášky nejen obecného vojenského charakteru, ale i informace o místní kultuře, aktuální politické a bezpečnostní situaci.

Druhá část přípravy byla pak již ve znamení nácviků praktických činností. Během této etapy proběhly ostré střelby, cvičení v hodů ručním granátem a zdravotnická příprava. Střelecká příprava byla zaměřena zejména na zvládnutí bezpečného ovládnutí zbraní (útočná puška CZ 805 Bren a pistole CZ-75 Phantom), mířnou střelbu a také dynamické prvky.

„Přestože se jednalo o přípravu specialistů převážně logistických odborností, manipulace se zbraněmi a samotné výsledky střelby byly na velmi vysoké úrovni,“ zdůraznil podplukovník Malát. Zdravotnická část obsahovala především nácvik použití zdravotnického materiálu jednotlivce zaměřený primárně na potenciální druhy zranění v místě působení.

Druhý týden přípravy byl zakončen Odborným taktickým cvičením Messenger 1/2018. „Toto cvičení prakticky simulovalo činnost příslušníků velitelství 17. ÚU AČR na základně

HKIA v Kábulu. V průběhu rozehry byly zinscenovány různé situace a incidenty, které se mohou během plnění úkolů v zahraniční operaci vyskytnout. Cvičící tak reagovali na raketový útok, napadení základny skupinou vzbouřenců nebo útok sebevražedným atentátníkem,“ dodal velitel jednotky. Značková skupina vytvořila pomocí převleků vpravdě realistické situace a umožnila cvičícím přenést se v prostoru a čase o 4 700 km východně na území Afghánistánu. Všichni příslušníci reagovali na rozehrané situace v souladu se standardními operačními postupy a přispěli tak, každý svým dílem, k celkovému výtečnému hodnocení jednotky.

V závěru přípravy tak mohl jak velitel 17. ÚU AČR RS, tak i mentoři podílející se na výcviku s jistotou konstatovat, že příslušníci velitelství jsou plně připraveni splnit úkoly spojené s komplexním zabezpečením jednotek AČR působících na území Afghánistánu.

Text a foto: npor. Renáta Veselá

A fakta

Cvičení Hradba se zúčastnilo celkem 1 386 příslušníků ze 14 pěších rot AZ při krajských vojenských velitelstvích a strážní roty AZ vzdušných sil.

Rídící štáb čítal 81 vojáků. Cílem bylo připravit příslušníky AZ k plnění úkolů při operačním nasazení a k vyčlenění sil a prostředků pro plnění úkolů Policie České republiky, při střežení objektů důležitých pro obranu státu (ODOS) a při ochraně úseků státních hranic.

Cvičení Hradba 2018 ukončilo součinnostní cvičení v Jihočeském kraji

Lipno pod ochranou záloh

Závěrečného cvičení v prostoru státní hranice u obce Michnovice-Martínkov a hráze lipenské vodní nádrže se zúčastnila pěší rota Aktivní zálohy Krajského vojenského velitelství České Budějovice ve spolupráci s Policií ČR a Cizineckou policií. Během dne čekala na záložníky řada nástrah, včetně narušení hranice a útoku na vodní přehradu.

Přesun jednotky, zaujetí prostoru plnění úkolů, předání části příslušníků jednotky do podřízenosti PČR, ale také ubytování, strava a kompletní zázemí pro vojáky sloužící ve směnách. To vše musel se svými vojáky zajistit velitel pěší roty aktivní zálohy kpt. Jiří Váchal. Příslušníkem roty je už několik let a postupně se vypracoval až na funkci jejího velitele. A jako velitel se také prezentoval na mediálním dnu po boku ostatních záložníků.

„Elánu máme dost, ale musíme ho skloubit s důslednou vojenskou morálkou, abychom dosáhli co nejlepšího splnění stanovených úkolů,“ uvedl kpt. Váchal. Ten dohlížel na záložníky při plnění úkolů. Prvním z nich byla ochrana pomyslné hranice.

Na zelené hranici

Nedaleko Vyššího Brodu byl zaznamenán pohyb skupiny osob pokoušejících se překročit zelenou hranici a dostat se do vnitrozemí mimo hraniční přechod. Policie díky svým pozorovacím prostředkům vybaveným termovizí zaznamenala narušitele. Ty bezpečně rozezná

od kupříkladu lesní zvěře díky pokročilým systémům identifikace a výpočetním mechanismům vylučujícím cokoliv jiného, než lidi. Oproti dřívějším dobám jde o značný posun v automatizaci střežení prostor. Vůz, respektive dodávka vybavená touto technikou, je do jisté míry autonomní, obsluhu informuje až při narušení. V ten okamžik se spustí akce, do níž jsou zapojeni právě záložníci. Ti doráží na místo jako první, početnou skupinu zastavují, prohledají a i vzhledem k nalezání zbraní je pod pohrůžkou užití střelných zbraní omezi na osobní svobodu až do příjezdu policie. Ta si již narušitele převezme a následně prověří jejich doklady. Při skutečném zásahu by byla posléze skupina předvedena na policejní stanici a pravděpodobně by byla následně umístěna do přijímacích, pobytových a integračních azylových středisek.

Útok na přehradu

Mezitím, když záložníci kontrolují v součinnosti s policií zelenou hranici, dochází k narušení prostoru lipenské vodní nádrže. Hlídky

zaznamenávají pohyb v těsné blízkosti stavidel, přičemž narušitel se po spatření záložníků dává na útek. Výstřel do vzduchu s důrazným zavoláním stůj je pádný argument pro zastavení pachatele. Ten si lehá na zem a je prohledán jedním ze záložníků. Další ho kryjí jak ze stráně u přehradu, kde je umístěn kulomet, tak ze vzdálenosti několika málo metrů pro možnost okamžitého zásahu, či v případě nouze eliminace narušitele. I v tomto případě je nalezena zbraň. Pachatel je spoután a zadržen do příjezdu policie. Ta, stejně jako v případě nelegálních migrantů, postupuje obezřetně, zjišťuje totožnost a odváží jej na služebnu, přičemž v tomto případě by o dalším postupu rozhodoval státní zástupce. Tím je ukončen výcvik pěší roty Aktivní zálohy Krajského vojenského velitelství České Budějovice a ověřena připravenost jejich příslušníků k plnění úkolů ochrany státní hranice a objektů důležitých pro obranu státu.

Text a foto: Michal Voska

Domino

V areálu Památníku Vítězství na Slivici u Milína na Příbramsku se 12. května uskutečnil 19. ročník vzpomínkové akce v místech, které bylo před 73 lety dějištěm poslední bitvy 2. světové války v Evropě. Na přípravách celodenní akce a dalším doprovodném programu se kromě dalších organizací každoročně podílí i Armáda ČR. Při této příležitosti se divákům představil 13. dělostřelecký pluk z Jinců dynamickými ukázkami průzkumného lehkého vozidla LOV-Pz, průzkumného pozorovacího systémů LOS-M, samohybné kanónové houfnice Dana a další výstrojí a výstrojí dělostřelců. Na akci dorazilo víc jak pět tisíc návštěvníků.

V Nových Hradech se uskutečnila mezinárodní konference pod názvem Hranice jako důsledek války. Hlavním tématem byla ochrana dědictví první světové války v oblasti Dunajského regionu. Konferenci pořádala Společnost Rožmberk o. p. s. v rámci projektu NETWORK, který je realizován v rámci programu Interreg Danube, v úzké spolupráci s Městem Nové Hradky, Vojenským historickým ústavem Praha a dalšími partnery programu NETWORK.

Zástupcem náčelníka Generálního štábu AČR se stal brigádní generál Miroslav Hlaváč. Do funkce jej jmenovala ministryně obrany Karla Šlechtová. Jmenování se zúčastnili NGŠ AČR generálmajor Aleš Opat a státní tajemník v MO Petr Vančura. Generál Hlaváč dosud působil ve funkci zástupce ředitele sekce rozvoje sil MO. Na Generálním štábu působil již od roku 2016, když předtím šest let velel 4. brigádě rychlého nasazení v Žatci.

Do cvičení Ground Fires 2018 se zapojilo celkem 450 vojáků se 140 kusy techniky

Doupovem hřměly Dany

V Doupovských horách ve vojenském újezdu Hradiště strávili příslušníci 131. dělostřeleckého oddílu a minometné baterie dva týdny tvrdého výcviku při dokončení nácvičku koordinace a řízení palby prvků pro podporu 4. brigádního úkolového uskupení vyčleněného pro nasazení do zahraničních operací. Do cvičení Ground Fires se kromě vojáků 4. brigády rychlého nasazení, 22. základny vrtulníkového letectva z Náměšti nad Oslavou a 14. pluku logistické podpory zapojili i noví rekruti z Jinců, kteří zde sbírali cenné zkušenosti.

„Cílem tohoto cvičení bylo připravit náš 131. dělostřelecký oddíl pro palebnou podporu 4. brigádního úkolového uskupení a vytvořit součinnost s mechanizovanými jednotkami, kterým v terénu poskytujeme podporu,“ informuje velitel 13. dělostřeleckého pluku plukovník Ivan Mráz. „Důležitou součástí pro nás bylo vytvoření spolupráce s minometnými jednotkami mechanizovaných praporů a letectvem, a v reálném prostředí i čase. A v neposlední řadě byla velmi důležitou součástí také spolupráce jak s leteckými, tak dělostřeleckými návodčím.“

Na bojišti rozhoduje palebná podpora

„Současná palebná podpora požaduje především dynamiku, rychlost, přesnost a hlavně spolupráci mezi všemi druhy jednotek, které jsou schopny palebnou podporu mechanizovanému vojsku poskytnout,“ konstatuje plukovník Vlastimil Urban, velitel 131. dělostřeleckého oddílu a zároveň řídicí cvičení Ground Fires.

Všechny prvky, jako jsou dělostřelectvo, minometry a vrtulníky, se musí zapojit do jednotného systému koordinace palebné podpory a poskytnout mechanizovanému vojsku maximální možnou sílu, aby mohly splnit zadaný úkol. „Zkušenosti a dovednosti, které tady dnes dělostřelci získali, se nedají bez této podpory při samostatném výcviku nadřilovat. Proto je pro nás tato spolupráce s ostatními jednotkami velmi důležitá, cenná a přínosná,“ doplnil plukovník Urban.

První zkušenosti pro nové rekruty

Do dvoutýdenního cvičení v drsném doupovském terénu se zapojili i noví rekruti, jejichž domovským útvarem se stal 13. dělostřelecký pluk v Jincích.

„Teoretickou přípravou noví vojáci prošli, mají nadřilované dané postupy, ale ověřit si teorii přímo v praxi v rámci cvičení při ostrých střelbách, to jsou pro vojáky cenné body,“ konstatoval plukovník Ivan Mráz. „Velmi důležitou součástí je i vyzkoušet si spolupráci v týmu

Domino

a sžít se s celou jednotkou. Při dvoutýdenním nepřetržitém výcviku, kdy musí vydržet v terénu v jakýchkoli podmínkách i několik dní v kuse, si ověří zároveň i svoje osobní limity a při dalších cvičeních už jejich příprava bude postavena na pevnějších základech.“

Rány jako z děla

Když cvičí dělostřelci se svou nejsilnější zbraní – samohybnou houfnicí Dana – jsou opravdu slyšet. Obyvatelé Žatecka, Kadaňska a dalších částí jihozápadního okraje Ústeckého kraje ale jsou už zvyklí na tyto rány, které by mohli ti, co nejsou v obraze, považovat za velmi silnou přicházející bouřku. Jen ty blesky a průtrž mračen jsou v nedohlednu.

Dělostřelci vedli palbu ze své největší zbraně, samohybné kanónové houfnice 152 mm Dana. Po každém výstřelu byly i v bezpečné vzdálenosti od této velmi účinné zbraně cítit otřesy země a děla zahalil modrý dým. Vojáci předvedli výcvik, při němž palbu na daný cíl vedli ostrými minami. V navádění jim pomáhali vojáci z dělostřeleckých průzkumných týmů.

Noví rekruti se osvědčili

„To, co jsem tu dnes viděl v rámci cvičení, hodnotím velmi pozitivně,“ konstatoval zástupce velitele Pozemních sil plukovník Petr Procházka. „Uvědomuji si, že za těmito výsledky je skryto velké úsilí a nasazení vojáků,

byť tu cvičí mnohdy s technikou čtyřicet let starou. Velmi důležité je i to, že se právě v této jednotce, která se ještě nedávno potýkala se svojí malou naplněností, situace velmi zlepšila. Výsledky rekrutace se tu již začínají projevovat a noví vojáci jsou pevnou součástí jednotky. Pro velení Pozemních sil je tato stále se zlepšující situace velmi důležitá pro zabezpečení našich schopností, a to nejen u dělostřelců, ale i v rámci celé armády,“ dodal závěrem zástupce Pozemních sil plukovník Procházka.

Ze školních lavic na Doupov

Součástí tohoto cvičení bylo i několik studentů brněnské Univerzity obrany z katedry zbraní a munice.

„Jsou to ‚zbraňáři‘, takže mají možnost přímo v terénu vidět, jak zbraně a zbraňové systémy fungují a chovají se přímo v praxi,“ vysvětluje velitel 13. dělostřeleckého pluku plukovník Ivan Mráz. „Velmi jsem tento jejich zájem ocenil a po dohodě s Univerzitou jim umožnil zúčastňovat se našich cvičení, protože ty zkušenosti, které tady při ostrých střelbách získají, nejenže využijí ve svém studiu, ale po nástupu k útvarům uplatní tyto konkrétní znalosti přímo v praxi. Na základě velmi dobrých zkušeností se studenty chceme v této praxi určitě pokračovat,“ dodal závěrem velitel dělostřelců.

Text: Jana Deckerová, foto: Jana Deckerová a Jan Kouba

Jednotka 10. strážní roty, která v dubnu převzala v Afghánistánu operační úkol, se seznámila s prostorem odpovědnosti a pomohla partnerské afghánské jednotce ke zvýšení bojeschopnosti. Při příležitosti Dne vítězství se rozhodl velitel 10. SR BAF kapitán Viktor Patia ocenit vojáky za mimořádné výkony během intenzivní sedmiměsíční přípravy a za nadstandardně plněné úkoly během prvního měsíce nasazení. Novou kapitolou je součinnost s přiřazeným 5. kandakem afghánské vojenské policie. Jednotce se podařilo do jisté míry zprovoznit spojení v rámci jednotky a především zprovoznit spojení mezi českými a afghánskými vojáky.

Za přítomnosti náčelníka GŠ AČR generálporučíka Aleše Opaty se uskutečnil v kasárnách 21. základny taktického letectva v Čáslavi slavnostní nástup k předání funkce velitele Vzdušných sil AČR. Brigádní generál Petr Hromek převzal bojový prapor velitele Vzdušných sil AČR. Dosavadní velitel, generálmajor Jaromír Šebesta, po více než 36 letech služby u Vzdušných sil odchází do vojenské diplomacie. Zástupce velitele Vzdušných sil se stal plukovník gšt. Petr Lančí.

Do cvičné havárie vrtulníku se na letišti v Praze Kbعلích zapojilo téměř osmdesát záchranářů a desítky rozhodčích. Na palubě vojenského vrtulníku, který odstartoval z letiště Brno-Tuřany a měl namířeno na letiště v pražských Kbعلích, se nacházelo dvacet cestujících a tři členové posádky. Při tvrdém přistání došlo k usmrcení a zranění několika lidí na palubě. V rámci cvičení se vyzkoušela součinnost složek Integrovaného záchranného systému a armády.

Jubilejní ročník šampionátu odstřelovačů ovládly české týmy

Přesná muška

Necelá třicítka týmů z osmi zemí světa se zapojila do desátého ročníku soutěže odstřelovačů, která se uskutečnila na konci dubna ve vojenské zkušební střelnici Bzenec a ve vojenském újezdu Libavá. Klání dvoučlenných týmů bylo určeno nejen vojenským odstřelovačům, ale také zástupcům jiných ozbrojených složek.

„Jsem rád, že si tento šampionát získal tak dobrou pověst a mnohé týmy se sem opakovaně vrací, aby si užily atmosféru a načerpaly nové zkušenosti,“ řekl účastníkům za organizátory velitel 7. mechanizované brigády plukovník Jiří David. První dva dny se soutěžící týmy pohybovaly výhradně v písčitéch prostorech bzenecké střelnice. Byly rozděleny do několika skupin, které rotovaly po jednotlivých střeleckých stanovištích. Disciplíny, které podstupovaly, se na první pohled možná zdály poměrně statické, přesto dokázaly střelce potrápit a plně prověřit jejich kvality, včetně týmové spolupráce jednotlivých dvojic. Stojí za nimi totiž duchovní otec šampionátu Petr Marek, sám bývalý odstřelovač. Soutěžící plnili střelecké úlohy na různé vzdálenosti, z nejrůznějších poloh. Obvykle v jasně vymezeném časovém limitu jak pro přípravu zbraně a svého stanoviště, tak na výstřel samotný (několik málo vteřin).

Třicet týmů z celého světa

„Disciplína s vrtulníkem se mi velmi líbila. U nás používáme jiné typy strojů a tyto vojenské vrtulníky jsou zkrátka něco neobvyklého,“ sdělil jeden z policejních odstřelovačů. Reagoval tak na složitou úlohu, při níž byla dvojice odstřelovačů povinna zasáhnout cíle ze vzduchu na vzdálenost v řádu stovek metrů, to vše při pohybu vrtulníku. Další soutěžní

stanoviště bylo ve znamení přesného zásahu čtyř terčů, přičemž kromě odstřelovacích pušek musel každý voják prokázat své schopnosti zasažením pohyblivého cíle i pistolí. Ještě v noci ze středy na čtvrtek se týmy z vojenského prostoru přesunuly zpět do Bzence. Nečekal je ale spánek či odpočinek. Všichni střelci zalehli do jedné linie a do rozednění čekali na splnění dalšího úkolu. Noc nepatřila k těm teplejším, k tomu po ránu zapršelo. Nicméně, odstřelovači si s rozmary počasí musí umět poradit. Po krátké chvíli odpočinku při snídani pak až do oběda opět plnili úlohy, které byly na pořadu dne a mezi něž patřila i střelba z pistole.

Bez partnerů by to nešlo

V průběhu čtvrtečního dne se do Bzence začali sjíždět zástupci partnerských firem, bez

jejichž podpory by se taková událost zřejmě ani neobešla, aby na svých stáncích zájemce seznámili s novinkami. Generálním partnerem letošního ročníku byla společnost Meopta – optika a akci podpořili i Česká zbrojovka Uherský Brod a firma Sellier & Bellot. Představitelé těchto společností se společně s plukovníkem Jiřím Davidem účastnili odpoledního slavnostního vyhlášení nejlepších týmů. První a třetí místo obsadili příslušníci URNA, na druhém se umístili příslušníci Vojenské policie. Rozhodčí po celou dobu pečlivě sledovali a bodovali také vzájemnou spolupráci v týmu. První místo této kategorie obsadil tým, který zvítězil i celkově (URNA), na druhém místě skončili Finové a na třetím jeden z polských týmů.

Text: Michal Voska, kpt. Ladislav Kabát, foto: autoři

43. VÝSADKOVÝ PRAPOR CHRUDIM

SLUŽBA U JEDNÉHO VÝSADKOVÉHO PRAPORU AČR
AEROMOBILNÍ OPERACE
PRAVO HŘÍDE NOSIT ČERVENÝ BARET
ZAHŘANIČNÍ OPERACE

POŽADUJEME:
ZDRAVOTNÍ KLASIFIKACI A+
ČISTÝ TRESTNÍ REKORD
PSYCHICKOU A FYZICKOU ODOLNOST
VYSOKOU MOTIVACI
ODVAHU A ČEST

NABÍZÍME:
VÝSADKOVÉ A JINÉ PŘELATKY
SLUŽBA V MOTIVOVANÉM KOLEKTIVU
PREVENTIVNÍ REHABILITACE
ZVYŠOVÁNÍ FYZIKALNÍ ZDATNOSTI
PROFESNÍ ROZVOJ A ROST
MEZINÁRODNÍ CVIČENÍ A SOUČETĚ
SOUCASNOST S LETECtvEM
A DALŠÍ BENEFITY

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ
KONTAKTUJTE NÁS NA [INFO@43VPR.CZ](mailto:info@43vpr.cz) [WWW.43VPR.CZ](http://www.43vpr.cz) **10.-12. ČERVENCE 2018**
DALŠÍ INFO NA FB, WIKI A YOUTUBE: „43.VÝSADKOVÝ PRAPOR CHRUDIM“

velitel
601. skupiny speciálních sil
organizuje
výběr kandidátů na služební místa

Velitel bojové skupiny
Operátor bojové skupiny

Důstojník štábu
Praporčík štábu
Velitel hospodářské skupiny
Specialista (spojář/IT)
Řidič
Kuchař
Automechanik
Skladník (PHM/výstroj)

Termín konání:
10. - 16. 9. 2018

Pro přihlášení k výběru osob
a
bližší informace k nabízeným služebním místům
nás kontaktujte na personálním oddělení:

alc.:(973) 411 595, 411 549
personalni@601skss.cz

www.601skss.cz/vyberove-řízení.html

DUM SPIRO SPERO

Služební místa nepodléhají výběru osob dle směrnice NGŠ AČR čj. 430-1/2015-2230 ze dne 30.6.2015

3. ROČNÍK EXTRÉMNÍHO ZÁVODU

MEMORIAL

DAVIDA BENEŠE

2018

Víceboj pochodu čtyřlidských družstev. Soutěží se ve střelbě na různých stanovištích, v přesunu na dlouhou vzdálenost se zbraní, v orientaci v terénu, v ošetřování raněných, v práci s radiostanicemi, v překonávání překážkové dráhy NATO a plnění dalších úkolů.

Připraveny máme výborné ceny pro všechny soutěžící a hlavní vítěze.

Bližší propozice zašleme.
Přihlášky do 30.6.2018
prap. František NĚMEC
tel: 601 582 344
email: nemecf@army.cz
šís: Frantisek.Nemec@sis.acr

11.-12.7.2018

42.mpr SVATOVÁCLAVSKÝ

pořádá 1. ročník Svatováclavského pochodu k uctění památky Blanických rytířů a knížete Václava jako patrona našeho praporu

Datum: 28. ZÁŘÍ 2018
Délky tras: 36 km a 75 km
Místo: TÁBOR - BLANÍK

Ocenění: dle délky trasy - pamětní odznak + stužka a dekret k odznaku, nebo hrnek pochodu + pamětní diplom
Ubytování: možné zdarma v prostorách VÚ 1825
Startovní: dle vybrané délky pochodu

Všechny výhřívky z této akce půjdte na podporu státního Betešička a pro občasnou podporu Běh s občanskou APLA Jižní Čechy.

GENERÁLNÍ PARTNER
SOT SECURITY
HARD WORK TEAM
tábor

APLA Aktivní Podpora Jižní Čechy Lidi s Autismem
Diakonie Jižní Čechy
Informace a registrace: www.42mpr.army.cz

Nejvýznamnější armádní soutěž Best Warrior v USA ovládl rotný Jan Hronek z Přáslavic (na fotografii vlevo)

Nejlepší z nejlepších bojovníků

Texas a další státy USA jsou každoročním dějištěm nejnáročnějšího vojenského klání jednotlivců, na něž se kvalifikují jen ti nejlepší vojáci, kteří vyznávají armádní hodnoty a ztělesňují étos bojovníka. Musí prokazovat dlouhodobě nadprůměrné výsledky ve všech vojenských činnostech od střelby po topografickou přípravu a prokázat špičkovou fyzickou kondici. Letošního ročníku se zúčastnilo i několik vojáků z Armády České republiky. Pomyslně tím nejlepším se stal rotný Hronek, který obstál i v silné konkurenci vojáků z Chile.

BWC (Best Warrior Competition) je tří až čtyřdenní soutěž, kterou pořádá Národní garda každého státu USA a vítězové z každé kategorie (enlisted soldier a noncommissioned officer – NCO) se utkají na celoamerickém kole a určí se tak Best Warrior za celou USA. Obecně se dá říci, že jde o porovnání jednotlivců ve fyzické kondici, základních schopnostech a dovednostech, které má ovládat každý voják (střelba, topografie, první pomoc, reakce na kontakt...). Soutěž je v USA velice sledována a hodně prezentována veřejnosti i v TV. Minulý rok se v Texasu účastnili vojáci ze 4. brn. Letos se

vybírali dva vojáci ze 7. mb do Texasu a dva vojáci ze vzdušných sil do Nebrasky. Prapory měly navrhnout kandidáty s dobrou fyzickou zdatností a angličtinou a vybrán byl rotný Jan Hronek a desátník Stanislav Popelka, také z 2. roty 72. mp. Ten ve své kategorii enlisted skončil devátý. Celkem tedy v Texasu závodilo 27 vojáků, z toho jedna žena. Všichni, kdo byli nominováni na toto texaské kolo BWC (včetně Chilanů), museli projít výběrem na svých praporech a brigádách. Mnoho z nich pořádá svoji interní soutěž BW a výherce se tím nominuje na BWC. „My jsme svoji účast na této soutěži zjistili přibližně měsíc před odletem a nebyl

tedy čas ani prostor na nějakou extra přípravu. Snažil jsem se jen zopakovat, co jsem se naučil od mariňáků na kurzu velitelů družstev minulý rok a to předat aspoň druhému českému účastníkovi. Bohužel, ani účastníci z minulého roku se nám nepodařilo zkontaktovat,“ uvádí rotný Hronek ke krátké přípravě.

Závodníci i z Chile

Přilet do Texasu byl dle jeho slov bezproblémový. Spíše než ze sedmihodinového časového posunu byl člověk unavený ze samotného cestování. Přiletěli ale pět dní před zahájením soutěže, takže měli dost času se aklimatizovat,

odpočinout si, vidět nějaké památky a seznámit se s průběhem soutěže a se zbraněmi, které měli během soutěže používat. Po celou dobu se o ně staralo a se vším jim ochotně pomáhalo několik vojáků. Zároveň s nimi přiletělo do Texasu i šest závodníků z Chile (dva z námořní pěchoty, dva z armády a dva z Navy), což je druhý stát, se kterým má texaská národní garda úzkou spolupráci. Chile na svoji reprezentaci velmi dbá a udělalo velmi důkladný výběr svých účastníků. To se velmi rychle v soutěži projevilo, protože ve většině fyzicky náročných disciplín se vojáci z Chile umístili na prvních místech. A byli z nich nakonec nejtěžší soupeři po celou dobu soutěže. Dáno je to asi i tím, že oni jsou stejně jako my profesionálové a mají tak více zkušeností a prostoru na přípravu.

Disciplíny

V soutěži hrála velkou roli fyzická kondice a spousta disciplín byla přímo závislá na fyzické připravenosti vojáka. Dále se pak ověřovaly schopnosti a dovednosti, které by měl každý voják ovládat – střelba z ručních zbraní, topografie, první pomoc, reakce na kontakt, práce s vysílačkou, podávání hlášení apod. Rotný Hronek přibližuje den po dni, jak probíhala soutěž, v níž se stal absolutním vítězem.

Výčet disciplín:

1. den

Appearance on board

- Soutěžící museli předstoupit před Command Sergeants Major Board a dokázat, že umějí sebevědomě vystupovat a mluvit před nadřízenými, předpisově se zahlásit, byl zkontrolován jejich vzhled a slavnostní uniforma a museli zodpovědět otázky týkající se armády.

2. den

Fitness test

- 2 min kliků dle metronomu
- 1 min sedy-lehy
- 3 mílový běh – 1. míle bez zátěže, zbývající dvě s balistickou vestou

Překážková dráha

- Co nejrychleji překonat cca 10 překážek vyžadujících obratnost. Mezi každou překážkou se ještě dělaly doplňkové cviky, jako nošení zátěže, různé posilovací cviky apod., aby si soutěžící nemohl odpočinout ani při přebíhání od jedné překážky ke druhé.

Pochod podle azimutu – hvězdicový běh

- Klasický hvězdicový běh, pouze ve velmi špatně prostupném lese. Každý dostal souřadnice svých bodů a musel je najít. Ti, kteří to nestihli rychle, zastihla tma a museli pokračovat pomocí čelovky.

3. den

Pochod 19 km, 20 kg zátěž a zbraň

- Jedna z nejnáročnějších disciplín. Hlavně díky tomu, že celý předchozí den byly fyzicky náročné disciplíny a na pochod se vyráželo už ve čtyři hodiny ráno.
- Pochod se zátěží je moje silná disciplína a měl jsem možnost ho i velmi potrénovat minulý rok během náročného kurzu u Mariňáků,

A fakta

Rotný Jan Hronek, 29 let, ženatý, jedno dítě – syn 5 let, bydlí v Olomouci, vystudoval střední vojenskou školu v Moravské Třebové a po dvouleté pauze, kdy studoval VŠ, cestoval a podnikal, nastoupil jako střelec mechanizovaného družstva k 72. mechanizovanému praporu v Přáslavicích. Nyní je v hodnosti rotného na pozici velitele mechanizovaného družstva na 2. rotě „Desert Dogs“. Dálkově při práci vystudoval Fakultu tělesné kultury.

takže jsem si velmi věřil. Ale asi vlivem fyzicky náročného předchozího dne a krátkého odpočinku jsem ke konci pochodu dostal silné křeče a poslední stovky metrů do cíle jsem protřpěl. I tak jsem to zvládl s časem 2 h 15 min, což ale bohužel nestačilo na tři vojáky z Chile. Nejhorší okamžik byl, když mě jeden z nich předběhl pár metrů před cílem, když už jsem nemohl skoro chodit.

Střelba

- Z M16 a lafetového kulometu M2 Browning, známého jako 50. cal.
- Na střelby jsem se těšil, ale ani s jednou zbraní nemám zkušenosti, a tak jsem si nebyl jistý, jak tato disciplína pro mě dopadne. Naštěstí se M16 moc neliší od M4, s níž jsem střílel dva měsíce na mariňáckém kurzu minulý rok, takže asi i díky tomu se mi střelby vydařily a nastřílel jsem vysoké skóre. I střelba z 50. cal se mi vydařila a i cíle na 1 km se mi podařilo zasáhnout.

Warrior Task

- Prověření dovedností a schopností vojáka. Absolvovali jsme dráhu s několika aktivitami jako skládání vysílačky, reakce na kontakt, ošetřování a odtah raněného a podání MEDEVAC hlášení.

Písemný test

- Otázky týkající se armády, v našem případě české

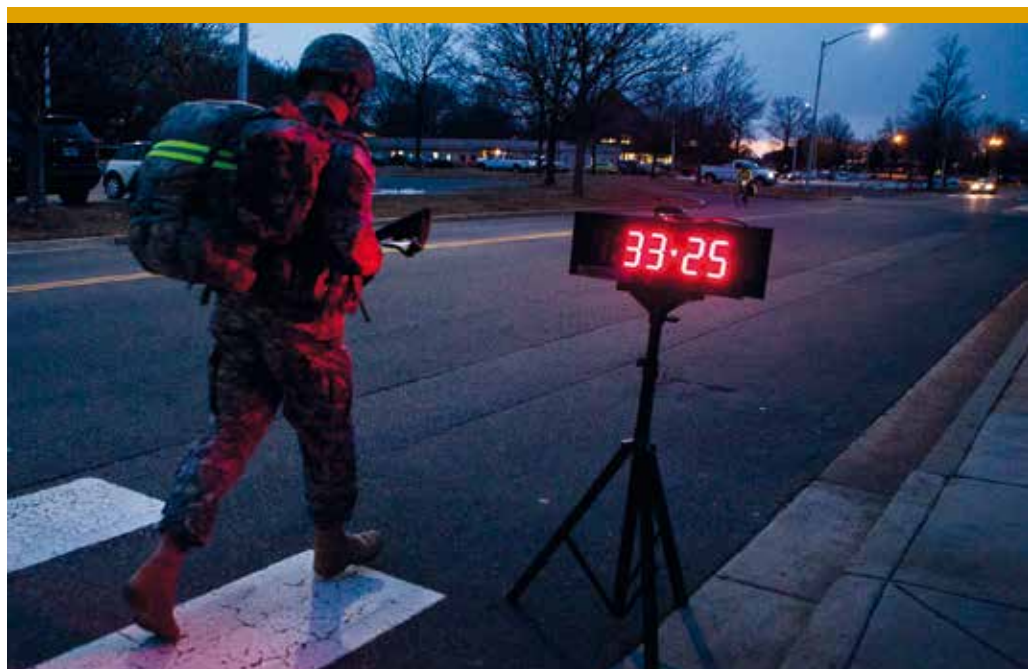
4. den

Mystery Event

- Závěrečná disciplína, při níž vojáci nevědí, co je čeká. Letos šlo o co nejrychlejší překonání cca 1,5 km dlouhé tratě, během které jsme museli plnit mnoho aktivit, jako tahání 100kg figuríny jako raněného, nasazení plynové masky a zbytek trasy absolvovat v masce, včetně krátké překážkové dráhy, převalování pneumatik a nošení beden s municí. Nakonec, to už bez masky, proběhla velmi zajímavá střelba z M16 a pistole Beretty M9.
- Při této disciplíně jsem si sáhl na dno svých sil. Absolvovat tak fyzicky náročný běh a aktivity, jako překlápění velké těžké pneumatiky na vzdálenost cca 100 m tam a zpět, a celé s nasazenou plynovou maskou, vyžadovalo obrovské úsilí i vůli pokračovat a nezpomalit, i když člověk skoro nemohl dýchat. Střelbu z M16 a Beretty už jsem vnímal po tak náročné aktivitě a konečně bez masky jako odměnu a užil jsem si ji.

Pomáhal i sponzor

Co rotného velmi zaujalo a během celého závodu mu velmi pomohlo, byl přidělený sponzor. Každý účastník měl svého sponzora, který mu po celou dobu soutěže byl k dispozici, pomáhal mu (nosil třeba i jídlo a vodu, aby se účastník mohl soustředit jen na disciplíny a přípravu) a radil. I díky tomu byla soutěž velmi plynulá a bezproblémová a jakákoliv komplikace nebo nejasnost, která vyvstala, se dala s jeho pomocí okamžitě vyřešit. Po celou dobu konání soutěže panovala přátelská atmosféra. Přestože se všichni účastníci snažili být co nejlepší, tak tu byl i velký prostor na to se seznámit, sdílet své zkušenosti, zážitky a poradit se. Američané zase často zmiňovali, že jsou rádi, že mají možnost vyzkoušet si spolupráci a komunikaci s vojáky z jiných armád, a také vidět, jak jsou na tom ostatní fyzicky a jak obstojí v základních dovednostech vojáka. Zajímavostí bylo, když zde rotný Hronek potkal i spolubojovníky

z mise v Afghánistánu, s nimiž jezdil na patroly. Všichni ze setkání po několika letech měli radost. Soutěž prokázala, že čeští vojáci jsou na tom fyzicky i s vycvičeností velmi dobře.

Soutěživost

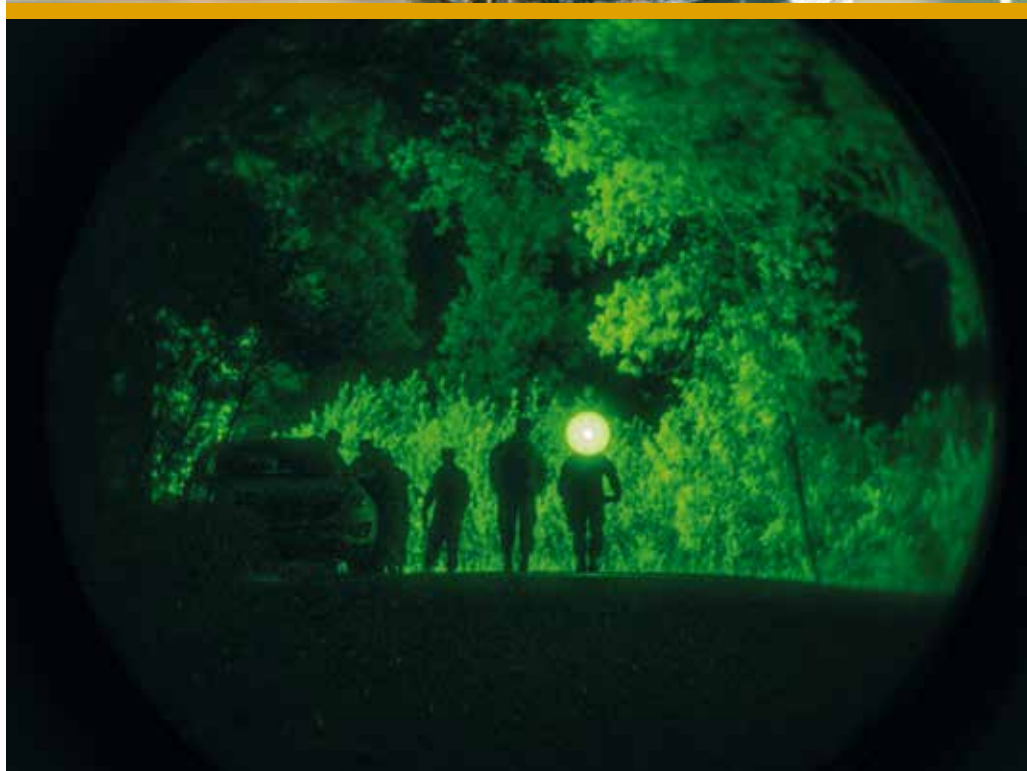
Pro všechny soutěžící šlo o vzájemné hecování, protože sice neviděli hodnocení jednotlivých disciplín, ale každý den byl vyvěšen papír, kde bylo uvedeno pouze pořadí států za každou kategorii, aby byli motivováni všichni vojáci. Každý den, od prvního do posledního, byla Česká republika za NCOs na prvním místě a tím, že byl rotný Hronek jediný za NCOs, tak bylo jasné, že prvenství patří jemu. „To bylo možná i nejtěžší na celé soutěži. Jsem totiž soutěživý a chtěl jsem co nejlépe reprezentovat sebe i svoji jednotku. Od mého příjezdu do Texasu jsem si dělal srandu, že jsem přijel vyhrát tuto soutěž a řekl jsem to i Command Sergeants Major Board při Appearance on board. Když pak najednou člověk vidí díky průběžnému hodnocení, že doopravdy může vyhrát, a navíc to vědí i ostatní účastníci, tak začne o to více cítit tlak na to uspět,“ uvádí ke své odhodlanosti a cílevědomosti rotný Hronek.

Pomohla služba v AČR i příprava nad rámec

Služba v AČR ho dobře připravila i na tento typ soutěží a to hlavně tím, že se připravuje i nad rámec svých povinností. Účastnil se již několika soutěží v rámci AČR, dříve jezdil na závody běžecké ligy a minulý rok byl na dvouměsíčním mariňáckém kurzu Advanced Infantryman, který byl fyzicky velmi náročný. Ale bez pravidelného běhání a cvičení i ve svém volnu by rozhodně nemohl dosáhnout tak dobrých výsledků. Realitou také je, že účast na takové soutěži je podmíněna dobrou angličtinou, na níž rotný pracuje i ve svém volnu a platí si lektorku. V účasti na této soutěži ho podpořilo celé velení čety a roty a patří jim za to velký dík. V době konání soutěže začínalo důležité cvičení 72. mechanizovaného praporu Ebonite Javelin 2018, přesto mu bylo umožněno do Texasu odletět a armádu reprezentovat. Podporu v tom, aby mohl být co nejlepším vojákem a odvádět co nejlepší práci, vždy cítil i od své ženy. Pro ni to bylo často velmi náročné. Zůstala sama doma s malým synem a o všechno se musela postarat.

V příštím čísle A reportu se seznámíme s úspěchem desátníka Lukáše Mrocka, příslušníka 25. protiletadlového raketového pluku ze Strakonice, který obsadil v soutěži Best Warrior v Nebrasce druhou příčku.

Text: Michal Voska, foto: archiv soutěžících, Flickr

Sedm nových v Klubu potápěčů UNOB

Noví potápěči úspěšně absolvovali kurz potápění kvalifikace P* pod hlavičkou klubu potápěčů Univerzity obrany, který je součástí Svazu potápěčů České republiky. Než se účastníci mohli poprvé ponořit, museli projít zatěžkávací teoretickou částí. Museli se nejprve prokousat velkým penzem informací z oblasti fyziky, anatomie a fyziologie. Nezbytnou součástí byly i informace o nemocech a nástrahách, které se během potápění mohou vyskytnout. Získané informace si pak průběžně ověřovali praktickými hodinami v bazénu.

„Nestačí se naučit, je třeba tomu také rozumět,“ to jsou slova předsedy a lektora Klubu potápěčů Univerzity obrany Jindřicha Holopírka z katedry ženíjných technologií Univerzity obrany, kterými je uvítal při zahájení dvouměsíčního kurzu potápění. Klub potápěčů UNOB je součástí Svazu potápěčů ČR v rámci výcvikového systému CMAS (Confédération Mondiale des Activités Subaquatiques).

Každý ponor je cenná zkušenost

Závěrečná praktická část se uskutečnila v průběhu čtyř dnů u zatopeného lomu Rumchalpa na Královéhradecku, kde každý z frekventantů absolvoval minimálně pět ponorů. Tři z nich byly, co do hloubky, větší než deset metrů. Aby účastníci obdrželi kvalifikaci P*, musí ovládat veškerou svoji výstroj a v doprovodu osoby s kvalifikací se vedoucí potápěč či instruktor musí ponořit i hlouběji. Součástí je i zvládnutí jednoduché navigace pod vodou.

„Samozřejmostí je znalost řešení krizových situací pod vodou,“ upozorňuje nadporučík Vlastimil Nepovím ze 153. ženijního praporu Olomouc, který je instruktorem potápění a v minulosti působil jako vojenský potápěč.

„Není nic neobvyklého, když vám kolega nechtěně vykopne ploutví automatiku (pozn. red.: dýchací trubice), omylem se potápěči zachytí nebo spadne potápěčská maska. Proto je nezbytné být na tyto krizové situace nadřilovaný a vědět, jak zareagovat. S každým ponorem je potápěč zkušenější. To platí i pro mne, přestože mám už za sebou více než 300 ponorů.“

Všichni samostatní potápěči si opakovaně během kurzu vyzkoušeli simulaci nedostatku vzduchu a následovného společného dýchání z jednoho přístroje či vynesení partnera pomocí kompenzátoru vztlaku a následovného tažení po hladině.

S kurzem v kapse

„Letošní ročník to měl obzvláště obtížné, protože viditelnost ve vodě byla menší než dva metry,“ vysvětluje vedoucí potápěč nadporučík Petr Humpolíček z 22. základny vrtulníkového letectva v Náměšti nad Oslavou, který jako člen Klubu potápěčů UNOB vypomáhá s výukou studentů ve volném čase.

„Potápění jsem si chtěla vyzkoušet už dávno, ale bránily mi jak časově, tak finanční podmínky,“ vzpomíná čerstvá samostatná

potápěčka svobodnice Pavlína Hrazdilová, studentka prvního ročníku fakulty vojenského leadershipu Univerzity obrany. „Proto jsem této příležitosti při studiu využila. Během prvních hodin v bazénu jsem si nebyla úplně jistá, že kurz dokončím. Přece jen takové maličkosti, jako je vyrovnávání tlaku ve středouší či správná manipulace s kompenzátozem vztlaku vám mohou snadno nahlodat iluze. S každým ponorem to šlo ale lépe, a jsem ráda, že mám kurz v kapse. Už se těším, až vyzkouším i jinou lokalitu,“ dodává s úsměvem studentka.

Klub potápěčů Univerzity obrany má v současné době 48 členů, kteří se jezdí pravidelně potápět do různých lokalit a zvyšují si postupně kvalifikace. Více o klubu a foto-reporty z ponorů najdete na internetové adrese www.potapeni-uo.cz.

*Text: Jana Deckerová a npr. Lucie Masaříková,
foto: UNOB*

Zvyšování fyzické připravenosti,
odolnosti a výkonnosti

Příprava na zátěž: Fyziotréning

Jedním z preventivních opatření proti vzniku přetížení a zranění pohybového aparátu při výkonu služby profesionálního vojáka je adekvátní příprava organismu na zátěž. V čím lepším stavu jde tělo do zátěže, tím lépe dokáže na zátěž reagovat a odolávat ji. To platí ještě více, jedná-li se o zvládnání extrémních podmínek při výcviku nebo v prostředí mise. Problematikou přípravy organismu na zátěž se dlouhodobě zabývá CASRI (Vědecké a servisní pracoviště tělesné výchovy a sportu p. o. MO). Fyzioterapeutka CASRI Monika Bačiková zdůrazňuje důležitost kvality pohybu jako součást přípravy profesionálního vojáka na zátěž.

Příprava na zátěž zahrnuje rozcvičení i trénink zaměřený na rozvoj jednotlivých schopností a dovedností. Velice podstatnou součástí fyzické přípravy, avšak mnohými přehlíženou, je také „fyziotréning“.

Ve světě vrcholového sportu je v současnosti fyziotréning rovnocennou složkou přípravy. Důvod je jednoduchý. Se stále se zvyšující chutí po větších fyzických výkonech se přirozeně hledají možnosti zdokonalení jednotlivých prvků přípravy (tréninku) a postupů, jak dostat z těla maximum. S rozvojem vojenských technologií jsou požadovány extrémní nároky na tělesnou kondici, schopnosti a dovednosti vojáků. Je potřeba tomu přizpůsobit jejich fyzickou přípravu. Důvodem je nejen změna prostředí, ale především vyšší bezpečnost jednotlivce i celého týmu.

Kvalita pohybu nad kvantitou

Cílem fyziotréningu je obnova a rozvoj kvalitního zajištění pohybu. Kvalita pohybu je charakterizována jeho ekonomičností, stabilitou a bezpečností provedení. Tento proces je výsledkem harmonie mezi provedením pohybu a jeho posturálním zajištěním (kloubní centrace – držení těla). To umožňuje vyvinutí větší síly, využití plného rozsahu pohybu, snížení únavy a riziko přetížení a zranění pohybového aparátu.

Optimální provedení pohybu

Pohyb je v mozku uložen jako „program“. Pro mozek tvoří „vstupní kód“, sloužící ke spuštění konkrétního pohybového programu informací z nervových receptorů kloubů, vazů, šlach, svalů, kůže, vnitřních orgánů a smyslů, společně s motivací k pohybu (Obr. 1 a Obr. 2). Každá sebemenší změna v nastavení kloubu nebo délce svalu (zkrácení) tak může ovlivnit spuštění správného pohybového programu.

Vnímání vlastního těla

Senzorická složka mapuje situaci uvnitř těla (svalové napětí, vnímání polohy, rychlosti pohybu, síly apod.) a také okolní prostředí (prostorová orientace). Prakticky to znamená jak například daleko je cíl, kam mám dohodit, jakou silou mám hodit, jak se k tomu postavit apod.

Tyto speciální receptory se podílejí na vytváření obrazu vlastního těla – tělesné mapy. Každému kdo pracuje s mapou je jasné, že je-li mapa nedostatečně nebo chybně zakreslena, je ohrožen výsledek pohybu v terénu a splnění stanoveného cíle.

Každá nedokonalost tělesné mapy se projeví v poruše držení těla, snížené kvalitě pohybu a nedostatečných kompenzačních schopnostech při problémech s pohybovým aparátem. Čím přesnější je orientace ve vlastním těle

a čím vyvinutější je schopnost vnímat okolí, tím účelnější, ekonomičtější a bezpečnější je pohyb (kvalitnější provedení pohybu).

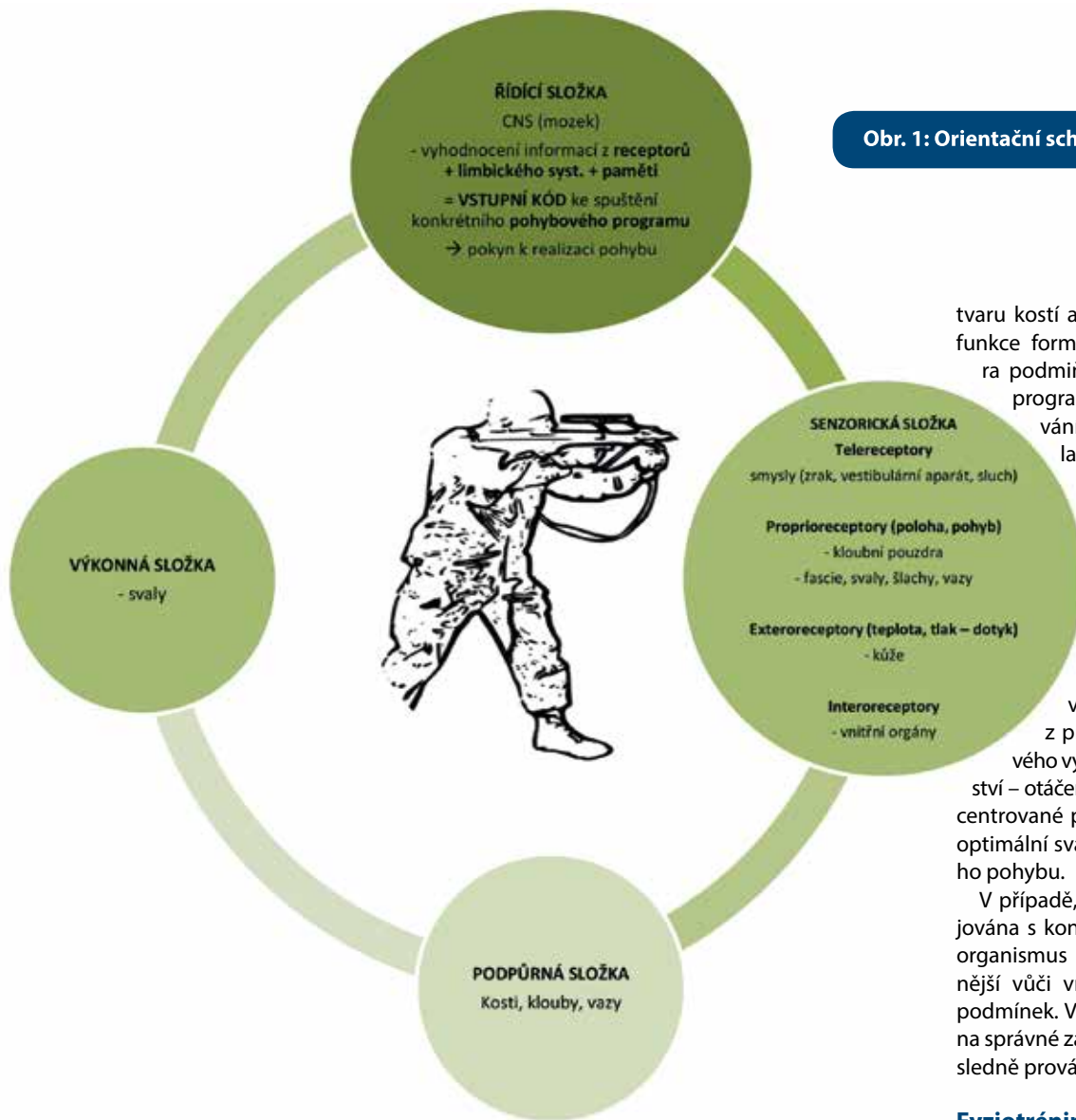
Kvalitní pohyb = výkonnější tělo

S kvalitou vnímání vlastního těla a kvalitou řízení pohybu (pohybový program) je spojená schopnost pohybové diferenciacce. Pohyb vykonávají pouze svaly, které ho umožňují bez zapojení pomocných svalů (vzniku souhybů), které nesouvisí s daným pohybem (timing – časové zapojení svalů do pohybu). Aktivita zúčastněných svalů musí být adekvátní vzhledem k charakteru prováděné činnosti. To znamená, aby nedocházelo k použití větší síly, než je pro daný pohyb potřeba. Takto provedený pohyb je ekonomickým a efektivním jako základ pro zvýšení fyzické zdatnosti, odolnosti a připravenosti na zátěž.

Funkce formuje orgán

Pohyb, jak ho známe u dospělého člověka, je výsledkem postupného zrání jednotlivých částí mozku v raném dětství. Při tomto procesu jsou rozvíjeny základní pohybové „programy“ (vzpřímení, držení těla aj.), které jsou geneticky podmíněny a předpřipraveny v paměti jako výchozí pro rozvoj dalších pohybů. V důsledku rozvoje pohybových programů dochází skrze funkci svalů k ovlivnění vývoje

Obr. 1: Orientační schéma řízení pohybu

tvaru kostí a postavení kloubů. Platí tedy, že funkce formuje strukturu orgánu a struktura podmiňuje funkci. Změna pohybového programu tak vede ke změnám tvarování těla, vzniku svalových dysbalancí a přetěžování pohybového aparátu. Díky plasticitě lidského mozku je možné přebudovat chybný pohybový stereotyp, včetně jeho chybného posturálního zajištění (pohybový program) prostřednictvím tzv. posturálně stabilizačních cvičení. V průběhu cvičení jsou využívány obecné principy vycházející z programů zrajících během pohybového vývoje (vývoj pohybu od raného dětství – otáčení, plazení, lezení aj.). Ty podporují centrované postavení kloubů a s tím spojené optimální svalové zapojení v rámci konkrétního pohybu.

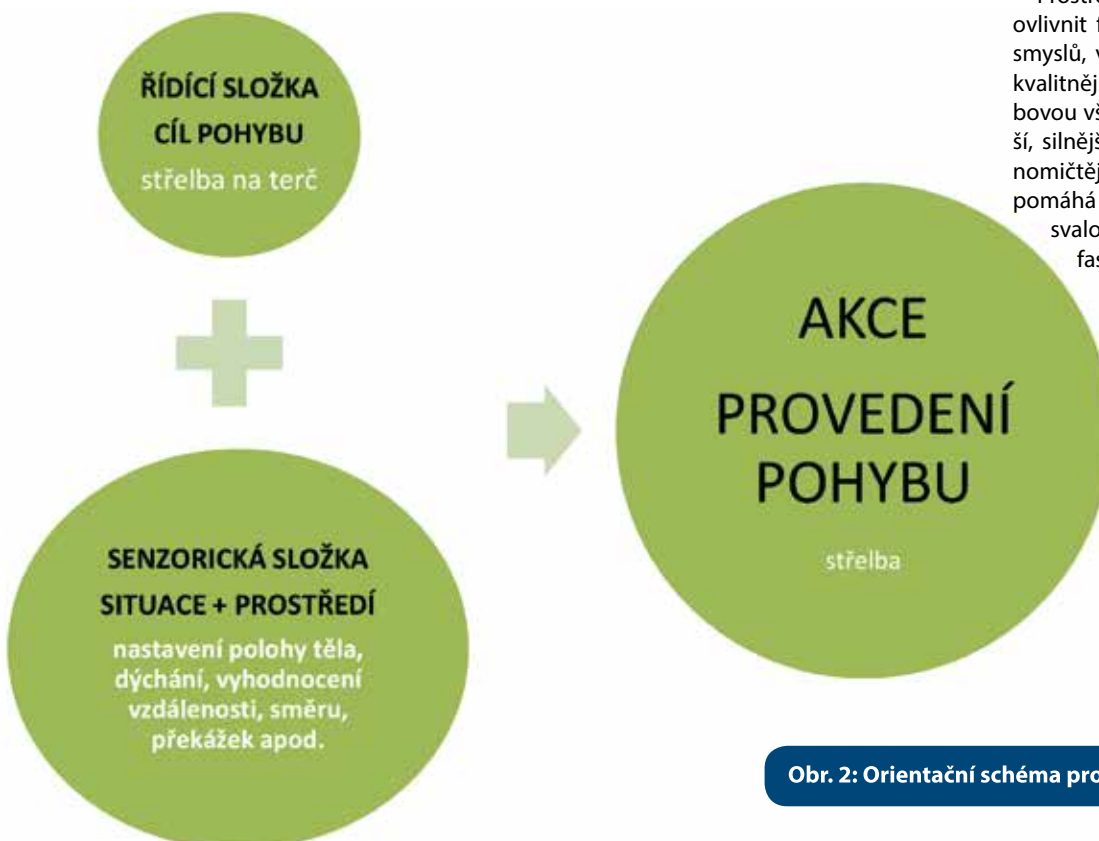
V případech, že jsou tato cvičení dále propojována s kondičně-posilovacím tréninkem, se organismus stává celkově zdatnější a odolnější vůči vnější zátěži a změnám vnějších podmínek. V průběhu cvičení je kladen důraz na správné zaujetí výchozí polohy a kvalitu následně prováděného pohybu.

Fyziotréning – příprava na zátěž

Prostřednictvím fyziotréningu je možné ovlivnit funkci specifických receptorů včetně smyslů, vypracovat přesnější tělesnou mapu, kvalitnější pohybový program, rozvíjet pohybovou všestrannost a získat rychlejší, přesnější, silnější, stabilnější, koordinovanější a ekonomičtější pohyb v terénu. Dále fyziotréning pomáhá udržovat kloubní mobilitu, optimální svalové napětí a jejich délku a elasticitu fascií.

V praxi fyziotréning využívá techniky např. rozvíjející akomodaci – zaostření, periferní vidění, orientaci v terénu podle sluchu nebo receptorů z chodidla při chůzi, prostorové vnímání, rychlost reakce, přesnost pohybu, silové přizpůsobení pohybu (použit jen tolik síly, kolik je k dané činnosti potřeba), koordinaci, mobilitu, stabilitu, techniku pohybu, základní sílu a kondici.

Text: Monika Bačíková, ilustrace: CASRI

Obr. 2: Orientační schéma provedení pohybu

**Hranická posádka
prezentuje svoji
historii i současnost**

Stálá expozice

V kasárnách generála Otakara Zahálky v Hranicích byla slavnostně otevřena Stálá expozice posádky Hranice. Ta byla vybudována v rámci projektu Posádková muzea společným úsilím Vojenského historického ústavu Praha a 7. mechanizované brigády „Dukelské“.

Cesta k vybudování expozice nebyla krátká a bylo nutné překonat nejedno úskalí. Hraničtí vojáci oslovili Vojenský historický ústav již na podzim roku 2016. Následovalo několik návštěv historiků v hranické posádce, během nichž byly zmapovány a vybrány vhodné prostory a načrtnuty prvotní vize budoucího muzea. Mimo jiné byl při jedné z těchto návštěv na půdě kasáren nalezen původní požární sud, který se stal nejstarším exponátem muzea, mající své čestné místo hned u vstupu do expozice.

Bývalá Síň odboje

Ještě v roce 2016 bylo rozhodnuto, že se využije prostor bývalé Síň odboje a také dvou přilehlých místností. Síň odboje vybudovali členové hranického Vojenského sdružení rehabilitovaných a zachytili zde obecnou historii československých legií a také osudy hranických rodáků a významných osobností, které

měly k posádce nějaký vztah. Síň odboje byla dílem nadšených patriotů a na malém prostoru dokázala obsáhnout celou řadu zajímavých témat. Nicméně odpovídala době svého vzniku a jako taková zastarávala a scházela jí návštěvnická atraktivita.

Původním záměrem bylo otevřít posádkové muzeum na podzim roku 2018, při příležitosti setkání posledních absolventů Vojenské akademie v Hranicích. Jak už tomu ale bývá, rekonstrukce vybraných prostor si vyžádala oproti původnímu plánu mnohem více času. Dá se říci, že to byla ta menší komplikace. Tím opravdovým „oříškem“ se ukázala být 122mm houfnice vz. 38/74, která je dnes hlavním trojrozměrným exponátem výstavy. Po zapůjčení houfnice od Vojenského technického muzea v Lešanech se totiž ukázalo, že sehnat někoho, kdo má s tímto typem houfnice osobní zkušenost a umí ji rozebrat, bude zřejmě nadlidský úkol. Chyběly i nezbytné přípravy

a prostředky, které se v minulosti při údržbě, rozebírání a skládání zbraně používaly.

Pomoc přišla z Jaroměře

Možná se ptáte, proč bylo nutné houfnici rozebírat? Důvod je prostý – houfnice je vystavena v poslední místnosti expozice a jako takovou ji nebylo možné dostat dovnitř vcelku. Po několika pokusech, doslova za pět minut dvanáct, oslovila brigáda vojenské opravárenské zařízení v Jaroměři. Její odborníci odvedli vysoce profesionální práci, kdy během krátké doby houfnici ve svých dílnách skutečně rozebrali, částečně zrenovovali a po jejím převozu v rozloženém stavu zpět do Hranic zase složili. Zároveň probíhalo vyklízení prostor, bylo potřeba protřídit velké množství materiálů Síň odboje a Československé obce legionářské. Některé z nich byly použity pro vznikající stárou expozici, jiné se staly nečekanými poklady. Ukázalo se totiž, že mnohé nástěnky nebo

Domino

velké archy s tištěným materiálem po otočení obsahují původní fotografie, výstřižky nebo celé články z dob socialismu, kterým je část expozice taktéž věnována.

Od historie po současnost

Jako taková je stálá expozice rozdělena do několika časově navazujících úseků, které jsou odlišeny různou barvou informačních panelů a výmalby stěn. Vstupuje se do „žlutého období“, období Rakouska a Rakousko-Uherska, věnovaného zejména výstavbě vojenských vzdělávacích ústavů, jejichž budovy položily základ pozdějšího rozsáhlého

komplexu, který se stal jakýmsi městem ve městě. Další část muzea je věnována první republice a vyznačuje se modrou barvou. Nechybí zde informace o slavné éře vojenské akademie a také období mobilizace. Návštěvníci posléze pokračují do období druhé světové války a následně období socialismu s nepřehlédnutelnou rudou výmalbou. V této části expozice se mimo jiné mohou seznámit s přímými předchůdci 7. mechanizované brigády a také shlédnout původní socialistické nástěnky z období před rokem 1989. V poslední místnosti se nacházejí informace a exponáty představující historii i současnost 7. mechanizované brigády, která je s hranicou posádkou nějakým způsobem spjata od chvíle svého vzniku v roce 1994 a jejíž velitelství zde sídlí od roku 2004. Samotný závěr expozice patří nasazením v zahraničních operacích, kde si návštěvníci mohou prohlédnout artefakty z Afghánistánu, střepiny z raket, které dopadly na základnu, nebo kroniky z misí na Balkáně.

Počítá se s rozšířením

Vedle odborníků z Vojenského historického ústavu Praha se o současnou podobu zasloužili i příslušníci Československé obce legionářské, kteří zapůjčili celou řadu exponátů a ruku k dílu přiložila i celá řada příslušníků 7. mechanizované brigády, kteří se podíleli na instalaci houfnice nebo práci se dřevem. Stálá expozice posádky Hranice není zcela uzavřeným projektem, počítá se s tím, že jednotlivé části budou doplňovány například o drobné exponáty z historie i současnosti. Kasárna generála Zahálky navíc nabízejí další prostory, které lze po rekonstrukci využít například k sezónním výstavám nebo k detailnějšímu představení významných osobností, které hranickou posádkou v minulosti prošly. A není jich málo, namátkou lze vyjmenovat taková známá jména jako jsou generálové Heliodor Píka, Alexander Korda, Tomáš Sedláček, či kapitán Otakar Jaroš nebo štábní kapitán Václav Morávek.

*Text: kpt. Ladislav Kabát, Michal Voska,
foto: kpt. Ladislav Kabát*

Ministryně obrany Karla Šlechtová navštívila 4. brigádu rychlého nasazení v Žatci. Na základně ji přivítali velitel Pozemních sil AČR generálmajor Štefan Kaleta a velitel 4. brn plukovník Roman Náhončík. Ministryně obrany touto návštěvou pokračuje v seznamování se s jednotlivými útvary české armády, její výzbrojí a výstrojí. V Žatci se mimo jiné zajímala i o doplnění techniky potřebné pro plnění závazků v rámci Aliance s ohledem na působení v zahraničních misích.

Ministryně obrany Karla Šlechtová se zástupci resortu obrany a české armády představili senátorům Výboru pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost návrh komplexního mandátu na nasazení českých vojáků v zahraničních operacích ve druhé polovině letošního roku a v letech 2019 až 2020. Výbor s návrhem jednoznačně souhlasil a doporučil ho Senátu Parlamentu ČR ke schválení. Senát s přihlédnutím k jednomyslnému doporučení Výboru pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost mandát schválil. Pro zvedlo ruku 54 z 57 přítomných senátorů.

Italská ministryně obrany Roberta Pinotti navštívila koaliční síly na misi v Iráku. Ve výcvikovém středisku irácké federální policie (Federal Iraqi Police Special Training School – FIPSTS) působí i sedmičlenná výcviková jednotka českých vojenských policistů. Čeští vojenští policisté se v Bagdádu podílí na výcviku irácké policie v rámci úkolového uskupení TF Police, kterému velí italská Carabinieri. Vedle výcviku se čeští vojenští policisté také podílí na tzv. inprocessingu nových studentů.

Slavnostní památník v Plzni vstupuje do nové éry. Žulové pomníky opět stojí

Díky, Ameriko!

Základní kámen pomníku Díky, Ameriko! byl položen v roce 1990 u příležitosti návštěvy tehdejšího prezidenta Václava Havla a velvyslankyně USA Shirley Templeové – Blackové. Vlastní památník pak byl odhalen v roce 1995. Tvořily jej dva žulové pylony a zpevněná plocha z kamenných žulových desek doplněná uprostřed bílou pěticí hvězdou s reliéfem. Oba původní pylony muselo město nechat odstranit předloni v dubnu. V žulových kvádrech se objevily praskliny a hrozilo, že by se mnohatunové monolity mohly zřítit. Nyní byl u příležitosti Slavností svobody památník opět obnoven.

Od roku 1990 se Plzeň každoročně v květnu pomyslně vrací do roku 1945. Konají se zde Slavnosti svobody, na které přijíždějí lidé z celého světa, aby společně s obyvateli města, vojenskými veterány a jejich rodinnými příslušníky oslavili osvobození Plzně americkou armádou. Právě účast veteránů, jejichž každoroční návštěvy bývají plné emocí, byla donekdávna základem připravovaného programu. S postupujícím časem veteránů ubývá. Zůstali již jen jednotlivci, kterým zdraví dovolí i přes jejich pokročilý věk absolvovat náročnou cestu do České republiky. Proto se město Plzeň snaží posunout oslavy osvobození do další roviny, která by zajistila kontinuitu Slavností svobody, zachování tradice, památku na zásadní momenty historie a především posílení současné svobody.

Veteráni jsou chodící vzpomínkou

Hlavní pozornost při slavnostní ceremonii odhalení znovuobnoveného památníku Díky, Ameriko! patřila především veteránům, kteří byli před 73 lety součástí armády osvobozující Plzeň. Muži, jimž je přes 90 let, měli připravený speciální program. Zúčastnili se řady vzpomínkových aktů, besedy s veřejností, prohlédli si dobové kempy nebo jeli v čele Convoy of Liberty. „Měli jsme velké štěstí, že jsme došli až

do Plzně. Tři tisíce mužů z naší 2. pěší divize takové štěstí nemělo a my jsme tady proto, abychom na ně vzpomněli,“ řekl jeden z nich, James Duncan. Z úst veteránů zněla slova díky za nadšené přijetí Plzeňany nejen na konci druhé světové války, ale i během posledních bezmála třiceti let, kdy se oslavy v Plzni konají. Slova díky žijícím a zesnulým veteránům zazněla i během hlavního vzpomínkového aktu u památníku Díky, Ameriko!, jenž Slavnosti svobody 2018 oficiálně zakončil. Za veterány při něm promluvil Earl Ingram z pluku 2. pěší divize. „Nikdy bychom neměli zapomenout, že jeden z nejhorších mužů, kteří kdy chodili po této zemi ve 20. století, se dostal k moci díky volebním lístkům. Jestliže se budeme zajímat o to, kdo nás vede, pak se té stejné chyby nedopustíme a pak ani už nikdy nebude

potřeba budovat takové památníky, před jakým stojíme právě teď,“ uvedl Earl Ingram.

Text a foto: Michal Voska

A fakta

Pomník Díky, Ameriko! je vytvořen ze dvou žulových pylonů a z kruhové desky zasazené do země uprostřed mezi pylony s mírným vysunutím vpřed.

Na levém pylonu je znak 16. obrněné divize armády USA a nápis: „THANK YOU / AMERIKA! / ON MAY 6TH 1945 / THE CITY OF PLZEŇ / WAS LIBERATED / BY THE U. S. ARMY!“ Na pravém pylonu český lev a nápis: „DÍKY, AMERIKO! / DNE 6. KVĚTNA 1945 / MĚSTO PLZEŇ / BYLO OSVOBOŽENO / AMERIKOU / ARMÁDOU.“

Kruhová deska znázorňuje v nízkém reliéfu mapu Evropy a hlavní směry postupu jednotek americké armády s jejich označením.

Ve Staré Boleslavi se konal Den bezpečnosti silničního provozu 26. pluku velení, řízení a průzkumu

Nehoda automobilu s autobusem

V druhé polovině dubna se ve Staré Boleslavi konal již pátý ročník dopravně-osvětové akce Den bezpečnosti silničního provozu 26. pluku velení, řízení a průzkumu. Do prostoru Jaselských kasáren dorazilo téměř 400 žáků druhého stupně základních škol a žáků středních škol z regionu.

„Jakékoliv preventivní programy a aktivity přispívají ke zvýšení bezpečnosti na silnicích a snižování výskytu závažné dopravní nehodovosti. A to je zároveň i důvod, proč akci takového typu pořádáme a zveme na ni studenty z okolních škol. Účastníkem nebo svědkem dopravní nehody se totiž můžete stát velice snadno a rychle, i když si myslíte, že se vás to netýká. Proto je důležité vědět, jak se v takové krizové situaci zachovat, včetně poskytnutí první pomoci, kterou je podle zákona povinen poskytnout každý z nás,“ uvedl jeden z hlavních organizátorů nadrotmistr Václav Píša z oddělení přípravy vojsk 26. pluku.

Největším lákadlem letošního dne BESIP byla dynamická ukázka zásahu složek Integrovaného záchranného systému během dopravní nehody. Scénář předepisoval srážku osobního motorového vozidla s autobusem s dvaceti cestujícími. Svědci z právě projíždějícího automobilu okamžitě volají hasičskou jednotku, protože je už z dálky vidět, že ze značně zdeformovaného havarovaného osobního vozidla vychází kouř. Hasiči dorazí během pár minut a roztáčejí se kolotoč naučených reakcí, které mají jediný cíl, a to záchranu lidských životů.

Hasičská jednotka nejen hasí požáry a vyprošťuje osoby z havarovaných vozidel, ale je

také vzhledem ke skutečnosti, že je na místě nehody s velkým počtem raněných jako první, nepostradatelnou pravou rukou zdravotnické záchranné služby, co se týče třídění obětí. K tomu využívá metodu nazvanou START (Snadné Třídění A Rychlý Transport). Jejím principem je odhad a označení závažnosti poranění postižených osob a stanovení jejich pořadí k transportu pomocí barevných pásek. Zelený pásek značí lehké zranění, žlutý středně těžké zranění, červená barva je určena pro těžké zranění a nakonec černá – poranění neslučitelná se životem.

Po svém příjezdu si už zdravotnická záchranná služba raněné přebírá do vlastní péče. „Zdravotnická záchranná služba využívá k třídění raněných třídící a identifikační kartu. Zdravotnické třídění umožňuje záchranářům stanovit priority ošetřování, priority odsunu a jejich vzájemnou kombinaci. Takto vyplněná třídící karta je zavěšena pacientovi nejlépe kolem krku, umístěna tak, aby byla viditelná i z větší vzdálenosti,“ vysvětlil Jakub Vachek z pracoviště krizové připravenosti Zdravotnické záchranné služby Středočeského kraje.

Nesmíme zapomenout na Policii České republiky, která zabezpečí místo dopravní nehody a následně i vyšetřuje její okolnosti.

Návštěvníci měli během dne možnost vyzkoušet si například simulátor nárazu při rychlosti 30 kilometrů za hodinu nebo trenažér jízdy na motocyklu. Znalosti z oblasti bezpečnosti silničního provozu si prověřili v dopravních testech pro chodce i řidiče. Zkusili si absolvovat překážkovou dráhu při ovlivnění alkoholem a návykovými látkami za použití tzv. „opilckých brýlí“. Velký ohlas měla ukázka činnosti airbagů a přepínačů bezpečnostních pásů vozidla, kterou zabezpečil tým výzkumu dopravní bezpečnosti Škoda Auto, a. s., Mladá Boleslav.

Text a foto: kapitánka Lucie Machorková

Výsadkáři z 1-501. praporu 4. brigádního bojového uskupení 25. pěší divize US Army při seskoku z letounu C-130H Hercules. Dobře patrné jsou výtažné padáky sloužící k vytažení vrchlíků hlavních padáků T-11 z jejich vaků.

Moderní padáky amerických výsadkářů

Již od jejich historicky prvního seskoku z paluby transportního letounu Douglas B-18 Bolo, ke kterému došlo 16. srpna 1940, se američtí výsadkáři řadí mezi elitní vojska, s jejichž nasazením je vždy nutné počítat tam, kde jsou v ohrožení národní zájmy Spojených států. A i když se v posledních dekadách s masivním nástupem vrtulníkové techniky stávají bojové padákové výsadky spíše výjimkou, nic to nemění na faktu, že již samotná existence této schopnosti výrazným způsobem rozšiřuje možnosti velitelů na strategickém, operačním i taktickém stupni. Navíc, společný seskok padákem vždy v rámci týmu buduje silný „esprit de corps“ a dělí vojáky na ty, kteří tento výcvik zvládnou, a ty, kteří k tomu nemají odpovídající morálně-volní vlastnosti.

Předválečný vývoj a následné bojové nasazení výsadkových formací německého Wehrmachtu i sovětské Rudé armády v počátečních taženích druhé světové války upoutaly pochopitelně pozornost také americké generality. Proto už v červnu 1940 US Army zformovala vlastní experimentální jednotku „padákové pěchoty“. Šlo o speciálně vytvořenou četvu z 29. pěšího pluku, který v té době sloužil v roli instruktážního útvaru při Pěchotní škole v posádce Fort Benning.

Po úvodním období zkoušek se postupně vytvořilo pět výsadkových divízi – v roce 1942 šlo o 82. a 101. a v následujícím roce o 11., 13. a 17., přičemž kromě padákového materiálu používaly tyto svazky v široké míře i nákladní

kluzáky. Do ostré akce se poprvé dostaly během invaze na Sicílii v červenci 1943, přičemž následovaly ještě bojové seskoky ve Francii, Nizozemsku, Německu, na Nové Guineji a Filipínách.

Kromě amerických pozemních sil se od října 1940 výcvikem výsadkářů zabývala také námořní pěchota, když v jejím rámci vznikl 1. parašutistický pluk (rozpuštěný v únoru 1944 společně s úderními prapory Raiders), jenž byl nasazen během tažení v Pacifiku.

Po porážce nacistického Německa se padákové výsadky uplatnily např. během korejské i vietnamské války, při invazi na Grenadu i intervenci v Panamě. Stejně tak se na padácích snesli z oblohy američtí Rangers v říjnu 2001,

když Spojené státy vstoupily do Afghánistánu. V březnu 2003 uskutečnilo 950 příslušníků 173. výsadkové brigády US Army prozatím poslední hromadný bojový seskok v dějinách amerického vojenství, a to nad letištěm Bašúr v severním Iráku. Zcela jistě ale proběhly i jiné akce zahrnující seskoky na padácích, byť se jednalo o utajené akce příslušníků speciálních sil, u nichž je jakákoli publicita spíše nežádoucí, a tím pádem o nich široká veřejnost nebyla informována.

Klíčovým prvkem veškerých akcí podobného charakteru stále zůstávají kvalitní a spolehlivé padáky dopravující vojáky ze vzduchu na pevnou zem. V současné době využívají výsadkové útvary a jednotky pro zvláštní

operace šest základních typů těchto prostředků, z nichž dva jsou primárně určeny pro konvenční výsadkovou pěchotu, zatímco zbývající slouží k seskokům operátorů speciálních sil, a to jak z letounů s pevným křídlem, tak z vrtulníků.

Nejdéle zavedeným modelem je hlavní padák T-10D a s ním asociovaný manuálně otevíraný záložní padák T-10T či jeho automatická alternativa MIRPS (Modified Improved Reserve Parachute System). Padáková řada T-10 byla sice zařazena do služby už počátkem 50. let minulého století, avšak díky postupné modernizaci (novější verzi T-10B používaly ozbrojené síly Spojených států od roku 1976, T-10C od roku 1986 a T-10D zařadily do svého inventáře v roce 2000) s využitím tohoto materiálu provádějí američtí vojenští parašutisté seskoky dodnes.

Typ T-10D (ten se od svého předchůdce T-10C liší upraveným výtažným lanem, které lze dle potřeby nastavit na délku 4,6 nebo 6 m) se vyznačuje kulatým vrchlíkem vyrobeným z ripstopové nylonové textilie PIA-C-7020 v barvě Foliage Green 504, s gramáží přibližně 31 g/m². Nominální průměr vrchlíku je 10,7 m (po jeho nalití vzduchem se snižuje na 7,8 m), přičemž k postroji je připevněn pomocí 30 nylonových nosných šňůr PIA-C-5040 s pevností v tahu 181 kg a délkou 7,8 m. Celková hmotnost modelu T-10D je 14 kg, nosnost činí 163 kg. Na rozdíl od modernějších konstrukčních řešení (včetně československých OVP-68 a OVP-80) jde o padák bez jakýchkoli

řídících prvků a jediný způsob, jak korigovat snos (rychlost klesání v průměru dosahuje 6,7 m/s), je tahání za volné konce postroje. S padáky řady T-10 lze provádět pouze seskoky s průběžným otevřením vrchlíku, pro seskoky volným pádem nebo se stabilizací není uzpůsobena. Minimální bezpečná výška pro seskok je stanovena na 152 m, nejvyšší rychlost vysazení, při níž se padák bez poškození otevírá, překračuje 278 km/h. Životnost T-10D je při běžném používání 12 let.

Derivátem modelu T-10 (konkrétně jeho verzí C a D) jsou dnes již vyřazované padáky MC-1-1C a MC-1-1D, určené především pro elitní nekonvenční jednotky. Od T-10, s nímž sdílí identický vrchlík, se liší tím, že v 11 ze 30 polí jsou otvory, které výsadkáři při klesání udělují dopřednou rychlost 4,2 m/s. Navíc se dá padák ovládat dvěma řídicími šňůrami zakončenými kuličky, umožňujícími za 8–9 s skutečnit otočku o 360°. Během let 1988–1998 ale příslušníci armádních speciálních sil zažili s padáky MC1-1 sérii problematických seskoků, což vedlo k velení k tomu, aby za ně hledalo adekvátní náhradu.

Rezervní padák T-10R byl předurčen k použití jak s typem T-10D, tak s některými dalšími, nyní již zastaralými padáky (např. T-10B, T-10C, MC-1-1B, MC-1-1C, MC-1-1D nebo MC1-1E) ve službě u amerických ozbrojených sil. Jeho charakteristiky jsou obdobné jako u hlavního padáku T-10D, zásadními rozdíly jsou pouze menší velikost (standardní průměr vrchlíku 7,3 m), nižší počet nosných šňůr (24) i celková

hmotnost (5,4 kg) a přítomnost osmiúhelníkového výtažného padáčku o průměru 1 m.

Kromě běžného, ručně aktivovaného T-10R existuje také modifikace MIRPS (Modified Improved Reserve Parachute System), která v sobě integruje T-10R s přístrojem DAD (Deployment Assistance Device) zajišťujícím automatické otevření záložního padáku čtyři sekundy po opuštění letounu. Takto upravený T-10R váží asi 6 kg.

Výběhový typ T-10D od roku 2009 postupně nahrazuje moderní osobní padák T-11 známý též jakožto ATPS (Advanced Tactical Parachute System). Markantní odlišností vůči řadě T-10 je odlišná konstrukce vrchlíku – ten je nyní čtvercového namísto původního kulatého tvaru. Díky tomu se ve srovnání s modelem T-10D podařilo zvětšit průměr nalitého padáku o 14% (na 8,7 m) a plochu vrchlíku až o 28%, čímž se snížila rychlost klesání na méně než 5,5 m/s. Vyšší je také nosnost, nyní deklarovaná na 181 kg. Vylepšení se dočkaly i nylonové nosné šňůry spojující vrchlík s postrojem; ty dostaly kvůli odolnosti nově teflonovou povrchovou úpravu. Kvůli zvětšení plochy vrchlíku i různým jiným modifikacím ale oproti T-10D poněkud narostla hmotnost padáku – na 16,6 kg. Maximální vysazovací rychlost (278 km/h), minimální výška seskoku (152 m nad terénem) i životnost (12 let) zůstaly stejné.

Záložní T-11R lze použít v nouzových situacích jak s hlavním padákem T-11, tak s MC-6, jenž je popsán níže. Zvláštností tohoto modelu je fakt, že je propojen s hlavním vrchlíkem

takovým způsobem, že při jeho otevření se síla této akce přenáší vertikální středovou osou těla výsadkáře. Uživatel je navíc díky tomu schopen udržet správnou svislou polohu těla, dokáže sledovat svou výšku a včas se připravit na dopad. Ke zlepšení ergonomie došlo i tím, že uvolňovač padáku je uzpůsoben k obsluze jak pro praváky, tak pro leváky. Kruhový vrchlík T-11R má po nalítí průměr 6,2 m a k postroji je připevněn 20 nylonovými nosnými šňůrami. Hmotnost kompletního padáku je 6,7 kg, jeho rychlost klesání činí při nejvyšším přípustném zatížení 8,2 m/s. Logicky, seskoky na tomto typu lze uskutečňovat ze stejné výšky, rychlosti a při stejném zatížení jako u T-11. Totožná je u obou i délka životního cyklu.

Ve stejném roce, kdy T-11 dorazily k běžným výsadkovým svazkům, se začaly starší padáky řady MC-1-1 používané u útvarů speciálních sil obměňovat za aktuální vzor MC-6 vyvinutý v rámci programu SOFTAPS (Special Operations Forces Tactical Assault Parachute System). Pokud porovnáme MC-1-1 s MC-6, tak druhý z nich nabízí svým uživatelům jak vyšší komfort při seskoku (rychlost sestupu se pohybuje mezi 3,7–5,2 m/s, dle hmotnosti a zátěže výsadkáře), tak lepší manévrovací schopnosti (obrat o 360° se dá provést za 5 s). Vrchlík o průměru 9,8 m je kulatý, vyrobený z materiálu nylon PIA-C-44378 v barvě Foliage Green 504, s gramáží 34 g/m². K postroji (který je stejný jako u padáku T-11) je připevněn pomocí 28 nylonových nosných šňůr PIA-C-5040 s pevností v tahu 181 kg a délkou 6,5 m. Jeden pár šňůr je zakončen kolíčky a slouží k řízení klesání. Hmotnost typu MC-6 je 13 kg, nosnost potom 181 kg. Minimální bezpečná výška pro seskok je limitována 152 m, bezpečná rychlost vysazení přesahuje 278 km/h. Životnost T-10D je při běžném používání 12 let.

Kategorii padáků „křídlo“ v amerických ozbrojených silách zastupují převážně starší MC-4 a soudobý RA-1 (též známý pod komerčním označením Intruder). Jejich předností je možnost zcela precizního přistání na konkrétním, předem vybraném místě a spolehlivá funkčnost při seskocích volným pádem, zpravidla technikou HAHO (High Altitude High Opening, tedy z velkých výšek, s vysokým otevřením a následným plachtěním do místa zasažení) či HALO (High Altitude Low Opening neboli z velkých výšek, s nízkým otevřením; zabezpečuje ochranu před odhalením a případnou nepřátelskou střelbou).

Model MC-4 je ve službě od počátku 90. let a jeho vyřazení se plánuje na letošek (ačkoli se nadále bude používat ke shozům nákladů). Má sedm polí, obdélníkový tvar hlavního i rezervního vrchlíku (oba jsou stejné, o délce a šířce 8,7 x 3,7 m) z nylonové tkaniny PIA-C-44378 a pletené nosné šňůry z polyesteru. Jeho klouzavost (tj. poměr mezi vzdáleností, do které padák

doklouže z dané výšky a touto výškou) dosahuje 3, což značí, že pokud výsadkář rozevře svůj padák v maximální povolené výšce 7 620 m, doplachtí na trojnásobnou vzdálenost, tedy téměř 23 km. Typ MC-4 je plně kompatibilní s přístroji pro automatické otevření padáku CYPRES (CYbernetic Parachute RElease System), Irvin FF-2 aj. Na postroji padáku se nalézají čtyři kovová oka pro připevnění neseného materiálu, výzbroje, případně lana výsadkového vaku; nejvyšší povolená zátěž je 163 kg. Rychlost klesání MC-4 je 4,3–5,5 m/s, dopředná rychlost může být korigována v rozsahu 4,5–11,1 m/s.

Jeho nástupce RA-1 MFF ARAPS (Military Free-Fall Advanced Ram-Air Parachute System), zavedený v roce 2014, má devět polí, přibližně obdélníkový tvar hlavního i rezervního vrchlíku (s rozměry 9,7 x 3,7/3 m; délka x šířka uprostřed / na okrajích) z nylonového ripstopu a nosné šňůry z extra odolného syntetického materiálu Spectra o pevnosti v tahu 455 kg (u záložního vrchlíku je tato hodnota zvýšena dokonce na 680 kg). Klouzavost RA-1 je 4, což při maximální povolené výšce

7 620 m umožňuje dolet až 30 km. Rychlost klesání dosahuje při zátěži 113 kg pouhých 2,6 m/s, dopředná rychlost se pohybuje okolo 11,6 m/s. Padák je ve zkušených rukou velmi obratný, neboť k zatáčce o 180° postačí 1,5–2 s, o 360° potom 2–4 s. K uvedení padáku do činnosti se používá jedna ze tří metod – tzv. průběžka (otevření výtažným lanem; uvedený způsob umožňuje použít RA-1 i osobám neproškoleným k seskokům volným pádem), zádržka (manuálně, ručním uvolňovačem nebo samočinně, přístrojem), případně vyhazovací padáček. Vzhledem ke specifickým úkolům příslušníků zvláštních jednotek, často samostatně a dlouhodobě působících v týlu nepřítele, je nosnost typu RA-1 účtyhodných 204 kg. Postroj má několik kovových ok i jiných bodů, k nimž se dá připevnit nesený materiál a výzbroj, brašny na radiostanice, pouzdra na kyslíkové přístroje a (při akcích HAHO, kdy se předpokládá dlouhá doba strávená ve vzduchu) ergonomicky tvarované sedátko.

Příslušník 131. záchranné letky US Air Force se snaží k zemi na padáku MC-1-1.

Debata o A-10C pokračuje

Je jasné, že jednoho dne budou muset být tak jako tak vyřazeny ze služby. Otázkou zůstává, kdy se tak stane. Bitevní letouny A-10C Thunderbolt II představují již řadu let ožehavé téma jak v rámci US Air Force, tak i v Kongresu Spojených států. Jejich budoucnost je v současnosti znovu podrobována důkladné analýze.

Ve výzbroji amerického letectva je dnes stále celkem 283 bitevních letounů A-10C Thunderbolt II, které se v dlouhé řadě konfliktů po celém světě osvědčily jako zřejmě nejlepší a neúčinnější platforma pro přímou leteckou podporu pozemních vojsk CAS (Close Air Support). Podle posledních oficiálních statistik bylo 143 strojů zařazeno k aktivním/pravidelným jednotkám USAF, 85 k letkám národní gardy ANG (Air National Guard) a 55 mělo v podřízenosti velitelství rezervních sil AFRC (Air Force Reserve Command).

I přes stáří letounů A-10C, které se pohybuje v průměru kolem 36 let, jde díky důkladným modernizacím stále o efektivní zbraňový systém. Od roku 2008 jsou navíc u celkem 173 letounů nahrazována jejich křídla, která představují nejvíce namáhanou část, novými celky od společnosti Boeing, díky čemuž lze životnost strojů prodloužit až do roku 2040 (přestavba by měla být ukončena v letošním roce).

Již řadu let se ovšem USAF snaží Thunderbolty II z výzbroje buď zcela vyřadit, nebo je alespoň výrazně redukovat. Pomineme-li některé historické důvody, je to zejména kvůli tomu, že potřebuje finanční prostředky na nákup a provoz nově pořizovaných víceúčelových bojových strojů F-35A Lightning II. Souvisejícím faktorem je ale také například nedostatek pozemního personálu. Podle jednoho z posledních plánů mělo k postupnému vyřazení A-10C dojít již v letech 2018–2021,

americký Kongres ale nakonec tento záměr v dubnu 2016 zamítl. V oficiálním zdůvodnění bylo uvedeno, že chce jasné záruky, že nové letouny F-35C jsou schopné převzít roli Thunderboltů II, tedy mise CAS v ostrém operačním nasazení. To tehdy ještě možné deklarovat nebylo, a tak Kongres schválil prodloužení provozu flotily 171 strojů minimálně do roku 2022.

Počet 171 letounů A-10C představuje šest operačních letek, u dalších tří jednotek pak zatím létají stroje s původním křídlem. Představitelé letectva už oznámili, že jejich životnost bude brzy vyčerpána a že pokud nedojde k příslušné přestavbě, budou muset být tyto tři letky v nejbližších letech zrušeny, případně přezbrojeny na jiný typ. Tato varianta se zdá jako pravděpodobnější, nicméně na konci letošního června už Kongres posvětil obnovení výroby nových křidel (byť zatím jen čtyř sad), čímž učinil první z kroků, jež by mohly vést i k „záchraně“ zmíněných jednotek.

US Air Force v každém případě s pětiletým provozem Thunderboltů II nyní prvně počítá a zdůrazňuje, že tempo jejich případného vyřazení bude závislé i na aktuálních operačních potřebách a také na rychlosti, s jakou porostou schopnosti nových F-35A. Paralelně s tím už byla ale zahájena analýza, která by měla přinést hned dvě varianty harmonogramu stanovujícího přechod od letounů 4. generace (tedy nejen A-10C, ale také F-15

a F-16) ke strojům 5. generace. Studie je zpracovávána v rámci počáteční přípravy rozpočtu na fiskální rok 2020 a její výsledky by měly být známy ještě před koncem letošního roku. Letectvo chce navrhnout takový postup, který bude vyhovovat „všem stranám“, díky čemuž by měl projít i schvalováním v Kongresu.

Legendární Thunderbolt II mezitím čekají některé další dílčí modernizace, jako například instalace identifikačního zařízení ADS-B (Automatic Dependent Surveillance-Broadcast) vyžadovaného nově zaváděnými civilními leteckými normami a zejména pak další série bojových misí v různých částech světa.

Po sedmnácti letech končí vývoj stíhačky F-35 Lightning II

V následujících týdnech oficiálně skončí vývojová a testovací fáze programu „společné stíhačky“ JSF (Joint Strike Fighter), tedy stíhačky F-35 Lightning II. Podle webu FlightGlobal samotný letoun, pohonná jednotka, simulátory a logistické systémy přejdou z vývojového do operačního stavu – o šest let později, než bylo na přelomu tisíciletí plánováno.

Prapůvod programu JSF lze vystopovat až do konce osmdesátých let minulého století, kdy americká námořní pěchota (US Marine Corps) začala hledat nástupce letounů s krátkým vzletem a kolmým přistáním (STOVL) AV-8B Harrier II a americké letectvo (US Air Force) nástupce stíhaček F-16. V roce 1992 se obě složky rozhodly své úsilí spojit do společného programu. O rok později se přidalo i americké námořnictvo (US Navy). Na jedné platformě tak měl vzniknout letoun kategorie STOVL (nyní F-35B), letoun s klasickým vzletem a přistáním (F-35A) a námořní stroj (F-35C).

V roce 1996 Pentagon vybral finalisty v podobě technologických demonstrátorů X-32 od firmy Boeing a X-35 od firmy Lockheed Martin. Demonstrátory se poprvé podívaly do vzduchu v roce 2000. O rok později Pentagon vybral demonstrátor X-35, který měl mít zejména lepší vlastnosti STOVL. První prototyp F-35A vzlétl v roce 2006. Během následujících let program stíhaly vážné technické problémy. Tím hlavním byla narůstající hmotnost letounu, která působila potíže především u verze STOVL (F-35B). Vzhledem k překročení hmotnostních parametrů bylo nutné upravit konstrukci a zvýšit tah motoru. To navýšilo vývojové náklady o více než šest miliard dolarů a prodloužilo vývoj o osmáct měsíců.

Raketový nárůst vývojových nákladů představuje kapitolu samu o sobě. Americké náklady na program JSF vzrostly téměř dvojnásobně – z původních 213 miliard dolarů v roce 2001 na stávajících 406,5 miliardy dolarů. Až

v roce 2070 dolétá poslední F-35. Celkové náklady určené na vývoj, nákup letounů, modernizaci a provoz mají dosáhnout těžko představitelných 1,5 bilionu dolarů – zhruba tolik činí český státní rozpočet na třicet let. V každém případě téměř po deseti letech od vzletu prvního prototypu a více než dvacet let od zahájení programu JSF oznámila v roce 2015 námořní pěchota s F-35B dosažení počátečních operačních schopností IOC (Initial Operational Capability). Americké letectvo s F-35A dosáhlo IOC o rok později a námořnictvo očekává dosažení IOC v námořní verzi F-35C v letošním roce.

Podle názoru FlightGlobal již nejsou předmětem diskusí (ne)schopnosti F-35. Letoun díky pokročilým pasivním/aktivním senzorům, elektronice, avionice a schopnosti „fúze dat“ (schopnost inteligentně podat pilotovi složité taktické informace v rychle pochopitelné podobě) dokáže sám o sobě zpracovávat

zpravodajské informace z nejruznějších zdrojů, nezávisle analyzovat vývoj situace na bitevním poli (ve vzduchu i na zemi) a vést nejsložitější bojové operace vzduch-vzduch i vzduch-země. F-35 má vynikat především v umlčování prostředků protivzdušné obrany (PVO) protivníka SEAD (Suppression of Enemy Air Defenses).

Dlužno dodat, že F-35 nikdy nebyl navrhován jako letoun pro vybojování absolutní vzdušné nadvlády (Air Superiority) – to je úkolem F-22A Raptor. F-35 je spíše úderný stroj zrožený pro úkoly SEAD, blízkou leteckou podporu CAS (Close Air Support) nebo vzdušné potlačování AI (Air Interdiction). F-35 rovněž dokáže nést taktické jaderné pumy B61 a pomocí přesných pum bodově ničit pohybující se obrněnou techniku. Stejně tak pomocí střel AIM-120 AMRAAM je F-35 schopen vést boj vzduch-vzduch mimo přímou viditelnost a s využitím palubního rotačního 20mm kanónu se dokonce zapojit do blízkého manévrového boje s letouny nepřítele. Výčet schopností F-35 je impozantní. Zásadní problém je však jinde. Poslední únorový den viceadmirál Mat Winter, současný vedoucí programu JSF, zveřejnil své obavy, že kvůli velkým provozním nákladům si letectvo, námořnictvo ani námořní pěchota nebudou moci dovolit nakoupit a provozovat požadovaný počet F-35.

Flotila F-35 Ozbrojených sil Spojených států (United States Armed Forces) má během pěti let vzrůst ze současných 280 strojů na 800 letadel; jen letos má být vyrobeno 90 F-35. Pokud se nepodaří snížit provozní náklady, může Pentagon podle viceadmirála Wintera v roce 2022 zpomalit tempo nákupu F-35. Avšak toto spustí nechvalně známý ekonomický fenomén „spirály smrti“ (death spiral), který již „zmrzačil“ řadu amerických vojenských programů. V principu v důsledku nižší objednávky klesne sériovost výroby, čímž vzroste jednotková cena za letoun (ale i ceny za náhradní díly), což způsobí tlak na snížení počtu nakupovaných letounů a další pokles sériovosti výroby.

Winter a jeho tým navíc stále čelí řadě technických, výrobních a provozních komplikací, které zvyšují provozní náklady. Mimo jiné téměř 200 letounů (do deváté nízkovýrobní série LRIP 9) musí přejít na vyšší verzi palubního softwaru, který jim umožní mimo jiné používat nejmodernější zbraně, další funkce radiolokátoru, prostředky radioelektronického boje atd. Lockheed Martin má zase problémy s „vše objímajícím“ logistickým systémem ALIS a dále musí vyřešit chronický nedostatek náhradních dílů.

Podle posledních zpráv Lockheed Martin bojuje i s kvalitou výroby, resp. kvalitou povrchových dílů letounu a povrchové montáže. Podle Wintera v případě F-35 zásadně zhoršují vlastnosti nenápadnosti (stealth), i když se

jedná jen o drobné výrobní nesrovnalosti, které by u jiných letounů nikdo neřešil. Jednotlivé díly a spoje na povrchu musejí perfektně lícovat. Výrobní nesrovnalosti může pomoci vyřešit robotické vrtání stovek spojovacích otvorů v draku a jednotlivých dílech F-35. V současné době vrtání provádí lidé (často ve složitých podmínkách) pomocí šablon a ručních vrtaček. To zdražuje a zpomaluje výrobu, a kvůli nepřesnostem vznikají problémy s vlastnostmi stealth. Problémy s výrobou zásadně zpomalují rychlost výroby F-35. Podle vyjádření firmy Lockheed Martin problém jednoduše spočívá v tom, že masová výroba stealth letounů naráží na současné technologické možnosti průmyslu.

Podle FlightGlobal lze prý provozní náklady snížit. Hlavní cestou je zvyšování spolehlivosti letounů, resp. jednotlivých mechanických (např. pohonné jednotky) a elektronických dílů, což sníží nároky na údržbu a nákup náhradních částí. Není však vůbec jisté, zda snížení nákladů bude dostatečně razantní, aby Pentagon nemusel snížit počty objednaných letounů F-35. Stejně tak Winter tlačí na rychlejší pokles jednotkové ceny letounu. „Cena klesá, ale ne dost rychle,“ řekl Winter a uvedl, že se domnívá, že Lockheed Martin jedná v dobré víře – ale s výhradou. „Řeknu vám, že nejsem zcela spokojen se spoluprací se společností Lockheed Martin. Mohli by více spolupracovat a uzavřít dohodu (o poklesu ceny

– pozn. red.) mnohem rychleji. Oni ale nechtějí, což je jejich vyjednávací taktika,“ uvedl Winter. V současné době jednotková cena F-35A (včetně motoru) dosahuje 94,3 milionu dolarů. Oficiálním cílem je snížit co nejrychleji jednotkovou cenu F-35A k 80 milionům dolarů.

Připravil: Jan Grohmann

Domino

Katedra letectva a letecké techniky Univerzity obrany Brno uspořádala konferenci pod názvem Letectvo 2018. Hlavním tématem byly nové výzvy v přípravě personálu Vzdušných sil. Příprava a zlepšení doplňování personálu Vzdušných sil je aktuální téma a patří i mezi priority velitele Vzdušných sil brigádního generála Petra Hromka. Mezi dalšími tématy v oblasti zavádění nových technologií, které vzbudily pozornost, se objevilo téma plánování a managementu taktických datových linek. Prezentace na toto téma se zaměřila zejména na výměnu taktických dat v rámci spolupráce jednotky velení a řízení a bojového letectva při provádění letové mise.

Pacientům se závažným nádorovým onemocněním již brzy v Ústřední vojenské nemocnici v Praze pomůže nový neuroradiologický přístroj. Souhlasné stanovisko vydala Komise pro posuzování nových přístrojových technologií a kapacit hrazených ze zdravotního pojištění Ministerstva zdravotnictví ČR. V současnosti je v České republice pouze jeden přístroj tohoto druhu. Získání tohoto stereotaktického neuroradiologického zařízení do ÚVN bude znamenat velmi zásadní posun v dostupné komplexní péči v rámci jednoho centra. Předpokládaná cena přístroje, schválená komisí, je 160 milionů korun. Konečná cena bude záviset na výsledku výběrového řízení.

Liberečtí specialisté v Iráku už tři měsíce vyučují irácké vojáky na základně Al Taji v pokročilých technikách ochrany proti zbraním hromadného ničení. U příležitosti připomenutí konce druhé světové války v Evropě jednotka absolvovala patnáctikilometrový pochod v balistické ochraně a v plné výzbroji v prostoru koaliční části irácké základny Taji. Tento pochod se následně stal inspirací pro americké chemické specialisty, kteří pochod v podobné délce i režii absolvovali o několik dní později. Zároveň uctili památku kolegů padlých v boji čtyřadvacetihodinovým během. Památným dnem pro australsko-novozélandské kolegy je 25. dubna tzv. ANZAC Day – připomínka masakru vojsk Commonwealthu u Galipoli.

Již dva měsíce plní operační úkol v prostoru nasazení vojáci 11. úkolového uskupení v Mali, jejichž jednotka je složena z příslušníků 132. dělostřeleckého oddílu, 102. průzkumného praporu, Velitelství výcviku – Vojenské akademie Vyškov a Agentury vojenského zdravotnictví. Úkoly v této zahraniční operaci nejsou jen o střelení objektu velitelství, i když to patří k jeho základní podstatě. Mezi hlavní oblasti, které jednotka procvičuje, patří střelecká, taktická a zdravotní příprava.

V Brně na Duru se uskutečnilo Mistrovství AČR a ostatních složek MO ve sportovním lezení

Vylezli nejvýše

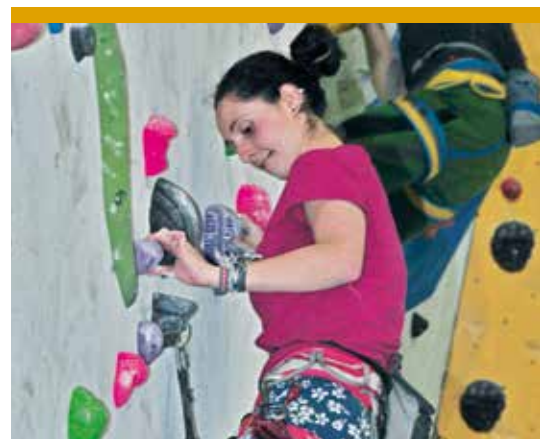
Na jedné z největších a zároveň nejvyšších umělých lezeckých stěn v republice (výška 24 m), Duro Singing Rock v Brně – Maloměřicích, se v dubnu uskutečnilo mistrovství Armády České republiky a ostatních složek MO ve sportovním lezení mužů a žen pro rok 2018. Přebory pořádalo Oddělení ZVSITV SRPS MO Praha prostřednictvím Centra tělesné výchovy a sportu Univerzity obrany Brno. Organizátorem a zároveň hlavním rozhodčím celé akce byl pplk. František Vaněček, vedoucí skupiny speciální tělesné přípravy. Na závody se přihlásilo 21 mužů a 6 žen.

V mužské části byli účastníci rozděleni do dvou závodních skupin a před samotným pokusem se shromáždili v tzv. „izolaci“, aby nemohli sledovat způsob a případnou úspěšnost výstupu předešlého lezce. Každý závodník absolvoval jednu kvalifikační cestu obtížnosti 6 podle klasifikační stupnice UIAA. Lezec, který úspěšně zvládl výstup, postoupil do semifinále přeboru. Byli to téměř všichni účastníci. Vzhledem k menšímu počtu účastníků se žen absolvovala každá dvě kvalifikační cesty obtížnosti 5. Do semifinále i finále postoupily všechny závodnice. Do finále mužů postoupilo šest dlouholetých a zkušených závodníků, kde byla vybrána nová, speciálně pro tyto závody postavená cesta obtížnosti 9-/9. Nejlepší formu a zároveň i výkon předvedl prap. Jan Čerovský z VZ 6848 Hradec Králové, který dolezl nejvýš a obsadil tak celkově 1. místo. Největší „bitva“ se odehrála na 2. až 4. místě mezi nrtm. Jakubem Červenkou z VÚ 5153 Přáslavice, o. z. Petrem Pavlů z Vojenského technického ústavu letectva a PVO Praha, pobočka Brno a o. z. Petrem Orálkem z VÚ 1970 Vyškov,

kterí dolezli ve finále na stejný chyt a museli pokračovat v rozřazení a umístění na stupních vítězů v další obtížné cestě. Nakonec 2. místo obsadil o. z. Petr Pavlů, 3. místo nrtm. Jakub Červenka a „bramborová“ medaile zůstala na o. z. Petra Orálka.

Mezi ženami způsobila určitý „rozdruh“ npor. Jana Grygarová z VÚ 1841 Rakovník, která zvládla zahájení lezeckých závodů na poslední chvíli, neboť se ještě brzy ráno zúčastnila přeboru resortu Ministerstva obrany – závodů běžecké ligy v Brně, kde obsadila 1. místo. I v lezeckých závodech nakonec prokázala své sportovní a pohybové kvality a i když není specialistkou a odbornicí na sportovní lezení, obsadila ve finále, kde se lezla cesta klasifikace 7, úžasné 3. místo. Na 2. místě se umístila npor. Barbora Fialová z VÚ 1837 Chrudim a přebornicí se pro rok 2018 stala kpt. Monika Pindáková z VÚ 1160 Praha, která ze všech účastnic vylezla nejvýš.

Text a foto: Bohuslav Vlček

Vyzkoušej svůj postřeh

Naleznete na koláži filmu Hvězda zvaná pelyněk, pojednávajícím o rumburské vzpouře, čtyři rozdíly?

V roce 1918 vstoupila světová válka již do pátého roku svého trvání. Nedostávalo se prakticky všeho, a to jak na frontě, tak i v zázemí. Před sto lety 21. května propukla v severočeském Rumburku vzpoura vojáků 7. pluku rakousko-uherské armády. Zpočátku se jednalo o bezprostřední reakci na nedostatky v zásobování, nevyplacený žold a šikanu ze strany německých důstojníků. Šedesát pět vojáků v čele s Františkem Nohou odmítlo poslušnost důstojníkům. Na ranní nástup namísto beze zbraně přišli ozbrojeni. Během dne se k nim přidávali další vojáci. Postupně vzbouřenecká jednotka narostla až na sedm set vojáků. Vzbouřencům bylo od samého počátku jasné, že nesmí zůstat izolováni. Snažili se navázat kontakt s českými vojáky královéhradeckého 18. pěšího pluku, kteří byli dislokováni v nedaleké České Lípě. Zpočátku to vypadalo velice nadějně. Vzbouřenci obsadili Rumburk a vydali se na pochod k Novému Boru. Zda však byli obklíčeni převážně německy mluvícími vojáky včetně příslušníků 18. pěšího pluku a následně rozprášeni. Deset vůdců povstání, mezi nimiž nechyběli Stanko Vodička, František Noha a Vojtěch Kovář, bylo odsouzeno k trestu smrti a popraveno. Z téměř šesti set obviněných vzbouřenců bylo 116 posláno za trest na frontu a zbytek byl uvězněn v terezínském pevnosti.

O tom, že rakouské velení bralo tuto vzpouru velice vážně, svědčí dopis místodržitele v Čechách hraběte Maxmiliána Coudenhova, který poslal 24. května do Vídně ministrovi vnitra. „Kdyby vzbouřenci pronikli dále na jih, mohli jsme mít v této části Čech úplnou revoluci...“

Připravil: Michal Voska a Vladimír Marek, ilustrace: archiv A reportu

Rozdílly: chybí červená vlajka, voják v pravém rohu, jméno pod textem a grafické prvky na levé straně

RECENZE

Patrick Smith

Zepete se pilota

Vše, co jste kdy chtěli vědět o letecké dopravě a cestování letadlem

Co se děje s letadlem při startu, přistání a během letu? Je potřeba mít obavy při turbulencích, bouřce či srážce s ptáky? Jakou práci zastává posádka? Je možné za letu otevřít dveře? Proč je rizikové používání mobilních telefonů? Jak jsou letadla konstruována, jaké mají motory a vnitřní vybavení? Dokázal by s letadlem přistát i amatér bez výcviku? Co se stane při nouzových situacích, například když letounu praskne pneumatika nebo se někdo dobývá do kokpitu? Co způsobilo největší letecké katastrofy a jaká opatření byla následně přijata? Jaký je život pilotů a letušek?

Na tyto zajímavé otázky a mnoho dalších vám v knize srozumitelně odpoví zkušený pilot osobních i nákladních letounů. Poutavý text nadchne každého pasažera, fanouška dopravních letadel i ty, kteří mají zatím z létání strach.

Počet stran: 256

Vydalo: nakladatelství Grada

Manuál profesionálního vojáka

Technika a zbraně
Armády ČR

Pasivní sledovací systém Věra S/M

Tento ojedinělý mobilní pasivní senzor je určen k vyhledávání, identifikaci a sledování vzdušných, pozemních, ale i námořních cílů na základě zachycení signálů z jejich palubních radiolokátorů, navigačních, komunikačních a dalších zdrojů elektromagnetických signálů. Systém Věra S/M je složen z jedné střední a tří bočních přijímacích stanic a dalších vyhodnocovacích a logistických zařízení. Věra S/M poskytuje informace jak o poloze a dráze cílů, tak o některých parametrech jejich palubních radiolokačních systémů.

Základní takticko-technická data

Přesnost	50–500 m
Dosah	450 km
Úhlový sektor	více než 120°
Kapacita knihovny cílů	10 000
Počet sledovaných cílů	až 200
Obsluha	1 operátor u situačního displeje

A fakta**Anonymní linka pomoci v krizi: 974 834 688****Více informací:**www.policie.cz/clanek/anonymni-linka-pomoci-v-krizi.aspx.**Linka má nepřetržitý provoz 24 hodin denně**

Cenné zkušenosti vojenských kaplanů

Na Policejním prezidiu Policie České republiky se uskutečnilo pracovní setkání zástupců Duchovní služby Armády České republiky a pracovníků Anonymní linky pomoci v krizi. Ta funguje již přes patnáct let a slouží nejen policistům, ale i ostatním příslušníkům ozbrojených sil, bezpečnostních a záchranných sborů a jejich blízkým.

Anonymní linku, na základě informací jejích pracovníků, využívají jak příslušníci naší armády sloužící v České republice, tak i ti, kteří jsou nasazeni v zahraničních operacích, včetně jejich rodinných příslušníků a blízkých.

Kaplani mají mezi vojáky vysoký kredit

Vojenští kaplani, stejně jako v dalších armádách NATO, poskytují psychosociální pomoc přímo na útvech, zejména při svém zahraničním nasazení. Bariéra na straně vojáků k vyhledání podpory ze strany kaplana je velmi nízká a dostupnost kaplanů na jednotlivých útvech je vysoká. Tím, že fungují v každém útvaru, jsou v každodenním kontaktu s vojáky. Zároveň procházejí akreditovaným výcvikem v poskytování krizové intervence. Jejich činnost se proto velmi podobá práci krizových interventů Policie ČR.

Obsahem pracovního setkání bylo školení pracovníků linky pomoci v krizi v působení, struktuře a rozmístění Duchovní služby AČR tak, aby bylo možné předávat spojení na jednotlivé kaplany při telefonické péči k případnému poskytnutí pomoci „tváří v tvář“. Naopak vojenským kaplanům bylo zase představeno fungování linky. Smyslem setkání bylo jednak to, jak prohloubit vzájemnou komunikaci mezi poskytovateli

telefonické krizové intervence a poskytovateli psychosociální péče na útvech AČR a zvýšit vzájemnou provázanost poskytované péče v různých formách.

„Velmi bychom chtěli využít vzájemnou výměnu zkušeností v oblasti telefonického poradenství a krizové intervence,“ říká jeden z pracovníků telefonní linky, který pomáhá těm, co se ocitnou v krizové situaci. „Velkou posilou by byli i v rámci činnosti Integrovaného záchranného systému při poskytování psychosociální péče ve prospěch zasaženého obyvatelstva.“

Budování důvěry stojí na osobních vztazích

Za Duchovní službu Armády České republiky se setkání zúčastnili kaplan Společného operačního centra MO Praha podplukovník Vladimír Hodousek a kaplan Hlavního velitelství Vojenské policie major David Tomčík. O jejich zkušenosti s poskytováním psychosociální pomoci českým vojákům v domovských útvech, ale i při svém působení v rámci zahraničních misí, byl velký zájem.

„Duchovní služba se obvykle opírá o důvěru, kterou kaplan postupně získává budováním vlastních osobních vztahů s lidmi u jednotky, k níž je vyslán,“ říká kaplan Hlavního

velitelství Vojenské policie major David Tomčík. „To však vyžaduje poměrně náročné úsilí a trpělivost. Spolupráce s dobře nastaveným a kvalitně fungujícím systémem anonymní krizové linky by nám tak v případě příslušníků ozbrojených sil mohla usnadnit okamžitý přístup k těm, kteří naši blízkost a podporu v danou chvíli nejvíce potřebují. Určitě bychom tady také dokázali zužitkovat naši zkušenost se specifickým prostředím armády,“ dodává závěrem vojenský kaplan.

Text: Jana Deckerová,

foto: Michal Voska a Anonymní linka pomoci v krizi

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Lepší je bojovat s čertem

Nejtěžší úkol po rozhodnutí probít se až do Vladivostoku tzv. vlastním pořádkem připadl na západní skupinu československých legionářů, které velel poručík Stanislav Čeček. Čekala je totiž nejen nejdelší cesta, ale také proti nim stál nepočtenější protivník. Nacházeli se totiž stále ještě v evropské části Ruska a tak bolševici mohli na jejich eliminaci soustředit poměrně početné jednotky. O to více odvahy a bojového ducha pak museli tito legionáři projevit.

Již 28. května 1918 (jak jsme psali v AR 4) se jim podařilo obsadit Penzu. Poručík Čeček si moc dobře uvědomoval, že se v tomto okamžiku hraje především o čas. A tak okamžitě vyslal po železnici ty nejlepší jednotky směrem na východ. O pouhé tři dny později se jim podařilo dobýt strategicky důležitý Alexandrovský most přes Volhu. Před nimi byla velká a bohatá Samara. V té době to vypadalo, že s některými místními bolševickými výbory by bylo možné dojednat průjezd našich ešalonů bez toho, že by si ho legionáři museli vybojovat. Samarský sověť ale tuto možnost odmítl. Cítil se až příliš silný. Ještě před příjezdem legionářů se mu totiž podařilo ve městě soustředit početné jednotky Rudé armády. Ty se soustředily k obraně města poblíž železniční stanice Lipjagy. Tam přinutily místní obyvatele budovat důkladné okopy a opevnění, do něhož důmyslně začlenily i přírodní překážky. Tyto pozice obsadilo zhruba čtyři tisíce vojáků se 180 kulomety, 13 děly, 10 bombomety, dvěma pancéřovými automobily a pancéřovým vlakem.

odvážný velitel pocházel z Přerova. Od ranného dětství byl vychováván ve vlasteneckém a sokolském duchu. Po absolvování Zemské střední hospodářské školy odjel za svým bratrem Zdeňkem do Brazílie. Na získaných pozemcích založili obec Gayerov. V květnu 1914 se Jan Gayer vrátil do Přerova pro své rodiče, cestu zpět do Brazílie mu však uzavřela světová válka. Jako záložní důstojník byl mobilizován do rakousko-uherské armády. O rok později se dostal na ruské frontě do zajetí. V červnu 1916 vstoupil do čs. legií. Nejprve se zúčastňoval průzkumných akcí v řadách příslušníků 1. čs. střeleckého pluku. Od srpna 1917 sloužil u 4. čs. střeleckého pluku. Zpočátku velel rotě a následně praporu. V boji u Bachmače kryl odjezd čs. železničních transportů. V dubnu 1918 se stal velitelem tohoto pluku.

Obchvat protivníka

Poručík Čeček okamžitě po získání potřebných zpravodajských informací o protivníkovi připravil bojový plán. První skupina, jejímž základem byl II. prapor pod velením podporučíka Noska, měla odvést pozornost nepřítele čelním útokem na jeho obranné pozice. Druhá početnější skupina, tvořená především I. a III. praporem pod Gayerovým velením, měla udělat obchvat a odříznout protivníka od Samary. Akce

začala o půlnoci z 3. na 4. června. V chladné noci s jasnou oblohou musel poručík Gayer se svými vojáky postupovat co možná nejtíšeji.

Po asi dvacetikilometrovém obchvatu dorazili k vesnici Voskresenské. Jako první do ní pronikl I. prapor, který zde překvapil zhruba třicetičlennou bolševickou hlídku. Po krátkém boji byla ve tři čtvrtě na sedm ráno vesnice obsazena.

Rozhodl Orlík

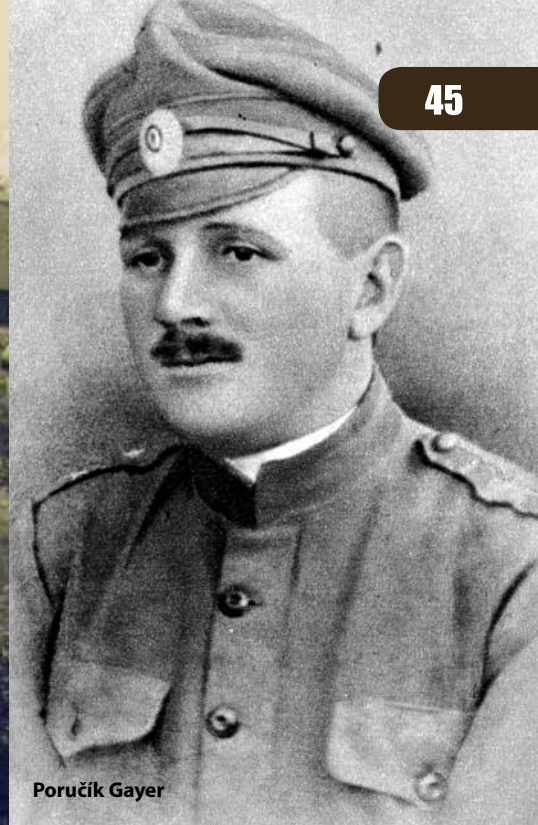
Ve tři hodiny nad ránem vyrazila do akce i Noskova skupina. Také ona narazila u vesnice Mordovskije Lipjagy na zesílenou jízdní hlídku. Po krátké přestávce se jí ale podařilo zahnat k obci Ruskije Lipjagy. Zde měli bolševici připravenou obranu na místním hřbitově. Postupující legionáři se ocitli pod soustředěnou palbou kulometů. Když rudí nasadili do boje jízdu a pancéřový automobil, postup našich linií na levém křídle se definitivně zastavil. Situace se změnila až kolem půl osmé ráno, když na naší straně zasáhl do bitvy obrněný vlak Orlík. Vlakové dělo zničilo kulometná hnízda protivníka rozmístěná nejen na kraji vesnice, ale i ve věži kostela a ve větrných mlýnech. Bolševikům nakonec nezbylo nic jiného než se dát na útek směrem k hlavním liniím obrany u stanice Lipjagy. Zde byla vybudována silná

Místo Brazílie Rusko

Základ legionářských jednotek tvořili příslušníci 4. československého střeleckého pluku pod velením poručíka Jana Gayera. Tento velice

Poručík Gayer

obrná postavení, která také zachytila další postup Noskovy skupiny. V tom okamžiku ale rudým vpadl do týlu poručík Gayer se svými vojáky.

Uzavření ústupové cesty

Centrum opevněných pozic bolševiků u stanice Lipjagy tvořilo návrší s lesem a statek v jeho blízkosti. Na něj útočili vojáci I. praporu vedení praporčíkem Janovským. Protivník ale vytušil nebezpečí obklíčení a prodloužil své levé křídlo obrany. I přes velice prudké boje se nicméně podařilo prorazit I. rotě I. praporu pod velením praporčíka Pareského a dosáhnout železniční tratě spojující Lipjagy se Samarou. Rota zde obsadila železniční vlak, který tvořil bolševickou zálohu, a následně i most přes řeku Lopatinu. Ukořistěné dělo a kulometry významně posílily její bojovou sílu. Z pražců příslušníci roty vybudovali opěrná postavení. Tím se bolševikům definitivně uzavřela ústupová cesta na Samaru.

Zasáhli ho do nohou

Nejprudší boje v tomto okamžiku zuřily u opevněného statku, který hájili interbrigadisté a námořníci. Poručík Gayer si uvědomoval strategický význam této pozice. Navíc

vojákům 4. pluku začala docházet munice. Za této situace poručík opustil svou pozorovatelnou a postavil se do čela útočících legionářů. Bylo mu jasné, že musí boj co nejdříve rozhodnout. Proto také vstal, zamával svojí hůlkou a hlasitě zavelel: „Tak jdeme, hoši.“ Během bodákového útoku postupoval úplně vpředu. Bylo potřeba co nejdříve překonat asi osmiset metrový úsek. Od nepřítele dělilo Gayera a jeho muže sotva sto padesát metrů. Udělal ještě několik přískoků a klesl k zemi. Byl zasažen kulometnou palbou do obou nohou. Když to viděl jeden z jeho podřízených, praporčík Janovský, vykřikl: „Zranili nám Gayera, pomstu!“ To byl důležitý moment celé bitvy. Vojáci milovali svého velitele natolik, že se okamžitě drali dopředu. Od tohoto okamžiku neměli s protivníkem žádné slitování. Ten propadl panice. Na útěku k Ruským Lipjagám byl obklíčen II. praporem. Naši vojáci jej hnali bodákovým útokem přímo do bažin. Pouze 150 námořníků se podařilo přeplavat řeku Lopatinu. Zbytek, pokud nepadl a nebyl zajat, zahynul v bažinách Volhy. Ti, kteří se spasili útekem do Samary, byli z Českoslovráků natolik vyděšení, že bolševici ve městě po jejich vyprávění propukli vysloveně v paniku. Z té doby také pochází tvrzení, že je lepší bojovat

Poručík Čeček

s čertem než s Čechy. Samara pak padla našim legionářům do rukou bez boje. A to i s velkými zásobami zbraní, munice, materiálu a dokonce i s bolševickou pokladnou. Poručík Gayer zemřel ve stanici Lipjagy 7. června.

Text: Vladimír Marek, foto: VÚA-VHA, VHÚ

manuál profesionálního vojáka

Rukávové znaky

Na představení hodnostních systémů armád NATO jsme navázali dalším seriálem. V něm se budeme po řadu měsíců zabývat rukávovými znaky útvarů a zařízení nejen AČR, ale celého resortu.

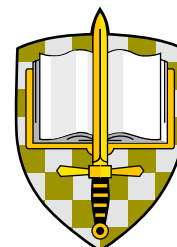
Univerzita obrany (UO)

Univerzita sídlí v Brně. Poskytuje akreditované vzdělání v bakalářských, magisterských a doktorských studijních programech, které jsou vojensko-manažerského, ekonomického, technického a zdravotnického zaměření. Přípravuje vojenské profesionály a další odborníky působící ve sféře bezpečnosti a obrany státu. A to na základě potřeb Armády ČR, státní správy a smluvních závazků s ostatními demokratickými státy. Kromě vzdělávací a výzkumné činnosti se doplňkově zaměřuje na expertní a zpracovatelskou činnost.

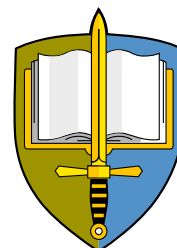
Fakulta vojenského leadershipu UO

Fakulta vojenského leadershipu zaměřuje svou činnost na vysokoškolskou přípravu budoucích důstojníků Ozbrojených sil České republiky. Ta se uskutečňuje v akreditovaných studijních programech v oblasti managementu a řízení zdrojů aplikovaných do sféry obrany a bezpečnosti. Vedle přípravy budoucích důstojníků Fakulta vojenského leadershipu poskytuje ve vybraných studijních programech vysokoškolské vzdělání i civilním studentům.

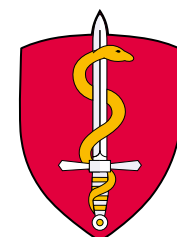
Fakulta vojenských technologií UO

Vznikla dne 1. září 2003 splynutím Fakulty vojenskotechnické – druhů vojsk a Fakulty letectva a protivzdušné obrany Vojenské akademie v Brně. V následujícím roce se stala jednou ze tří fakult nově vzniklé Univerzity obrany. Zaměřuje se především na vzdělávání, výchovu a přípravu vojenských profesionálů v akreditovaných technicko-manažerských studijních oborech pro potřeby Armády České republiky. Zaměřuje se na oblasti strojní, elektrotechnické, stavební, geografické, meteorologické a informatiky a související oblasti hraniční a interdisciplinární.

Fakulta vojenského zdravotnictví UO

Je jednou ze tří fakult Univerzity obrany, ale sídlí v Hradci Králové. Svou pedagogickou, vědecko-výzkumnou, vývojovou a expertizní činností plně pokrývá potřeby AČR v oblasti přípravy zdravotnických profesionálů všech odborností, včetně zdravotnické informatiky, vědy a výzkumu. Profiluje zejména v oblasti vojensko-odborné výuky urgentní medicíny, medicíny katastrof a ochrany proti biologickým, chemickým a nukleárním hrozbám.

Vojenský obor FTVS UK

Vojenský obor Fakulty tělovýchovy a sportu Univerzity Karlovy je vojenská vysoká škola nabízející nejvyšší tělovýchovné vzdělání se specializací na ozbrojené složky České republiky. Sídlí v Praze Vokovicích. Jeho historie sahá do roku 1954. Studium je složeno ze dvou částí. První část studia je zaměřena na civilní a druhá část na vojenské sportovní disciplíny.

Vojenská střední škola a Vyšší odborná škola MO

Škola zajišťuje střední odborné vzdělání ukončené maturitní zkouškou a vyšší odborné vzdělání pro potřeby ozbrojených sil. Znak školy tvarově vychází ze znaku Státního vojenského reformního reálného gymnázia, které bylo v Moravské Třebové zřízeno v roce 1935. Škola je jeho přímým pokračovatelem. Znak je tvořen štítkem s dominujícími lipovými listy a na červenobílém pole položeným gotickým mečem.

Interní komunikační portál

← → www.ikp.army.cz

Na portále se opakovaně objevují dotazy k možnému rozvržení základní týdenní doby služby vojáků z povolání, ať už rovnoměrně nebo nerovnoměrně. Objevily se i dotazy k možnosti stanovení „pružné pracovní doby“ u vojáků z povolání. V článku se budeme zabývat jedním takovým dotazem.

Dotaz:

Dobrý den,

chtěla bych se zeptat, jestli je možné, aby VZP měl něco podobného, jako je „klouzavá pracovní doba“ v civilu. Manžel má nové zaměstnání, kde chodí nepravidelně na ranní a odpolední směny. Máme dvě děti, které chodí do školy a školky. Vyhovovalo by mi, kdybych mohla chodit do práce jeden týden např. od 06:00 do 14:30 a druhý od 07:00 do 15:30. Občas se ale bohužel stane, že má manžel i v jednom týdnu směny různě namíchané, a jak půjde další týden do práce, ví zhruba s týdenním předstihem. Je to pro nás patová situace. Hledáme nějaké řešení, aby jeden z nás nemusel opustit zaměstnání. Bohužel (nebo bohudík) nás oba práce baví. Nevím, jestli je možné dávat do DEPA opakovaně úpravu doby služby např. z rodinných důvodů. Zkrácení pracovní doby není v našem případě řešením, protože by to stejně nešlo sladit s ranní a odpolední směnou.

Odpověď:

Pojem „klouzavá pracovní doba“ zákon o vojácích z povolání, ale ani zákoník práce nezná. Obvykle se tímto výrazem označuje tzv. „pružná pracovní doba“, ta ale u vojáků z povolání není možná. Zákon o vojácích z povolání takovýto režim služby neumožňuje (neupravuje).

Píšete, že stanovení kratší týdenní doby služby pro vás není řešením. Ustanovení § 25 odst. 2 zákona o vojácích z povolání však připouští, že nadřízený **může** dobu služby vojákovi i **jinak vhodně upravit**, požádá-li o to voják ze zdravotních **nebo jiných závažných důvodů, a nebrání-li tomu důležitý zájem služby**.

Nadřízený vám **může** (ale také nemusí), pokud tomu nebrání důležitý zájem služby, upravit rozvržení základní týdenní doby služby např. tak, abyste každý lichý týden měla dobu služby rozvrženou v Po až Pá vždy od 06:00 do 14:30 hod., a každý sudý týden v Po až Pá vždy od 07:00 do 15:30 hod. Pokud se toto rozvržení doby služby bude pravidelně opakovat, pořád se jedná o **rovnoměrně rozvrženou základní týdenní dobu služby**. Otázkou je, zda takovéto rozvržení služby umožňuje režim pracoviště, na němž jste služebně zařazena. To už je ale na posouzení vašeho nadřízeného. Rozvržení doby služby v rámci rovnoměrně rozvržené základní týdenní doby služby výše uvedeným způsobem by mělo být u vás stanoveno v rozkaze č. 1 (tzv. „organizačním rozkaze“) velitele útvaru.

Výše uvedená úprava rozvržení vaší základní týdenní doby služby sice nevylučuje, že ji může váš nadřízený v případě vašeho oprávněného požadavku nebo v zájmu služby, např. z důvodu určení k výkonu celodenní směny, nočního výcviku apod., i jinak změnit, ale pokud by k tomu mělo docházet opakovaně nebo dokonce pravidelně každý týden, pak by se již jednalo o nerovnoměrně rozvržení základní týdenní doby služby, které by mělo být plánováno harmonogramem na stanovené „přepočítací“ období zpravidla čtyřtýdenní, nejvýše však na 26 týdnů po sobě jdoucích (§ 26 odst. 2 zákona o vojácích z povolání). To by ovšem znamenalo i „přepočít“ vašeho nároku na řádnou dovolenou. K takovému rozvržení doby služby by ale mělo docházet především z důvodu zájmu služby (povahy služby, viz § 26 odst. 2 zákona o vojácích z povolání), a ne pouze na základě osobních důvodů vojáka.

Redakce IKP

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 542, 973 215 786
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Šéfredaktor: Vladimír Marek

Grafická úprava: Milan Syrový

Jazyková korektura: Tomáš Xaver

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: Profi-tisk group s.r.o.

Číslo indexu: 45 011

ISSN 1211-801X

Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 16. 5. 2018

Toto číslo vyšlo dne: 4. 6. 2018

Foto na titulní straně: Jana Deckerová

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.marek@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Milan Syrový (grafik)
telefon: 973 215 595
e-mail: grafika.syrovy@gmail.com

Jan Kouba (fotograf)
telefon: 973 215 664
mobil: 606 674 257
e-mail: foto.kouba@volny.cz

informace pro autory

Aby mohla redakce proplatit honorář za zveřejněný příspěvek, musí jí autor zaslat tyto údaje:

- jméno a příjmení,
  - datum narození (NE rodné číslo!),
  - údaj, zda jde o VZP, o. z., AZ, anebo osobu mimo resort,
  - adresu bydliště.
- V případě VZP, o. z. i přísl. AZ dále:
- číslo VÚ či VZ a město posádky,
  - číslo účtárny Agentury finanční, který je vyplácí
- V případě osoby mimo resort:
- číslo účtu, na který má být poslán honorář,
  - název a číslo banky,
  - na faxové č. 973 215 933 poslat kopii průkazního listku k tomuto účtu.

Tyto údaje je účelné uvádět současně se zasíláným článkem. Není v silách redakce je zpětně zjišťovat.

Pohled na služební tělovýchovu a vývoj požadavků tělesné zdatnosti příslušníků armády

Finále armádního přeboru VOZ 1980 Brno

Období 1968–1988

Rok 1969 znamenal v tělesné kultuře návrat k dogmatickým praktikám. Byl zpracován tzv. systém politickovýchovné práce v ČSZTV a „Poučení z krizového vývoje tělovýchovné organizace v uplynulém období“. Uplatnění politickovýchovné práce v oblasti tělesné kultury naráželo na nezájem. Lze říci, že převládaly spíše formální akce. Důraz v sportovním hnutí byl kladen na oblast vrcholového sportu a značně ideologizované Československé spartakiády (ČS).

V roce 1968 byl schválen dlouho připravovaný nový předpis, který vstoupil v platnost v roce 1969. Od předešlých se lišil novým koncepčním pojetím. Byly stanoveny ucelené skupiny tělesných cvičení určených pro rozvoj síly rychlosti, vytrvalosti a obratnosti. V úvodní části předpisu byl stanoven cíl a prostředky cvičení. Hodina měla 50 minut a mohla se spojit do dvou až tříhodinovek, například v lyžování. Poprvé se objevila disciplína skokanských akrobatických cvičení (SAC), zaměřená na rozvoj obratnosti. Služební tělovýchova se měla provádět dvakrát týdně. Změnou prošly i věkové kategorie pro přezkoušení z tělesné zdatnosti a byla také stanovena samostatná baterie testů pro muže i ženy. Věkové kategorie pro muže byly následující: I. věková skupina (VK) – do 31 let, II. VK – od 31 do 37 let, III. VK – od 37 do 43 let, IV. VK – nad 43 let a V. VK – zvláštní tělesná příprava. Ženy pak měly věkové kategorie I. VK – do 26 let, II. VK – od 26 do 31 let, III. VK – od 31 do 36 let, IV. VK – nad 36 let a V. VK – zvláštní tělesná příprava (viz tabulky).

V předpise se dále uvádí, že se všichni vojáci z povolání, kromě

čtvrté věkové skupiny, podrobují každoročně pravidelně v letních měsících zkouškám z tělesné zdatnosti. U mužstva byl velitel povinný soustavně prověřovat a vyhodnocovat úroveň tělesné připravenosti přímo podřízených vojáků, jednotek a útvarů. Na přezkoušení každého vojáka se určilo 3–5 cviků, charakterizujících rozvoj nejméně tří pohybových vlastností a praktických návyků. V předpise našly odezvu i nové poznatky z oblasti teorie a metodiky sportovního tréninku. Především se uplatnily metody intervalového a kruhového tréninku při zohlednění bojové činnosti jednotlivých druhů vojsk. Změny nastaly i v ranním cvičení, které mělo podle předpisu pět typů a ty se měly v průběhu týdne měnit. Vojáci – sportovci II. a vyšší výkonnostní třídy mohli vykonávat ranní cvičení samostatně. I v tomto období byl součástí služební přípravy nácvič skladeb na ČS. V roce 1970 se IV. ČS pro obavy z projevu antisovětiзму ještě neuskutečnila. Na V. ČS vystoupila armáda 29. června 1975. Cvičilo celkem 13 824 vojáků. Na VI. ČS to bylo 26. června 1980. Skladbu prezentovalo celkem 1 600 cvičenců. Na VII. ČS reprezentovalo armádu 28. června 1985 celkem 1 540 cvičenců. Všechny skladby měly název gymnastika vojáků.

Na jaké úrovni byla uvedená oblast ve sledovaném období, se z resortních periodik mnoho nedozvíme. Jen z jednotlivých opatření se můžeme domnívat, že přetrvávaly nedostatky z předešlého období. Řešení se hledalo v oblasti masové sportovní činnosti, která byla zařazena mezi formy tělesné přípravy a měla doplnit nedostatečný časový objem určený pro služební tělovýchovu. V roce 1986 byl vydán rozkaz ministra národní obrany č. 13, který reagoval na usnesení předsednictva vlády ČSSR z 16. ledna 1986

rozvíjet aktivitu ve vojenských tělovýchovných jednotách (VTJ). V jejich sportovních oddílech se mělo realizovat ve vybraných druzích sportů v době volna minimálně 40% příslušníků armády. Cílem bylo dosáhnout, aby do roku 1990 bylo 50% příslušníků ČSLA nositeli Vojenského odznaku zdatnosti (VOZ) a podstatně se snížil počet neplavců. Po roce od platnosti uvedeného rozkazu se konstatovalo, že v uplynulém roce pravidelně v době volna sportovalo jen 15% příslušníků armády. Počet držitelů VOZ se při důsledné kontrole hlášení snížil o 19,2%. Na stránkách Obrany lidu se rozvinula diskuse, zda systém „nechceš-musíš“ přinese požadované výsledky.

Text: Peter Bučka, foto: archiv autora

Vystoupení armády na ČS 1980

Muži

Disciplína	Věková skupina	Hodnocení			
		Výborný 5 bodů	Dobří 4 body	Vyhovující 3 body	Nevyhovující 0 bodů
Hod granátem do dálky (gumová atrapa – 350 g)	I	55 m	50 m	45 m	Méně než 45 m
	II	50 m	45 m	40 m	Méně než 40 m
	III	45 m	40 m	35 m	Méně než 35 m
Skok daleký	I	470 cm	450 cm	430 cm	Méně než 430 cm
	II	450 cm	430 cm	410 cm	Méně než 410 cm
	III	440 cm	410 cm	380 cm	Méně než 380 cm
Šplh na laně bez přírazu	I	5 m	4 m	3 m	Méně než 3 m
	II	4 m	3 m	2,5 m	Méně než 2,5 m
	III	4 m	3 m	2 m	Méně než 2 m
Běh na 100 m	I	13,3 s	13,8 s	14,3 s	Víc než 14,3 s
	II	13,8 s	14,3 s	14,8 s	Víc než 14,8 s
	III	14,3 s	14,8 s	15,7 s	Víc než 15,7 s
Plavání na 100 m	I	2:00 min	2:20 min	Bez hodnocení času	Méně než 100 m
	II	2:20 min	2:40 min		
	III	2:40 min	3:00 min		
Běh na 1 000 m	I	3:20 min	3:35 min	3:50 min	Víc než 3:50 min
	II	3:30 min	3:45 min	4:00 min	Víc než 4:00 min
	III	3:50 min	4:10 min	4:50 min	Víc než 4:30 min

Ženy

Disciplína	Věková skupina	Hodnocení			
		Výborný 5 bodů	Dobří 4 body	Vyhovující 3 body	Nevyhovující 0 bodů
Hod granátem do dálky (gumová atrapa – 350 g)	I	28 m	25 m	23 m	Méně než 23 m
	II	26 m	23 m	21 m	Méně než 21 m
	III	24 m	21 m	18 m	Méně než 18 m
Skok daleký	I	380 cm	360 cm	330 cm	Méně než 330 cm
	II	360 cm	340 cm	310 cm	Méně než 310 cm
	III	340 cm	320 cm	300 cm	Méně než 300 cm
Šplh na laně s přírazem	I	5 m	4 m	3 m	Méně než 3 m
	II	4 m	3 m	2,5 m	Méně než 2,5 m
	III	4 m	3 m	2 m	Méně než 2 m
Běh na 100 m	I	15,5 s	16,2 s	17,0 s	Víc než 17,0 s
	II	16,0 s	16,7 s	17,5 s	Víc než 17,5 s
	III	16,5 s	17,2 s	18,0 s	Víc než 18,0 s
Plavání na 100 m	I	2:10 min	2:30 min	Bez hodnocení času	Méně než 100 m
	II	2:30 min	2:40 min		
	III	2:40 min	3:00 min		
Běh na 500 m	I	2:00 min	2:05 min	2:15 min	Víc než 2:15 min
	II	2:05 min	2:10 min	2:25 min	Víc než 2:25 min
	III	2:10 min	2:15 min	2:30 min	Víc než 2:30 min

Hodnocení: výborné – nejméně 27 b., dobré – nejméně 22 b., vyhovující – nejméně 17 b., nevhovující – méně než 17 b.

Služební tělovýchova
– překážková dráha Prostějov

Služební tělovýchova – plavání Prostějov

Vystoupení armády na ČS 1985

Služební tělovýchova
– sebeobrana a boj zblízka

Vystoupení armády na ČS 1975

Nové benefity pro válečné veterány

15 % SLEVA

Platnost není časově omezena.

Ubytování, rekreace či lázně na Slovensku se slevou pro válečné veterány.

Podpora zdraví veteránů

Benefit lze uplatnit do 31. 12. 2018

Program zdravotní prevence Válečný veterán.

25 % SLEVA

Benefit lze uplatnit do 31. 12. 2018

Zvýhodněné ceny ubytování na Slovákku v hotelu Panon Hodonín.

20 % SLEVA

Platnost není časově omezena.

Zhotovování dekorativních omítek a fasád se slevou pro válečné veterány.

Nové benefity pro válečné veterány a příslušníky AČR

30 % SLEVA

Platnost není časově omezena.

Vany, sprchové kouty, nábytek i baterie od českého výrobce se slevou při nákupu v e-shopu.

8 až 12 % SLEVA

Benefit lze uplatnit do 31. 12. 2018

Slavná motocyklová značka nabízí speciální zvýhodněný nákup produktů Harley - Davidson pro válečné veterány.

5 % SLEVA

Benefit lze uplatnit do 31. 12. 2018

Prémiová značka pneumatik TOMKET se slevou pro válečné veterány.

Snížení ceny vstupného

Platnost není časově omezena.

Snížené ceny vstupného do aquacentra hotelu Měřín a Bedřichov i pro neubytované hosty z řad válečných veteránů.

Vojenský fond solidarity

**I TY MŮŽEŠ JEDNOU
POTŘEBOVAT POMOC**

číslo sbírkového účtu
44665522/0800
variabilní symbol **918**

